

**Вінницький національний медичний університет
ім. М. І. Пирогова
Наукова бібліотека імені Гордія Палія**

**ВНМУ ім. М. І. Пирогова:
ювілеї, події, дати –
2024**

**Вінницький національний медичний університет
ім. М. І. Пирогова**

Наукова бібліотека імені Гордія Палія

**ВНМУ ім. М. І. Пирогова:
ювілеї, події, дати
2024**

Календар знаменних і пам'ятних дат

Вінниця, 2023

УДК 61(091)+908](477.44)(059)

В 48

Укладачі:

Юрчишина О. А., завідувач сектору краєзнавчих видань

Кокус В. В., головний бібліотекар

Редактор Сухарєва Л. В., бібліотекар I категорії

Відповідальна за випуск Кравчук Н. М., директор
наукової бібліотеки

В 48

ВНМУ ім. М. І. Пирогова: ювілеї, події, дати – 2024 :
календар знаменних і пам'ятних дат / уклад.
О. А. Юрчишина, В. В. Кокус ; ред. Л. В. Сухарєва ;
відп. за вип. Н. М. Кравчук. – Вінниця, 2023. – 176 с.

Видання містить інформацію про визначні події в житті
Вінницького національного медичного університету
ім. М. І. Пирогова та його ювілярів 2024 року. Матеріали
підготовлені на основі архівних та біографічних
відомостей. Для науковців, студентів, краєзнавців,
бібліотечних працівників та всіх, хто цікавиться історією
медицини університету, діяльністю його науковців,
видатних випускників.

УДК 61(091)+908](477.44)(059)

ПЕРЕДМОВА

Благословенні місяць, день і рік...

Франческо Петрарка

До календаря знаменних і пам'ятних дат «ВНМУ ім. М. І. Пирогова: ювілеї, події, дати – 2024» увійшли біобібліографічні матеріали про визначні події в житті університету та його ювілярів – видатних вчених, науковців і випускників (професорів, докторів наук, завідувачів кафедр та ін.), починаючи з їх п'ятдесятиріччя, які зробили вагомий внесок у розвиток медичної науки й охорони здоров'я України та світу.

Матеріали розміщені у календарній і хронологічній послідовності та супроводжуються списком бібліографічних джерел. Календар ілюструють вірші воєнної тематики, які відображають долі українців під час війни та надихають на Перемогу, серед яких – поезія Людмили Горової, випускниці ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Видання доповнює список ювілярів-доцентів 2024 р. та іменний покажчик ювілярів.

Календар не претендує на вичерпність. Висловлюємо подяку працівникам кафедр, які долучилися до збору інформації про ювілярів.

Уточнення, доповнення та пропозиції до поданих матеріалів будуть прийняті з вдячністю.

Сподіваємося, що представлена у виданні інформація стане корисною для науковців, студентів, краєзнавців, бібліотечних працівників та для всіх, хто цікавиться історією університету, діяльністю його науковців та видатних випускників.

Січень

Я не знаю, з чого почати.
Навколо міста стіна.
Місто прокинеться –
Навколо міста війна.
Навколо війни спочивають інші міста.
Є шанс, що місто стоятиме.
Шанс є один зі ста.
Далі.
До міста повільно плывуть човни.
Далі.
До міста летять хмари із сарани.
Місто стоятиме.
Хай щонайдовше тягнеться мить.
Місто спатиме.
Хай натомлене місто спить.
Ранок завжди приходить,
Як повернення із небуття.
Смерті немає.
Лише є антонім життя.
Птах вилітає з рук сина прямо в долоні отця.
Я не знаю, з чого почати.
Тому починаю з кінця.

Микола Кулініч

01.01 – 100 років тому народився **Майструк Павло Миколайович** (01.01.1924, містечко Баранівка, нині місто Житомирської обл. – 18.09.1988, м. Київ), гігієніст, доктор медичних наук (1978), професор (1985). Учасник Другої світової війни.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1955). Працював лікарем та заступником завідувача Вінницького обласного відділу охорони здоров'я. Директор (1971–1984), завідувач лабораторії радіобіології Київського НДІ гігієни харчування (1984–1988).

Наукові дослідження: харчова і біологічна цінність та нешкідливість нових білкових продуктів із нетрадиційної сировини (продуктів перероблення криля та ін. нерибних об'єктів морських і океанічних промислів, сухої білкової суміші на основі освітленої крові забійних тварин), розвиток гігієни харчування в Україні. Лауреат Державної премії УРСР у галузі науки і техніки (1978).

Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора, Знак Пошани, ін. державними нагородами.

Література

1. Петрунь Г. С. Майструк Павло Миколайович / Г. С. Петрунь // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18 : Лт – Малицький. – С. 531–532 : портр.

☀ **02.01** – **65 років** тому народився **Жебель Вадим Миколайович** (02.01.1959, м. Могилів-Подільський Вінницької обл.), терапевт вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (1995), доцент (1999), професор (2002).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1983).

Працював лікарем. Навчався в клінічній ординатурі на кафедрі внутрішніх хвороб № 1 Вінницького медичного інституту (1984–1986). Працював кардіологом у Вінницькій обласній клінічній лікарні ім. М. І. Пирогова (1986–1989).

Асистент (1989–1994), молодший науковий співробітник (1994–1995), асистент (1995–1997), доцент (1997–2001); з 2001 р. – професор, завідувач кафедри факультетської терапії (нині кафедра внутрішньої медицини медичного факультету № 2) ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Вивчає ефективність застосування антиангінальних засобів хворими на ішемічну хворобу серця, вікові особливості стану оксидантної та антиоксидантної систем в осіб з цим захворюванням та гіпертонічною хворобою, роль спадкових чинників і змін концентрації серцевих пептидів у виникненні й перебігу артеріальної гіпертензії та серцевої недостатності.

Автор близько 300 наукових праць, численних патентів на винаходи. Співавтор підручників з внутрішніх хвороб («Пропедевтика внутрішньої медицини» (Вінниця, 2014); «Внутрішня медицина» (Вінниця, 2015); навчальних посібників «Перша лікарська допомога при невідкладних

станах» (Вінниця, 2005); «Виразкова хвороба (пептична виразка очима терапевта та хірурга» (Вінниця, 2008), «Актуальні питання внутрішньої медицини (в схемах і таблицях) (Харків ; Львів, 2000) та ін.

Член Української асоціації кардіологів, Європейської спілки кардіологів, Європейського товариства фахівців з артеріальної гіпертензії, член правління загальноукраїнської організації «Українська асоціація фахівців із серцевої недостатності». Один із засновників асоціації кардіологів «Серце» у м. Вінниця.

Нагороджений Подякою Прем'єр-міністра України (2018), Почесною грамотою Вінницької облдержадміністрації та обласної Ради (2018), медаллю ім. акад. М. Д. Стражеска «За заслуги в охороні здоров'я» (2019) та ін. нагородами.

Література

1. Баркалова К. «Це заслуга моя, моїх вчителів та моїх учнів» : [проф. В. М. Жебеля нагороджено медаллю ім. акад. М. Д. Стражеска «За заслуги в охороні здоров'я»] / К. Баркалова // Молодий медик. – 2019. – Жовт. (№ 8). – С. 2 : фот.
2. Жебель В. М. Професор Вадим Жебель: «Велике щастя – зберегти любов до професії на все життя» : [бесіда із В. М. Жебелем, зав. каф. внутр. медицини мед. ф-ту № 2 ВНМУ ім. М. І. Пирогова] / В. М. Жебель // Молодий медик. – 2018. – Груд. (№ 12). – С. 5, 8 : фот.
3. Жебель В. М. Фахівці з реабілітації будуть дуже потрібні : [бесіда із науковцями ВНМУ ім. М. І. Пирогова: В. Жебелем, зав. каф. внутр. медицини мед. ф-ту № 2 та Р. Кравцем, доц. каф. фізич. та реабілітац. медицини] / В. М. Жебель, Р. А. Кравець ; спілкувався Ю. Сегеда // Вінниччина. – 2023. – 10 трав. (№ 19). – С. 7 : фот.
4. Серкова В. К. Жебель Вадим Миколайович / В. К. Серкова // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2009. – Т. 9 : Е – Ж. – С. 523 : портр.

5. Професор Жебель: «Я сплю з двома мобілками та міським телефоном під боком» : [бесіда з В. М. Жебелем, зав. каф. внутр. медицини мед. ф-ту № 2 ВНМУ ім. М. І. Пирогова] / В. М. Жебель // Молодий медик. – 2009. – Квіт. (№ 1). – С. 6–7.

02.01 – 60 років тому народилася **Константинович Тетяна Володимирівна** (02.01.1964, м. Вінниця), терапевт і пульмонолог вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (2011), професор (2013).

Закінчила з відзнакою Вінницький медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1987).

Працювала лікарем-інтерном (1987–1988), лікарем-ординатором ревматологічного відділення (1988–1994) Вінницької міської клінічної лікарні № 3. Упродовж 1994–1996 рр. навчалася в клінічній ординатурі на кафедрі пропедевтичної терапії Вінницького державного медичного університету ім. М. І. Пирогова. Асистент кафедри пропедевтичної терапії (1996–2003), доцент (2003–2012), з 2012 р. – професор кафедри пропедевтики внутрішньої медицини ВНМУ ім. М. І. Пирогова. Консультує хворих пульмонологічного та реанімаційного відділень КНЗ «Вінницька міська клінічна лікарня № 1».

Автор та співавтор численних наукових праць, у т. ч. навчальних посібників, зокрема, навчального посібника «Сучасні інструментальні методи дослідження в діагностиці захворювань органів дихання» (у співавторстві; Львів, 2022).

Напрями наукових досліджень: питання коморбідності, психосоматичні розлади у терапевтичних хворих, якість

життя терапевтичних хворих, особливості перебігу захворювань органів дихання, внутрішня медицина.

Асоційований член Європейського Респіраторного Товариства, член Асоціації пульмонологів України, член асоціації лікарів Поділля та Вінницького товариства терапевтів.

Нагороджена Почесними грамотами та подяками Вінницької міської ради та її виконавчого комітету, ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Література

1. Петрушенко В. В. Константинович Тетяна Володимирівна / В. В. Петрушенко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 14 : Кол – Кос. – С. 331 : портр.

☀ **03.01 – 70 років** тому народився **Матвійчук Микола Васильович** (03.01.1954, с. Жабелівка Вінницького р-ну Вінницької обл.), фахівець вищої кваліфікаційної категорії, кандидат медичних наук (1997), доцент (2000).

Навчався у Вінницькому та Куйбишевському медичних інститутах. Упродовж 1978–1992 рр. – на військовій службі.

З 1993 р. працює у ВНМУ ім. М. І. Пирогова: викладач (1993–1996), старший викладач військової кафедри (1996), доцент кафедри екстремальної та військової медицини (з 1996), в. о. завідувача кафедри медицини катастроф та військової медицини (з 2005), завідувач кафедри медицини катастроф та військової медицини (2006–2012). У зв'язку з реорганізацією кафедри: доцент кафедри фізичного

виховання і ЛФК курсу медицини катастроф та безпеки життєдіяльності (2012); доцент кафедри травматології і ортопедії з курсом медицини катастроф та безпеки життєдіяльності (з 2013 р.), в. о. завідувача (2015), завідувач (з 2016 р.) кафедри медицини катастроф та військової медицини. З 2007 р. – голова профспілкового комітету ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрями наукових досліджень: екстрена медицина, медицина надзвичайних ситуацій, безпека життєдіяльності, військова медицина.

Автор та співавтор понад 130 наукових та навчально-методичних праць, у т. ч. підручників «Загальновійськова підготовка» (Вінниця, 2001, 2005) та навчальних посібників («Перша медична (екстрена) допомога з елементами тактичної медицини на догоспітальному етапі в умовах надзвичайних ситуацій» (Київ, 2015, 2017, 2019), «Медицина катастроф. Перша медична допомога постраждалим при надзвичайних ситуаціях» (Вінниця, 2008), «Медицина надзвичайних ситуацій. Організація надання першої медичної допомоги» (2013). Серія «Основи клінічного мислення в схемах і інфографіках» (2022), практикум «Загальна тактика» (2022).

Нагороджений Почесною грамотою МОЗ України (2016), Грамотою виконавчого комітету Профспілки працівників охорони здоров'я України (2022).

Література

1. Матвійчук М. В. Микола Матвійчук: «Студентів не потрібно жаліти, їх потрібно берегти» : [бесіда з головою профкому ВНМУ ім. М. І. Пирогова М. В. Матвійчуком] / М. В. Матвійчук ; спілкувалась В. Родінкова // Молодий медик. – 2014. – Січ. (№ 1). – С. 6–7 : фот.
2. Матвійчук Микола Васильович [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра медицини катастроф та військової медицини :

- [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/pbeft> (дата звернення: 29.12.2023), вільний. – Назва з екрана.
3. Новий профорг ВНМУ обіцяє допомагати співробітникам у вирішенні їх проблем : [28 листоп. 2007 р. М. В. Матвійчука обрано головою профкому ВНМУ ім. М. І. Пирогова] // Молодий медик. – 2007. – Груд. (№ 9). – С. 1 : фот.
 4. Матвійчук М. В. Українське військо застосовує тактичну медицину краще, ніж вояки НАТО. Як цьому сприяє ВНМУ? : [бесіда із М. В. Матвійчуком, зав. каф. медицини катастроф та військ. медицини] / М. В. Матвійчук ; спілкувалась В. Родінкова // Молодий медик. – 2022. – Верес.-жовт. (№ 3/4). – С. 4–6 : фот.

☀ **04.01 – 125 років** тому народився **Айзенберг Олександр Абрамович** (23.12.1898 (04.01).1899, м. Біла Церква, нині Київської обл. – 29.02.1984, м. Київ), терапевт, доктор медичних наук, професор.

Закінчив Київський медичний інститут (1922). Учень М. Д. Стражеска.

Працював лікарем у лікарнях Києва та Черкас. З 1931 р. – аспірант, асистент, професор кафедри факультетської терапії Київського медичного інституту.

Упродовж 1940–1941 рр. – завідувач кафедри факультетської терапії Вінницького медичного інституту. В. о. асистента факультетської терапії Башкирського медичного інституту (1941–1943), старший науковий співробітник Інституту клінічної фізіології АН УРСР (1943–1949), завідувач кафедри факультетської (1952–1958), шпитальної (1958–1973) терапії Київського медичного

інституту. Завідувач відділу клінічної ревматології Українського НДІ клінічної медицини ім. М. Д. Стражеска (1952–1966).

Досліджував рак легенів, рановий сепсис, етіопатогенез ревматизму, серцево-судинну недостатність, гіпертонічну хворобу. Доповнив методику вивчення вітаміну С. Брав участь у дослідженні так званої септичної (агранулоцитарної) ангіни.

Нагороджений державними нагородами, зокрема Грамотами Міністерства охорони здоров'я УРСР.

Література

1. Айзенберг Олександр Абрамович [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енцикл. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/pwxdr> (дата звернення: 07.10.23), вільний. – Назва з титул. екрана.
2. Амосова К. М. Айзенберг Олександр Абрамович / К. М. Амосова // Енциклопедія Сучасної України / ред. М. Г. Железняк. – Київ, 2001. – Т. 1 : А. – С. 232 : портр.
3. Імена в медицині у відгомоні часу. 2013 рік (друге півріччя) : календар знаменних та пам'ятних дат / Нац. наук. мед. б-ка України ; уклад. С. М. Булах [та ін.]. – Київ, 2013. – Про Айзенберга О. А. – С. 56.

☀ **04.01 – 95 років** тому народився **Кириченко Дмитро Федорович** (04.01.1929, с. Ометинці, нині Вінницького р-ну Вінницької обл. – 07.10.2020, м. Вінниця), доктор медичних наук (1974), професор (1974).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1955).

Працював лікарем Ситковецької районної лікарні Вінницької обл. Клінічний ординатор (1956–1957), аспірант (1957–1960) кафедри інфекційних хвороб Київського медичного інституту, молодший науковий співробітник Інституту інфекційних хвороб АМН СРСР (1960–1961).

З 1961 р. – у Вінницькому медичному інституті: асистент (1961–1967), доцент (1967–1971), завідувач (1971–1988) кафедри інфекційних хвороб, завідувач кафедри інфекційних хвороб з курсом епідеміології (1988–2003); упродовж 1989–2001 рр. – проректор з лікувальної роботи; професор кафедри інфекційних хвороб (2003–2020). Був консультантом холерних шпиталів (1964–1966; 1976–1978), радником міністра охорони здоров'я в Афганістані (1978–1979).

Автор понад 200 наукових праць. Досліджував зміни нервової системи при черевному тифі, хворобі Боткіна, грипі та їхнє клінічне значення.

Література

1. До ювілею професора Д. Ф. Кириченка // Інфекц. хвороби. – 2001. – № 4. – С. 88.
2. Процек О. Г. Кириченко Дмитро Федорович / О. Г. Процек // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2013. – Т. 13 : Киї – Кок. – С. 56–57 : портр.

☀ **06.01 – 70 років** тому народився **Станіславчук Микола Адамович** (06.01.1954, с. Лозна Хмільницького р-ну Вінницької обл.), доктор медичних наук (1997), доцент (2000), професор (2002).

Закінчив Вінницьке медичне училище (1973), з відзнакою Вінницький медичний інститут (1981).

Лікар-інтерн Вінницької міської лікарні № 2 та Хмельницької ЦРЛ (1981–1982), кардіолог (1982–1984), завідувач терапевтичного відділення (1984–1985) Хмельницької ЦРЛ, клінічний ординатор кафедри внутрішніх хвороб Вінницького медичного інституту (1985–1987), ординатор ревматологічного відділення Хмельницької обласної лікарні (1987–1991). Асистент (1991–1998), доцент (1998–2001), професор (2001–2006), з 2006 р. – завідувач кафедри факультетської терапії Вінницького медичного університету ВНМУ ім. М. І. Пирогова, нині – кафедра внутрішньої медицини № 1.

Напрями наукової діяльності: лікування ревматоїдного артриту, фіброміалгії, виразкового коліту, системної склеродермії, системної червоної вовчанки, ін.

Автор понад 300 наукових праць, у т. ч. 3 монографій, 2 підручників, 13 навчальних посібників, довідників, посібників для лікарів (у співавторстві); понад 20 авторських свідоцтв, патентів на винаходи, інформаційних листів. Зокрема, співавтор підручника «Факультетська терапія» (Вінниця, 2005), редактор посібників «Внутрішня медицина» (Вінниця, 2016, 2018), «Клінічні ігри з внутрішньої медицини в процесі очного та дистанційного навчання студентів і лікарів-інтернів» (Київ, 2021).

Член правління асоціації ревматологів України, керівник терапевтичної клініки у ВОКЛ ім. М. І. Пирогова. За його ініціативи організована і постійно функціонує обласна школа ревматолога.

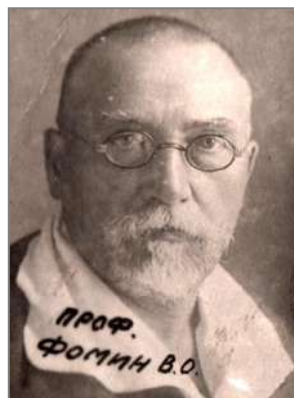
Нагороджений «Медаллю академіка М. Д. Стражеска» Національної академії медичних наук України, Почесними

грамотами Кабінету Міністрів (2016) та Верховної Ради України, ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Література

1. Вітаємо з ювілеєм! // Укр. ревматол. журн. – 2013. – № 4. – С. 116 : фот.
2. Микола Адамович Станіславчук : (до 60-річчя від дня народж.) // Укр. кардіол. журн. – 2014. – № 1. – С. 121 : фот.
3. Професор Микола Адамович Станіславчук: «Я вмію робити свою роботу, а головне – вона мені подобається» // Молодий медик. – 2019. – Січ. (№ 1). – С. 6–7 : фот.

☀ **14.01 – 150 років** тому народився **Фомін Василь Омелянович** (14.01.1874, станиця Аннинська, Область Війська Донського, нині Волгоградської обл., за ін. даними станиця Роздорська, нині Ростовська обл. (РФ) – 12.08.1940, с. Моршин, нині місто Львівської обл.), гістолог, доктор медицини (1917), професор.

Закінчив з відзнакою медичний факультет Московського університету (1898). Працював у тому самому закладі вищої освіти (1898–1929) на кафедрі гістології і ембріології. Зазнав репресій (1922). Упродовж 1929–1934 рр. працював у м. Новочеркаськ, нині Ростовська обл. (РФ).

Протягом 1935–1940 рр. – завідувач кафедри гістології Вінницького медичного інституту. Був депутатом Вінницької обласної ради, головою Вінницької обласної секції наукових працівників.

Автор підручника «Начальный курс гистологии с эмбриологией» (1930), атласа з гістології. Його докторська

дисертація «К вопросу о развитии жировой ткани у некоторых млекопитающих» (1917) зберігається у фонді наукової бібліотеки ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Література

1. Алмазов І. В. О. Фомін / І. Алмазов // Молодий медик. – 1962. – 25 січ. (№ 3). – С. 2 : фот.
2. Василь Омелянович Фомін : [некролог] // Більшов. правда. – 1940. – 14 серп. (№ 187).
3. Спектор Д. Непартійний більшовик професор Фомін / Д. Спектор // Більшов. правда. – 1939. – 20 листоп. (№ 265). – С. 2.

☀ **15.01 – 125 років** тому народився **Балковський Борис Євгенович** (03(15).01.1899, м. Шпола, нині Черкаської обл. – 16.04.1985, м. Біла Церква Київської обл.), флорист, бріолог, кандидат біологічних наук (1954).

До Другої світової війни працював асистентом Вінницького медичного інституту, після – у дендропарках «Великі Боковеньки» та «Олександрія» АН УРСР. Започаткував гербарій дендропарку (1946). Досліджував судинні рослини й мохи Поділля, зібрав значний гербарій. Запропонував політомічний ключ для визначення рослин. Описав новий для науки вид – *Sedum borissovae Balkovskii*.

Література

1. Кокус В. В. Б. Є. Балковський – відомий український флорист, бріолог : (до 120-річчя від дня народж.) / В. В. Кокус // Інтродукція рослин: сучасний стан, проблеми та перспективи розвитку: до 215-річчя ботанічного саду Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна : матеріали

- міжнар. наук. конф. (Харків, 14–15 трав. 2019 р.). – Харків, 2019. – С. 116–121.
2. Шевера М. В. Балковський Борис Євгенович / М. В. Шевера // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2003. – Т. 2 : Б – Біо. – С. 169 : портр.

☀ **20.01 – 65 років** тому народився **Хіміч Сергій Дмитрович** (20.01.1959, с. Кирнасівка, Тульчинського р-ну, Вінницької обл.), хірург вищої кваліфікаційної категорії, доцент (2002), доктор медичних наук (2004), професор (2006).

Закінчив з відзнакою

Бершадське медичне училище (1978) та Вінницький медичний інститут (1986). Упродовж 1978–1980 рр. служив в армії фельдшером. Навчався в клінічній ординатурі на кафедрі загальної хірургії Вінницького медичного інституту (1986–1988). Старший лаборант (1988–1991), асистент (1991–2001), доцент (2001–2005), з 2005 р. – професор (2005–2016), з 2016 р. – завідувач кафедри загальної хірургії ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрями наукових досліджень: хірургія жовчечивідних шляхів, лікування хірургічних захворювань органів черевної порожнини у людей з ожирінням, ін.

Автор та співавтор понад 350 наукових праць, 102 рацпропозицій та авторських творів, 15 винаходів, 12 підручників та посібників з хірургії та загальної хірургії. Автор видання «Довідник хірурга» (Київ, 2011), один із редакторів підручників «Загальна хірургія» (Київ, 1999, 2010, 2018), підручника для медколеджів «Хірургія» (Київ, 2004), підручників «Хірургія» (Київ, 2010), «General Surgery» (Київ,

2019), «General Surgery» (Вінниця, 2019, 2020); співавтор монографій «Патогенетичні аспекти антибіотикотерапії за хірургічної інфекції» (Чернівці, 2018) та «Лікування гнійних ран: реалії та здобутки» (Чернівці, 2021); навчальних посібників «Апендицит у дітей: вікові особливості клінічних проявів та епонемічна симптоматика» (Вінниця, 2020) та «Симптоми і синдроми у хірургії» (Київ, 2016).

Академік НАН вищої освіти України, член Правління асоціації хірургів України. Голова комітету з біоетики ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Нагороджений Почесними грамотами МОЗ та МОН України, лауреат Міжнародної програми «Науковець року» (2019).

Література

1. Професор Сергій Дмитрович Хіміч: «У першу чергу я – хірург» : [бесіда з С. Д. Хімічем, зав. каф. заг. хірургії ВНМУ ім. М. І. Пирогова С. Д. Хімічем] / спілкувалась К. Баркалова // Молодий медик. – 2019. – Лют.-берез. (№ 2). – С. 6–7 : фот.
2. Каменюк М. Тут лікують якісно і у комфортних умовах : [про університет, клініку ВНМУ ім. М. Пирогова; є про С. Д. Хіміча] / М. Каменюк // 33-й канал. – 2023. – 12 лип. – С. 13 : фот.
3. Хіміч Сергій Дмитрович // Академіки та члени-кореспонденти України : вибр. фундамент. наук. праці / [І. М. Азарський, В. С. Компанець, О. О. Азарська та ін.]. – Вінниця ; Хмельницький, 2001. – С. 320–337 : фот.
5. Хіміч Сергій Дмитрович [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра загальної хірургії : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/pbfjq> (дата звернення: 29.12.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **22.01 – 125 років** тому народився **Гуляницький Феодосій Михайлович** (22.01.1899, м. Київ – 23.03.1982, там само), хірург, доктор медичних наук, професор.

Закінчив Київський медичний інститут (1922). Упродовж 1922–1923 рр. працював стажером Київського клінічного інституту вдосконалення лікарів. Працював лікарем в Україні та на Північному Кавказі (1923–1941); одночасно – позаштатним асистентом хірургічної клініки (1933–1941) Горьковського медичного інституту (нині м. Нижній Новгород, РФ). Упродовж 1941–1944 рр. – лікар діючої армії та партизанського загону.

З 1942 р. – у м. Вінниця. Завідувач кафедри шпитальної хірургії Вінницького медичного інституту (1944). Завідувач кафедри топографічної анатомії та оперативної хірургії Чернівецького медичного інституту (1945), нині Буковинський державний медичний університет. У подальші роки очолював хірургічне відділення Чернівецького шпиталю інвалідів війни, працював головним хірургом Тернопільського обласного відділу охорони здоров'я.

Наукові дослідження: пілородуоденальні стенози, гастродуоденальні кровотечі та переливання крові.

Автор 95 наукових праць, зокрема, монографії «Послеоперационный желудочно-ободочный свищ» (1940).

Учасник Другої світової війни. Нагороджений орденом Вітчизняної війни 1-го ступеня, медалями «За бойові заслуги», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.»

Література

1. Белканія С. П. Знайомство з професором : [уришок з однойм. повісті С. П. Белканії про події Другої світової війни; є про Ф. М. Гуляницького] / С. П. Белканія // Вінниц. правда. – 1984. – 20 берез.
2. 100 років від дня народження професора Ф. М. Гуляницького / О. М. Кіт, М. Д. Лютик, Г. Т. Пустовойт [та ін.] // Шпитал. хірургія. – 2000. – № 3. – С. 7–8.
3. Сулятицький Т. В. Гуляницький Феодосій Михайлович / Т. В. Сулятицький // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 6 : Го – Гю. – С. 617 : портр.

☀ **25.01 – 100 років** тому народилася **Ваколюк Наталія Йосипівна** (25.01.1924, м. Вінниця – ?), фізіолог, доктор медичних наук (1972).

Закінчила Вінницький медичний інститут (1948).

Працювала лікарем. З 1949 р. – в Інституті фізіології АН УРСР (м. Київ). З 1959 р. – старший науковий співробітник, упродовж 1982–1984 рр. – старший науковий співробітник-консультант того самого інституту.

Наукові дослідження: діяльність вищої нервової системи, фізіологія підкіркових структур мозку.

Література

1. Києнко В. М. Ваколюк Наталія Йосипівна / В. М. Києнко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 4 : В – Вог. – С. 33 : портр.

☀ **28.01 – 100 років** тому народився **Фіщенко Олександр Якович** (28.01.1924, с. Кирнасівка Тульчинського р-ну Вінницької обл. – 07.05.1994, м. Вінниця), хірург, доктор медичних наук (1976), професор (1978).

Учасник Другої світової війни. Закінчив Вінницький медичний інститут (1951). Працював головним лікарем Капустянської дільничної лікарня Тростянецького району на Вінниччині (1951–1952). У 1952 р. закінчив курси спеціалізації з хірургії у Львівському інституті удосконалення лікарів.

Клінічний ординатор кафедри факультетської хірургії Вінницького медичного інституту (1957–1959), ординатор хірургічного відділення Вінницької обласної лікарні ім. М. І. Пирогова (1959–1960), з 1960 р. – в. о. асистента, з 1961 р. – асистент, з 1968 р. – доцент, завідувач навчальної частини кафедри факультетської хірургії Вінницького медичного інституту (1968–1976). У вересні 1976 р. переведений на кафедру загальної хірургії на посаду доцента та в. о. завідувача кафедри. Протягом 1976–1994 років – завідувач кафедри загальної хірургії того самого інституту.

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. № 1275, т. 2, арк.109–182.
2. Кулібаба С. За покликом серця / С. Кулібаба, К. Гулько // Молодий медик. – 1978. – 5 листоп. (№ 37). – С. 2 : фот.
3. Професору О. Я. Фіщенку – 60 років // Молодий медик. – 1984. – 3 лют.
4. Фіщенко Олександр Якович // Кафедра факультетської хірургії: історія та сьогодення (до 80-річчя кафедри) : біобібліогр. покажч. / ВНМУ ім. М. І. Пирогова, наук. б-ка ; ред.: С. І. Саволук, І. М. Вовчук ; уклад. О. А. Юрчишина ; відп. за вип. Л. І. Шпукал. – Вінниця, 2013. – С. 46 : фот.

Лютий

Хтось каву п'є і дивиться в вікно.
І носом крутить, бачте, на погоду.
А комусь навіть цього не дано
І він, сердешний, п'є з калюжі воду...

Комусь, напевно, не смачний обід,
В м'якому ліжку так незручно спати,
А хтось із другом ділить черствий хліб
І моститься на землю ночувати.

Комусь життя прісне й усе довкруг
І люди не такі і Бог не те дає...
А в когось вчора в небо злинув друг
І сліз нема, бо люто хижих б'є!

Це інший світ, чи різних два життя?
Збагніть нарешті – ми на лезі бритви...
В ім'я добра і просто майбуття
Одні – за зброєю, інші – до молитви!

Автор невідомий

☀ **01.02. – 75 років** тому народився **Черкасов Святослав Васильович** (01.02.1949, с. Студениця Коростишівського, нині Житомирського р-ну Житомирської обл.), доктор філософських наук (1996), професор (2005).

Закінчив Львівський державний медичний інститут з відзнакою (1973). Аспірант кафедри філософії АМН СРСР Інституту філософії РАН СРСР (1973–1976); старший викладач кафедри філософії Львівського медичного інституту (1977–1981); старший викладач кафедри філософії Львівського лісотехнічного інституту (1981–1982); старший викладач кафедри філософії Вітебського медичного інституту (1982–1987); доцент кафедри філософії Івано-Франківського медичного інституту (1987–1988); старший викладач кафедри філософії Дніпропетровського медичного інституту (1988–1989); доцент кафедри суспільних наук Полтавського стоматологічного інституту (1989–1992); докторант інституту філософії РАН (1992–1994); завідувач кафедри філософії та суспільних наук Української медичної стоматологічної академії (1994–2003).

З 2003 р. – в. о. завідувача кафедри філософії, завідувач кафедри філософії (з 2008 р. – об'єднаної кафедри філософії та суспільних наук) ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрями наукових досліджень: логіка й теорія пізнання, історія філософії, філософські питання медицини.

Автор численних наукових праць, в т. ч. монографії «Гносеологічні та логічні проблеми медичної діагностики» (Вінниця, 2021) та підручника «Теорія пізнання і лікарська діагностика» (Київ; Полтава, 1999).

Член наукової ради з сучасних проблем медицини, комісії зі стандартизації освіти при МОЗ України, член Вченої ради ВНМУ та медичних факультетів.

Література

1. Професор Святослав Васильович Черкасов – ювіляр : [до 70-річчя від дня народж.] // Молодий медик. – 2019. – Лют.-берез. (№ 2). – С. 7 : фот.
2. Черкасов Святослав Васильович [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра філософії та суспільних наук : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/pbfup> (дата звернення: 29.11.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **01.02 – 75 років** тому народився **Щербатий Станіслав Кайтанович** (01.02.1949, с. Чимбарівка, нині Кам'янець-Подільського р-ну Хмельницької обл.), заслужений лікар України (1998).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1973). Працював лікарем Вінницької центральної районної лікарні, головним лікарем Вінницької районної санітарно-епідеміологічної станції (1978–1980), головним лікарем Вінницької центральної районної клінічної лікарні (1980–2010). Очолював Вінницьку районну раду (2010–2014) та комісію з питань охорони здоров'я, материнства та дитинства Вінницької обласної ради. Нагороджений державними нагородами.

Література

1. Голяченко О. М. Станіслав Щербатий / О. М. Голяченко // Лікарі Вінниччини. – Тернопіль, 2004. – С.109–111: фот.
2. Щербатий С. К. Лікар за покликом душі : [бесіда з С. К. Щербатим, заслуж. лікарем України] / С. К. Щербатий ; підгот. Ю. Жовнір // Поділ. мед. газ. – 2009. – 6 лют. – С. 4 : фот.
3. Щербатий Станіслав Кайтанович : [біогр. довідка] // Україна медична. Хто є хто : довід.-біогр. вид.– Київ, 2005. – Вип. 3. – С. 111 : фот.
4. Щербатий С. К. Феномен лікаря Щербатого : [бесіда з С. К. Щербатим, заслуж. лікарем України] / С. К. Щербатий ; розмовляла Ю. Шпаковська ; фот. В. Осьмушка // Вінниччина. – 2009. – 4 лют. – С. 3.

☀ **02.02 – 135 років** тому народилася **Безсонова Ганна Артемівна** (02.02.1889, с. Грязі Тамбовської губернії – ?), мікробіолог, епідеміолог, доктор медичних наук (1937), професор.

Закінчила Харківський медичний інститут (1914). Впродовж 1935–1936 рр. брала участь у ліквідації епідемії чуми в Китаї.

У 1945–1949 рр. – завідувач кафедри мікробіології Вінницького медичного інституту. Впродовж 1949–1953 рр. очолювала кафедру мікробіології Омського медичного інституту. Лауреат Сталінської премії (1951).

Наукові праці в галузі патогенезу, морфології, дисоціації, диференціації збудників чуми, туляремії, септичної ангіни, ін.

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

02.02 – 50 років тому народилася **Распутіна Леся Вікторівна** (02.02.1974, м. Хмельник Вінницької обл.), доктор медичних наук (2013), професор (2015), фахівець вищої кваліфікаційної категорії з внутрішньої медицини та кардіології.

Закінчила лікувальний факультет Вінницького державного медичного університету ім. М. І. Пирогова (1997).

Працювала лікарем. Навчалася в клінічній ординатурі при кафедрі пропедевтики внутрішніх захворювань Вінницького медичного інституту (1998–2000), в якому відтоді працювала: асистент кафедри пропедевтичної терапії (2000–2007); доцент (2007–2013), професор кафедри пропедевтики внутрішньої медицини (з 2013 р.).

Основний напрям наукових досліджень: особливості перебігу гострих та хронічних неспецифічних захворювань органів дихання в поєднанні з патологією серцево-судинної системи.

Автор понад 120 наукових праць, в т. ч. методичних рекомендацій, патентів на винахід. Співавтор навчальних посібників «Сучасні додаткові методи обстеження серцево-судинної системи» (2022), тез лекцій «Ішемічна хвороба серця, гострий коронарний синдром : ключові положення» (2017), довідника-посібника «Сучасні класифікації та стандарти лікування розповсюджених захворювань внутрішніх органів», який перевидавався багато разів та ін.

З 2022 р. – гарант освітньо-професійної програми 222 «Медицина» у ВНМУ ім. М. І. Пирогова. Асоційований член Європейського товариства кардіологів, член Всеукраїнської асоціації кардіологів України, Асоціації аритмологів України,

Асоціації лікарів Поділля. Обласний позаштатний спеціаліст з проведення організаційно-методичної роботи за фахом «Кардіологія» (з 2017 р.), експерт Департаменту охорони здоров'я Вінницької обласної держадміністрації «Серцево-судинна хірургія та кардіологія», експерт клініко-експертних комісій Департаменту охорони здоров'я Вінницької обласної ради, голова обласної консультативної кардіологічної комісії, консультант медицини катастроф за фахом «Кардіологія».

Консультує пацієнтів кардіологічного відділення КНП «Вінницький регіональний клінічний лікувально-діагностичний центр серцево-судинної патології» та реанімаційного відділення Вінницької міської клінічної лікарні №1.

Нагороджена грамотами та подяками, зокрема, Почесною Грамотою Вінницької облдержадміністрації та обласної Ради (2013), ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Література

1. Вітюк О. Практики третьої місії Вінницького медичного університету гідні поширення за кордоном. Підбито підсумки першого року діяльності проєкту «Unicom» : [згадується Л. В. Распутіна] / О. Вітюк // Молодий медик. – 2023. – Жовт. (№ 7). – С. 3, 10 : фот. кольор.
2. Распутіна Леся Вікторівна [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра пропедевтики внутрішньої медицини : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/pbfzs> (дата звернення: 21.12.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **07.02 – 105 років** тому народився **Краковський Аркадій Ілліч** (07.02.1919, м. Вінниця – 2005, Ізраїль), хірург, доктор медичних наук, професор.

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1946).

Працював ординатором хірургічної клініки у Вінниці (1946–1948; 1953–1958), асистентом кафедри шпитальної хірургії Вінницького медичного інституту (1948–1951); завідувачем Львівської обласної станції переливання крові (1952). У 1958 р. переїхав до м. Кемерово, де працював ординатором хірургічного відділення обласної лікарні (1958), завідувачем хірургічного відділення 3-ї міської лікарні (1958–1960). Доцент (1960–1965), завідувач кафедри шпитальної хірургії Кемеровського медичного інституту. Був одним з творців Кузбаського обласного гепатологічного центру.

Автор понад 150 наукових праць, 6 монографій.

Учасник Другої світової війни. Нагороджений орденами Червоної Зірки (1944), Вітчизняної війни II ступеня (1985), медалями «За бойові заслуги» (1942), значком «Відміннику охорони здоров'я», ін. державними нагородами.

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. 104, т. 2, арк. 16–27 : фот.
2. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. 15, ч. 1, арк. 239–240, 244–259 : фот.
3. Краковський Аркадій (Арон) Ілліч // Війна пройшла по їхніх долях. Книга пам'яті Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова : в 2 ч. / уклад.: О. А. Юрчишина, М. Г. Домненко, В. В. Кокус. – Вінниця, 2021. – Ч. 1 : 3 інституту – на фронт : проф.-викл. склад, випускники, студенти та співробітники – учасники Другої світової війни. – С. 80–82 : фот.

☀ **12.02 – 100 років** тому народився **Терентьєв Григорій Васильович** (12.02.1924, м. Вінниця – 03.12.1993, там само), хірург, доктор медичних наук (1975), професор (1975). Учасник Другої світової війни.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1949).

Працював старшим лаборантом (1949–1950), асистентом (1950–1961) кафедри оперативної хірургії і топографічної анатомії Вінницького медичного інституту, доцентом (1961–1973), завідувачем (1973–1989), з 1989 р. – професор кафедри оперативної хірургії того самого інституту. Впродовж 1972–1977 рр. був заступником декана педіатричного факультету. Один із організаторів Вінницької морфологічної школи. Впродовж багатьох років працював вченим секретарем Вченої ради інституту, керівником студентського наукового товариства. Очолював патентно-ліцензійну службу в інституті. Був головою обласного наукового товариства анатомів, гістологів, ембріологів та топографоанатомів, головою комісії з оптимізації навчального процесу.

Напрями наукових досліджень: лікування гострого парапроктиту, хірургічна анатомія судинних нервових утворень в панкреатодуоденальній зоні, профілактика післяопераційних бактеріальних ускладнень та розвитку ендогенної анаеробної інфекції в хірургії органів шлунково-кишкового тракту.

Автор понад 80 наукових праць, 20 винаходів і 60 рацпропозицій.

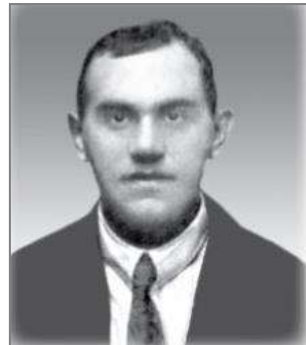
Нагороджений значком «Відміннику охорони здоров'я», ін. державними нагородами.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 1240, т. 6: Т–Я, арк. 2–126.
2. Костюк Г. Вчитель, вчений, наставник / Г. Костюк, Л. Смольський // Молодий медик. – 1976. – 20 лют. (№ 7). – С. 2.
3. Григорій Васильович Терентьев – вчений, учитель, наставник / Г. Я. Костюк, В. І. Півторак // Актуальні проблеми функціональної морфології та інтегративної антропології. Прикладні аспекти морфології : матеріали наук.-практ. конф., присвяч. пам'яті проф.-морфологів Терентьева Г. В., Роменського О. Ю, Когана Б. Й., Шапаренка П. П., Жученка С. П., Вінниця, 21–22 верес. 2017 р. – Вінниця, 2017. – С. 13–14.
4. Професору Г. В. Терентьеву – 60 років // Молодий медик. – 1984. – 10 лют. (№ 6). – С. 2 : фот
5. Терентьев Григорій Васильович // Війна пройшлась по їхніх долях. Книга пам'яті Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова : в 2 ч. / уклад.: О. А. Юрчишина та ін. – Вінниця, 2021. – Ч. 1 : 3 інституту – на фронт : проф.-викл. склад, випускники, студенти та співробітники – учасники Другої світової війни. – С. 140–142 : фот.

☀ **22.02 – 135 років** тому
народився **Лейбович Яків**
Леонтійович (Львович)
(10(22).02.1889, м. Одеса –
розстріляний 04.07.1941), акушер-
гінеколог, судовий експерт, професор.

Навчався у Бреславльському,
Фрайбурзькому, Боннських універси-
тетах, закінчив Берлінський

університет (1914), де й працював. Під час Першої світової війни був військовим лікарем. У 1918 р. брав участь в організації відділу охорони здоров'я у м. Смоленськ (Росія) та Смоленського університету.

З 1919 р. – завідувач відділу судово-медичної експертизи, з 1923 р. – судово-медичний експерт, завідувач Центральної судово-медичної лабораторії Народного комісаріату охорони здоров'я РРФСР (м. Москва); з 1927 р. – заступник голови правління Московського наукового товариства судових медиків. Водночас у 1920-х рр. читав лекції у Московському університеті. Співзасновик і редактор збірки «Судебно-медицинская экспертиза» (1925–1931). У 1930–1934 (за ін. даними 1934–1936) – професор, завідувач кафедри судової медицини Томського медичного інституту (РФ). Викладав у закладах вищої освіти у Москві.

Упродовж 1939–1941 рр. – завідувач кафедри судової медицини Вінницького медичного інституту. Був головним судово-медичним експертом народного комісаріату охорони здоров'я РРФСР.

Завідувач кафедри судової медицини Томського медичного університету (1934–1936). Першим поставив питання про підготовку медичних експертів, ввів всеросійську реєстрацію самогубств.

Наукові дослідження: оцінювання ступеня тяжкості тілесних ушкоджень, експертиза батьківства. Автор понад 70 наукових праць з питань акушерства, гінекології, судової медицини.

Став жертвою репресій. Заарештований 29.06.1941 р. Звинувачений за ст. 54-2 КК УРСР. За наказом наркома державної безпеки СРСР розстріляний 04.07.1941 р. Реабілітований 20.04.1994 р.

Література

1. Давидюк А. Т. Розправа : [про долю Я. Л. Лейбовича] // Лікарська гекатомба. Репресоване покоління / А. Давидюк ; Держ. архів Вінниц. обл., Вінниц. обл. орг. товариства «Меморіал» ім. В. Стуса, Істор. клуб «Холодний Яр». –

- Вінниця, 2017. – С. 55–77 ; Давидюк А. Розправа // Вінниц. правда. – 1996. – 27, 29 черв., 2 лип.
2. Лейбович Яків Леонтійович // Реабілітовані історією: у 27 т. Кн. 3. Вінницька область. – Вінниця, 2007. – С. 474.
 3. Фоміних С. Ф. Лейбович Яків Леонтійович / С. Ф. Фоміних // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2016. – Т. 17 : Лег – Лощ. – С. 27–28 : портр.

☀ **22.02 – 50 років** тому народився **Масловський Валентин Юрійович** (22.02.1974, м. Чернівці), терапевт, кардіолог, доцент (2015), доктор медичних наук (2023), начальник лікувального відділу ВНМУ (2023).

Протягом 1989–1993 рр. навчався у Вінницькому базовому медичному училищі ім. акад. Д. К. Заболотного. У 1999 р. закінчив Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова за спеціальністю «Лікувальна справа». Працював лікарем-наркологом, лікарем-терапевтом та лікарем-кардіологом Вінницької МКЛ № 1.

З грудня 2002 р. навчався в аспірантурі зі спеціальності «Внутрішні хвороби», у 2007 р. захистив кандидатську дисертацію. У вересні 2007 р. – зарахований на посаду асистента кафедри внутрішньої медицини № 3 за сумісництвом, з 01.09.2009 р. – переведений на штатну посаду асистента цієї кафедри. Із 29.05.2015 р. – доцент кафедри внутрішньої медицини № 3.

Упродовж 2011-2017 рр. працював лікарем-кардіологом палати інтенсивної терапії інсультного відділення № 2 ВОПНЛ ім. акад. О. І. Ющенка, кардіологічного відділення № 2 Вінницької МКЛ № 1, відділень для хворих з порушеннями

ритму та хворих на інфаркт міокарда КНП ВРЦСП за сумісництвом.

Із грудня 2022 р. – Голова правління громадської організації «Асоціація фахівців з профілактичної кардіології м. Вінниця».

У 2023 р. захистив докторську дисертацію. Із 3 травня 2023 р. очолює лікувальний відділ ВНМУ ім. М. І Пирогова.

Напрями наукової та практичної діяльності – лікування ішемічної хвороби серця, у т.ч. інтервенційне; консультування кардіологічних пацієнтів з коморбідністю; експертна ехокардіографія, спекл-трекінг ЕхоКГ, холтерівське моніторування ЕКГ.

Автор та співавтор численних публікацій у фахових журналах та виданнях European Society Cardiology Journal Family видавництва Oxford University Press.

Учасник та доповідач на численних Конгресах Європейської Асоціації кардіологів: IV Всесвітній Конгрес з серцевої недостатності (Париж (Франція), 2017); Конгрес Європейської Асоціації кардіологів EuroPrevent (Любляна (Словенія), 2018), (Лісабон Португалія, 2019), (online, 2021, 2022), VI Всесвітній Конгрес з серцевої недостатності (Афіни (Греція), 2019); Європейський Конгрес з невідкладної кардіології (online, 2021, 2022).

Література

1. Валентин Масловський про можливості симулятора серцево-легеневої реанімації [Електронний ресурс] // I like news. Перші новини : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bitly.ws/3au9I> (дата звернення: 11.01.2023), вільний. – Назва з екрана.
2. Масловський Валентин Юрійович [Електронний ресурс] // Нейромед: сучасна діагностика : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bitly.ws/3at3P> (дата звернення: 11.01.2023), вільний. – Назва з екрана.

Березень

Сьогодні чув пташиний спів,
Що линув, як бальзам...
Для тих, хто трохи не дожив
І не почує сам...

Птахи співали про весну,
Надію та життя,
Вони дивились на війну
З висот свого буття

І навіть спалахи ракет,
Свист моторошний бомб
Не зупинили цей концерт,
Хоч було стільки спроб...

Олександр В'ялов

☀ **16.03 – 75 років** тому народилася **Василенко Галина Леонідівна** (16.03.1949, м. Вінниця), філолог, професор (1991).

Закінчила філологічний факультет Вінницького державного педагогічного інституту (1970).

Працювала викладачем (1970–1974), асистентом (1972–1975) кафедри російської мови Вінницького

педагогічного інституту. Протягом 1975–1978 рр. навчалася в аспірантурі на кафедрі російської мови Ленінградського педагогічного інституту. Асистент кафедри російської мови Вінницького педагогічного інституту (1978–1979).

З 1979 р. – у ВНМУ ім. М. І. Пирогова: старший викладач (1979–1981), завідувач (1981–1992) кафедри російської мови підготовчого факультету для іноземних громадян, з 1992 р. – завідувач кафедри української та російської мов; з 2004 р. – завідувач кафедри українознавства підготовчого факультету для іноземних громадян; з 2016 р. – завідувач кафедри українознавства.

Декан підготовчого факультету для іноземних громадян ВНМУ ім. М. І. Пирогова (1981–2016). Під її керівництвом факультет став знаним не лише в Україні та ближньому зарубіжжі, але й далеко за межами України. У 1986 р. представляла колектив кафедри на 5-му Міжнародному конгресі МАПРЯЛ у Будапешті.

Викладає дисципліни «Українська мова (за професійним спрямуванням)», «Українська мова як іноземна».

Автор понад 100 наукових праць, в т. ч. навчальних посібників, методичних рекомендацій, програм.

Література

1. Василенко Галина Леонідівна [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра українознавства : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/pbggo> (дата звернення: 21.12.2023), вільний. – Назва з екрана.
2. Вінницький державний медичний університет ім. М. І. Пирогова : матеріали з історії університету / під ред. В. М. Мороза. – Вінниця, 1994. – Про Василенко Г. Л. – С. 210, [246, 253: фот.].
3. Секреты подготовительного факультета : сплоченный коллектив и любовь к работе дают результат, несмотря на трудности : [Г. Л. Василенко про роботу підгот. ф-ту для інозем. студентів ВНМУ ім. М. І. Пирогова] // Молодий медик. – 2005. – Січ. (№ 28). – С. 4 : фот.

☀ **19.03 – 130 років** тому народився **Данилевський Іван Андрійович** (19.03.1894, с. Шестовиця, нині Чернігівського р-ну Чернігівської обл. – після 1967 р.), офтальмолог, офтальмохірург, доцент (1948).

Закінчив медичний факультет Київського університету Св. Володимира (1917). Учасник Першої світової війни та Другої світової воєн. Служив військовим лікарем.

Упродовж 1923–1929 рр. – лікар-інтерн, ординатор очної клініки 14-ї міської клінічної лікарні ім. Жовтневої революції у Києві, нині Центральна міська клінічна лікарня м. Києва (Олександрівська клінічна лікарня). Асистент очної клініки Київського інституту вдосконалення лікарів (1929–1935).

Завідувач кафедри очних хвороб Вінницького медичного інституту (1935–1941). З 1938 р. за сумісництвом – завідувач навчальної частини Вінницького державного медичного інституту.

Завідувач кафедри очних хвороб Київського державного стоматологічного інституту (1945–1955), доцент кафедри очних хвороб Київського медичного інституту (1955). Працював також в очному відділенні Республіканського щелепно-лицьового шпиталю для лікування інвалідів Другої світової війни в Києві. З кінця 1950-х рр. працював у Київській міській клінічній лікарні.

Досліджував вплив протеолітичних ферментів на тканини ока, зокрема, при хірургічному лікуванні катаракти. Розробив схему лікування гострих порушень кровообігу у сітківці, вивчав вплив тканинної терапії на орган зору. Удосконалив методику хірургічного лікування наслідків бойових ушкоджень ока, розробив методи орбітально-лицьової пластики та очного протезування пацієнтів, які отримали бойові травми.

Автор близько 50 наукових праць, у т. ч. підручника «Очні хвороби» для середніх медичних навчальних закладів (1938, 1939, 1946). Співавтор підручника «Курс оперативної офтальмології» (1933).

Член правління Українського офтальмологічного товариства (з 1938 р.), член спілки «Медсантруд», член редколегій «Офтальмологічного журналу» (1945–1967).

Література

1. Державний архів м. Києва, ф. Р-352, оп. 43, спр.129, арк. 1–30.
2. Кокус В. В. Данилевський І. А. – перший завідувач кафедри очних хвороб Вінницького державного медичного інституту / В. В. Кокус // Вісн. Вінниц. нац. мед. ун-ту. – 2021. – Т. 25, № 3. – С. 514–520.

3. Подгайц Й. Очі [про очну клініку у Вінниці та її керівника І. А. Данилевського] / Й. Подгайц // Більшовиц. правда. – 1938. – 18 січ. (№ 13) – С. 3.

☀ **26.03 – 100 років** тому народився **Корнійчук Василь Антонович** (26.03.1924, с. Білопільля, нині Хмельницького р-ну Вінницької обл. – 09.08.1990), анатом, кандидат медичних наук (1960).

Закінчив Вінницький медичний інститут з відзнакою (1951), в якому відтоді працював: асистент (1951–1963), доцент (1963–1971), з 1971 р. – завідувач кафедри нормальної анатомії, одночасно – заступник декана (1960–1962), декан (1965–1969) лікувального факультету, проректор з наукової роботи (1969–1970).

Впродовж 1970–1973 рр. – ректор Вінницького державного медичного інституту. За період перебування на посаді ректора доклав багато зусиль для добудови морфологічного корпусу інституту, будівництва табору відпочинку у с. Приморське Одеської обл. Завдяки його клопотанню було надано земельну ділянку під будівництво спортивно-оздоровчої бази на березі Ладижинського водосховища в с. Степашки Гайсинського р-ну на Вінниччині та розпочато її будівництво.

Протягом багатьох років виконував обов'язки редактора газети «Молодий медик» Вінницького державного медичного інституту. Був депутатом Вінницької обласної ради.

Наукові дослідження в галузі порівняльної морфології судинної системи.

Учасник Другої світової війни. Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора (1971), медалями «За бойові заслуги», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», «За взяття Будапешта» та ін. державними нагородами.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. 926, арк. 280–362.
2. Невтомний керівник, науковець та педагог : [про В. А. Корнійчука] // Вінниця – місто послідовників М. І. Пирогова : монографія / О. А. Юрчишина, Н. М. Кравчук, Л. В. Сухарева [та ін.]. – Вінниця, 2020. – С. 396–400 : фот.
3. Смольський Л. П. Вуз руками його ректорів : [є стислі відомості про В. А. Корнійчука, фот.] / Л. П. Смольський // Молодий медик. – 2003. – Черв. (№ 22). – С. 3.

☀ **27.03 – 65 років** тому народився **Суходоля Анатолій Іванович** (27.03.1959, с. Покутинці, нині Хмельницького р-ну Хмельницької обл.), хірург вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (2000), професор (2004), заслужений лікар України (2001).

Закінчив Вінницький державний медичний інститут (1984).

Працював лікарем-хірургом. Упродовж 1993–1996 рр. за сумісництвом – асистент кафедри хірургії факультету удосконалення лікарів (м. Хмельницький). З 2000 р. за сумісництвом – асистент кафедри хірургічних дисциплін, з 2001 р. – завідувач кафедри хірургії з курсом стоматології, з 2011 р. – декан, з 2015 р. – професор, з 2016 р. – завідувач

кафедри хірургії з курсом стоматології факультету післядипломної освіти ВНМУ ім. М. І. Пирогова (м. Хмельницький).

Наукові дослідження: діагностика та хірургічне лікування жовчнокам'яної хвороби, виразкової хвороби шлунку, дванадцятипалої кишки, гострого панкреатиту, перитоніту, ін. Автор численних наукових праць, авторських свідоцтв та патентів.

Голова наукового товариства хірургів Хмельницької області (з 2005 р.), член правління громадської організації «Асоціація хірургів України», член редакційної колегії журналу «Клінічна хірургія», двох спеціалізованих вчених рад із захисту дисертацій – при ВНМУ ім. М. І. Пирогова та Національному інституті хірургії та трансплантології імені О. О. Шалімова НАМН України. Член Вченої ради ВНМУ ім. М. І. Пирогова. Головний хірург Департаменту охорони здоров'я Хмельницької області. Засновник і директор «Подільської приватної хірургічної клініки професора Суходолі». Депутат Хмельницької обласної ради VI скликання (2010–2015).

Лауреат Державної премії України у галузі науки і техніки (2012). Нагороджений орденами «За заслуги» 3-го (2009) та 2-го (2022) ступенів за значний особистий внесок у розвиток вітчизняної системи охорони здоров'я, надання кваліфікованої медичної допомоги та рятування життя людей в умовах воєнного стану, сумлінне виконання професійного обов'язку та з нагоди Дня медичного працівника.

Література

1. Доктор медичних наук, професор, кавалер ордена «За заслуги» III ступеня, заслужений лікар України Суходоля Анатолій Іванович : (до 60-річчя від дня народж.) // Вісн. Вінниц. нац. мед. ун-ту. – 2019. – Т. 23, № 1. – С. 187.

2. Кабачинська С. Територія професора Суходолі / С. Кабачинська // Поділ. вісті. – 2010. – 12 серп.
3. Каленська А. В. Суходоля Анатолій Іванович: мрія, перетворена у життя / А. В. Каленська // Віньковеччина в історії Поділля: матеріали наук. іст.-краєзн. конф. (9–10 жовт. 2015). – Віньківці, 2015. – С. 277–278.
4. Суходоля Анатолій Іванович // Науково-освітній потенціал України / авт.-упоряд. Л. М. Гаврилюк. – Київ, 2012. – Кн. 2. – С. 248 : фот.
5. Суходоля Анатолій Іванович : персон. бібліогр. покажч. / Упр. охорони здоров'я Хмельниц. обл. держадмін., Хмельниц. обл. наук. мед. б-ка ; уклад. Л. Л. Саксонік. – Хмельницький : [б. в.], 2004. – 24 с. : портр.
6. Університет готує лікарів і не втрачає з ними зв'язку : [бесіда із А. І. Суходолею, зав. каф. хірургії з курсом стоматології ф-ту післядиплом. освіти ВНМУ] / спілкувався Ю. Сегеда // Вінниччина. – 2023. – 24 трав. (№ 21). – С. 6 : фот.

☀ **28.03 – 50 років** тому народився **Григоренко Андрій Миколайович** (28.03.1974, с. Пеньківка, нині Вінницького р-ну Вінницької обл.), доктор медичних наук (2013), професор (2022), фахівець вищої кваліфікаційної категорії з акушерства та гінекології і онкогінекології.

Закінчив з відзнакою лікувальний факультет Вінницького медичного інституту (1999).

Працював лікарем. Впродовж 2001–2005 рр. – акушер-гінеколог, з 2005 р. – завідувач ендоскопічного відділення Вінницького науково-виробничого підприємства ТОВ «Медівін», згодом – медичний директор.

Асистент (2010–2015), доцент (2015–2021), професор (з 2021 р.) кафедри акушерства та гінекології № 2 ВНМУ ім. М. І. Пирогова. З 2013 р. – завідувач курсу онкогінекології та оперативної гінекології з післядипломною освітою кафедри акушерства та гінекології № 2. Куратор онкогінекологічного відділення Вінницького облачного клінічного онкологічного диспансеру. Проводить консультативно-лікувальну, оперативну роботу на клінічних базах курсу онкогінекології та оперативної гінекології при кафедрі акушерства та гінекології (клінічна база – Подільський регіональний центр онкології та медичний центр «Інномед – Центр ендокхірургії»).

Напрями наукових досліджень: діагностика, лікування, профілактика порушень репродуктивного здоров'я жінок різних вікових груп з прогнозуванням перебігу вагітності й пологів та стану новонароджених.

Автор близько 100 наукових праць. Співавтор навчального посібника «Практична урогінекологія: курс лекцій» (Вінниця, 2015).

Член Міжнародної асоціації ендоскопічної гінекології, Європейської асоціації ендоскопічної гінекології, Американської асоціації гінекологів-лапароскопістів; Європейської асоціації репродукції людини та ембріології, Європейського товариства гінекологічної онкології.

Література

1. Андрій Григоренко [Електронний ресурс] // Інномед : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/ozfga> (дата звернення: 29.12.2023), вільний. – Назва з екрана.

Квітень

Пам'ять стає сухою як трава в саду літа
(повітряна тривога в більшості областей України).
Я повертаю ключ у поламаному замку
і двері в минуле зачиняються,
простір десь там на сході всередині мене
заростає бур'яном небезпеки десь тут і ніде.
Провалитися в терикон – улюблена лякалка з дитинства
(увага всі в укриття).
Що ви зараз відчуваєте?
питають чи не в кожному інтерв'ю
кригу krieg.
Розочкою Донбасу порізане горло,
скло вкраденої молодості в руках і ногах.
Ці красиві метафори – криве дзеркало літератури.
Я не можу згадати,
що відчуваю
(увага відбій повітряної тривоги)
і виношу себе за дужки.

Ія Ківа

02.04 – 80 років тому народився **Захараш Михайло Петрович** (02.04.1944, с. Озеро, нині Вінницького р-ну Вінницької обл.), хірург, проктолог вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (1990), професор (1991), член-кореспондент АМН України (2003), заслужений лікар України (1987).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1968). Працював лікарем. З 1984 р. – у Національному медичному університеті ім. О. О. Богомольця (м. Київ): завідувач кафедри факультетської хірургії № 1 (2000–2013), професор (з 2013 р.); водночас впродовж 1990–2009 рр. – начальник Військово-медичного управління СБУ.

Основні напрями наукової та лікувально-діагностичної діяльності: хірургія гепато-панкреато-дуоденальної зони; лапароскопічна хірургія та гінекологія; хірургічне лікування раку ободової і прямої кишок та його ускладнень; первинно-відновлювальна і реконструктивна хірургія кишківника; консервативне та хірургічне лікування хворих з неспецифічним виразковим колітом і хворобою Крона; клінічне застосування сорбційних методів детоксикації і плазмоцитозферезу в хірургії та проктології; розробка методів хірургічних втручань з використанням новітніх технологій; медико-біологічні наслідки Чорнобильської катастрофи. Розробив методику оперативних втручань на кишківнику з використанням електрозварювальних технологій.

Головний проктолог МОЗ України (з 2000 р.). Президент Асоціації колопроктологів України. Очолює Український колопроктологічний центр (з 2000 р.). Член президії ГО «Асоціація хірургів України», асоціації

лапароскопічних хірургів Європи та України, Європейської організації з вивчення хвороби Крона та виразкового коліту. Академік міжнародної академії антропології, генерал-майор медичної служби у відставці.

Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (2004). Нагороджений орденом «За заслуги» 3-го (1997) та 2-го ступенів (2007), Золотою зіркою «Герой Чорнобиля» (2022) та ін. державними нагородами.

Література

1. Захараш Михайло Петрович // Україна медична. Лікар III тисячоліття : довід.-біогр. вид. – Київ, 2002. – Вип. 1. – С. 99 : фот.
2. Захараш Михайло Петрович // Україна медична : довід.-біограф. вид. – Київ, 2004. – Вип. 2. – С. 34 : фот.
3. Михайло Петрович Захараш : до 75-річчя від дня народження // Клін. хірургія. – 2019. – Т. 86, № 4. – С. 78–79.
4. Москаленко В. Ф. Захараш Михайло Петрович / В. Ф. Москаленко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2010. – Т. 10 : 3 – Зор. – С. 365 : портр.

☀ **03.04 – 65 років** тому народилася **Андрієвська Надія Марківна** (03.04.1959, м. Бершадь Вінницької обл.), педіатр, лікар вищої кваліфікаційної категорії за фахом «Педіатрія та управління охороною здоров'я», заслужений лікар України.

Закінчила педіатричний факультет Вінницького медичного інституту (1982). Працювала дільничним педіатром (1984–1986), завідувачем дитячого відділення (1986–2003) Бершадської центральної районної лікарні. Ординатор відділення для дітей раннього віку Вінницької

обласної клінічної лікарні (2004–2007). З 2007 р. – головний лікар комунального неприбуткового підприємства «Вінницький обласний спеціалізований будинок дитини з ураженням центральної нервової системи та порушенням психіки Вінницької обласної ради».

Нагороджена Грамотою Комітету Верховної Ради України (2011), Почесною грамотою Міністерства охорони здоров'я України (2015), Почесною грамотою Вінницької облдержадміністрації та обласної ради (2009), переможниця обласного конкурсу «Людина року – 2015».

Література

1. Андрієвська Надія Марківна // Державні нагороди України. Кавалери та лауреати : довід.-енциклопед. та біогр. вид. / уклад. В. В. Болгов. – Київ, 2021. – С. 362 : портр.

☀ **6.04 – 105 років** тому народився **Крук Іван Микитович** (06.04.1919, с. Великий Чернятин, нині Хмельницького р-ну Хмельницької обл. – 21.05.2007, м. Вінниця), хірург, доктор медичних наук (1970), професор (1978).

Закінчив Київський медичний інститут (1948).

Працював лікарем. Упродовж 1956–1959 рр. – асистент кафедри факультетської хірургії, протягом 1959–1967 рр. – асистент кафедри госпітальної хірургії Вінницького медичного інституту. Відтоді працював у Львівському медичному інституті: завідувач курсу військово-польової хірургії кафедри травматології і ортопедії (1972–1974); доцент (1974–1977), професор (1977–1985; 1990–1993) кафедри шпитальної хірургії; професор кафедри

хірургії (1986–1990) факультету післядипломної освіти Львівського медичного інституту.

Наукові дослідження: хірургічні аспекти лікування променевого шоку, посттравматичного токсикозу і краш-синдрому; абдомінальна хірургія; комплексне лікування хворих із гнійними процесами. Автор близько 110 навчально-методичних і наукових праць, серед них – монографія.

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. 574, арк. 263–316.
2. Голик Й. Крук Іван Микитович / Й. Голик, С. Різничок // Зіменковський Б. С. Професори Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького: 1784–2006 / Б. С. Зіменковський, М. Р. Гжегоцький, О. Д. Луцик. – Львів : Наутітус, 2006. – С. 145–146 : фот.
3. Крук Іван Микитович // Кафедра факультетської хірургії: історія та сьогодення (до 80-річчя кафедри) : біобібліогр. показч. / ВНМУ ім. М. І. Пирогова, б-ка ; ред.: С. І. Саволук, І. М. Вовчук ; уклад. О. А. Юрчишина. – Вінниця, 2013. – С. 53 : фот.
4. Куш О. О. Крук Іван Микитович / О. О. Куш, Й. Г. Голик, С. В. Різничок // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2014. – Т. 15 : Кот – Куз. – С. 556 : портр.

☀ **11.04 – 65 років** тому народилася **Кім Лариса Миколаївна** (11.04.1959, с. Сутиски, нині Вінницького р-ну, Вінницької обл.), кандидат філологічних наук (1993), доцент (1996).

Закінчила факультет романогерманських мов Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (1981).

У 1982 р. працювала викладачем англійської мови Вінницького медичного інституту, згодом – перекладачем з французької й англійської мов в агентстві ВАТ «Інтурист» Вінницької обл. Без відриву від виробництва навчалася в аспірантурі кафедри романських мов Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (1988–1992).

Асистент кафедри іноземних мов (1983–1990), старший викладач (1990–1995), доцент (1995–1998) Вінницького медичного університету. З 1997 р. – завідувач, упродовж 2016–2017 рр. – доцент кафедри іноземних мов ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Автор численних наукових та науково-методичних праць, у т. ч. підручників «Французька мова для студентів-медиків» (2011), «Французька мова за професійним спрямуванням для студентів медичних факультетів = Français professionnelli médical» (Чернівці, 2014), низки навчальних посібників, словників, а також програм, багатьох методичних розробок.

Наукові дослідження: проблеми лінгвістики тексту, системне вивчення термінологічної лексики, укладання галузевих словників, методика викладання іноземних мов у вищій школі.

Література

1. Кім Лариса Миколаївна // Професор – Народний рейтинг викладачів : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/oroaf> (дата звернення: 07.11.23), вільний. – Назва з титул. екрана.

☀ **22.04 – 120 років** тому народився **Дейнека Іван Якович** (22.04.1904, містечко Опішня Зіньківського повіту Полтавської губернії, нині смт Опішня Зіньківського р-ну Полтавської обл. – 25.01.1970, м. Одеса), хірург, доктор медичних наук (1947), професор (1948), заслужений діяч науки УРСР (1957).

Закінчив Полтавську фельдшерську школу (1922), 1-й Харківський медичний інститут (1929). Працював фельдшером у Кирило-Ганнівській лікарні Опішнянського р-ну Полтавської обл. (1922–1924), районним фельдшером 5-ї робітничої поліклініки у Харкові (1924–1928), препаратором кафедри оперативної хірургії 1-го Харківського медичного інституту (1928–1929). Роботу поєднував з навчанням в інституті. Упродовж 1929–1932 рр. працював асистентом кафедри оперативної хірургії, аспірантом науково-дослідної кафедри клінічної хірургії того самого інституту. Протягом 1932–1938 рр. – асистент хірургічного відділення Центрального Українського онкологічного інституту (м. Харків) і одночасно асистент, а згодом – доцент кафедри оперативної хірургії 1-го Харківського медичного інституту. Працював завідувачем кафедри оперативної хірургії Курського медичного інституту (1938–1941). У 1940 р. – організатор і завідувач онкологічного відділення, у 1941 р. – завідувач 3-го хірургічного відділення Курської обласної лікарні. Упродовж 1941–1943 років був Головним хірургом Управління шпиталів ВЦРПС по Свердловській та Молотовській обл. Протягом 1943–1944 рр. – доцент кафедри факультетської хірургії Військово-медичної академії (м. Ленінград).

У вересні 1944 р. – червні 1945 р. – в. о. директора, упродовж 1945–1951 рр. – директор Вінницького медичного інституту. Значну увагу приділяв розвитку наукової роботи на кафедрі, в інституті. Виконував обов'язки завідувача кафедри факультетської хірургії (1945–1947), очолював кафедру факультетської хірургії Вінницького медичного інституту (1947–1951). Був головою Вінницького обласного наукового товариства хірургів.

Протягом 1951–1967 рр. – ректор та водночас – завідувач кафедри загальної (1951–1958) і шпитальної (1963–1970) хірургії Одеського медичного інституту.

Напрями наукових досліджень: проблеми пухлинної патології прямої кишки та ранньої діагностики передракових захворювань, лікування та діагностика ехінококозу внутрішніх органів.

Автор понад 130 наукових праць. Один із співавторів монографії «Короткі нариси з історії хірургії в Українській РСР» (1968). Під його керівництвом виконано понад 30 кандидатських і докторських дисертацій.

Нагороджений орденом «Знак Пошани», медалями «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» та ін. державними нагородами.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. 1, арк. 114.
2. Архів ВНМУ, спр. 103, арк. 167–200.
3. Брайченко С. Л. Дейнека Іван Якович / С. Л. Брайченко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2007. – Т. 7. – С. 299 : фот.
4. Заслужений авторитет ректора Івана Дейнеки // Вінниця – місто послідовників М. І. Пирогова : монографія / О. А. Юрчишина, Н. М. Кравчук, Л. В. Сухарєва [та ін.]. – Вінниця, 2020. – С. 276–283 : фот.

5. Лісовий В. М. Дейнека Іван Якович (1904–1970) / В. М. Лісовий, Ж. М. Перцева // Видатні вихованці Харківської вищої медичної школи : біобібліогр. довід. / за заг. ред. В. М. Лісового. – Харків : ХНМУ, 2010. – С. 70–71 : фот.
6. Пам'яті І. Я. Дейнеки : [некролог] // Молодий медик. – 1970. – 6 лют. (№ 5).

☀ **26.04 – 70 років** тому народився **Дяченко Юрій Олександрович** (26.04.1954, м. Гайсин Вінницької обл.), лікар, майстер різьблення на дереві.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1977), Московський заочний народний університет мистецтв (1989).

Учасник художніх виставок у Вінниці та Києві. Мистецтвом плоско-рельєфного різьблення оволодів самостійно, виробивши своєрідний стиль. Автор ікон, історичних портретів, пейзажів.

Заслужений майстер народної творчості України (2009). Член Національної спілки художників України (1999), Національної спілки майстрів народного мистецтва України (2003). Вироби зберігаються у Вінницькому художньому музеї.

Література

1. Дяченко Юрій Олександрович // Художники Вінниччини : довід. членів Нац. Спілки художників України 1976 – 2001. – Вінниця, 2001. – С. 20 : фот
2. Лікар, митець, патріот... // Вінниччина. – 2023. – 2 серп. – С. 13 : фот.
3. Чебикін А. В. Дяченко Юрій Олександрович / А. В. Чебикін // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2008. – Т. 8 : Дл – Дя. – С. 596.

☀ **29.04 – 130 років** тому народився **Грабченко Іван Митрофанович** (17(29).04.1894, с. Слобода Барвінкова Харківської губернії Ізюмського повіту, нині м. Барвінкове Барвінківського р-ну Харківської обл. – 08.07.1975), хірург, доктор медичних наук (1946), професор (1953), заслужений діяч науки і техніки Української РСР (1963).

До 1913 р. працював хліборобом, упродовж 1913–1914 рр. – прокатником на металургійному заводі, що належав до бельгійського акціонерного товариства залізопрокатних заводів (с. Костянтинівка, нині с. Костянтівка Зміївського р-ну Харківської обл.). Протягом 1914–1915 рр. – рядовий, згодом – санітар Преображенського полку (м. Петроград). У 1917 р. закінчив школу ротних фельдшерів при Миколаївському шпиталі, працював помічником лікаря того ж шпиталю (м. Петроград). У 1917 р. закінчив екстерном 2-гу Петроградську гімназію.

У 1917–березні 1918 рр. – помічник лікаря 2-го партизанського санітарного загону у лавах Червоної Армії. Надавав допомогу бійцям під час штурму Зимового палацу. У 1924 р. закінчив Військово-медичну Академію (м. Ленінград), працював молодшим ординатором Харківського військового шпиталю № 1 (1924–1925), молодшим лікарем школи військових льотчиків (м. Севастополь, Крим, 1925–1926). Лікар-онколог, лікар-екстерн 16-ї онкологічної поліклініки Василеостровського району Ленінградського інституту онкології (1926–1927), ординатор профілактичного відділення Ленінградського інституту онкології (1927–1934), протягом 1934–1942 рр. –

асистент, старший науковий співробітник того ж інституту. Брав участь у Радянсько-фінській (1939–1940), Другій світовій (1941–1945) війнах. Під час блокади Ленінграда обслуговував поранених у хірургічному відділенні лікарні ім. І. І. Мечникова, до 1945 р. був завідувачем хірургічного відділення Ленінградської міської лікарні ім. Куйбишева та хірургічного відділення евакуаційного шпиталю № 100.

Упродовж 1945–1951 рр. – завідувач кафедри шпитальної хірургії Львівського медичного інституту. Протягом 1951–1970 рр. – завідувач, а з 1970 р. до 1973 р. – науковий консультант кафедри факультетської хірургії Вінницького медичного інституту.

Автор близько 100 наукових праць, серед них – 2-х монографій. Підготував 20 кандидатів, 4 докторів наук.

Нагороджений медалями «За оборону Ленінграда», «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», орденом «Знак пошани» (1967). На будинку, де науковець мешкав у Вінниці встановлено меморіальну дошку.

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. № 879, арк. 66–122 : фот.
2. Павловський М. Грабченко Іван Митрофанович / М. Павловський, С. Різничок // Професори Львівського Національного медичного університету імені Данила Галицького: 1784–2006 / Б. С. Зіменковський [та ін.]. – Львів : Наутілус, 2006. – С. 67 : фот.
3. Процек О. І. М. Грабченко – засновник хірургічної школи Вінницького медичного інституту в повоєнні роки / О. Процек // Тези доповідей і повідомлення дев'ятнадцятої Вінницької обласної історико-краєзнавчої конференції, 18 лют. 1999 р. – Вінниця, 1999. – С. 89–90.
4. Процек О. Г. Грабченко Іван Митрофанович / О. Г. Процек // Енциклопедія сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 6. – С. 360.
5. Світ хірургії професора Івана Грабченка // Вінниця – місто послідовників М. І. Пирогова : монографія / О. А. Юрчишина [та ін.]. – Вінниця, 2020. – С. 172–179 : фот.

Травень

Що в тебе вдома?
вдома
що в тебе поряд?
свіженький снаряд
що за віконцем?
вибите око сонця
що за спиною?
падає град
де твоє серце?
он там у відерці
що біля ніг?
загублений сміх
що тобі сниться?
лиця
всіх хто не з нами,
всіх.

Олег Каданов

☀ **03.05 – 100 років** тому народився **Пішель Ярослав В'ячеславович** (03.05.1924, за ін. даними 05.05.1924 або 15.05.1924, с. Зубівщина, нині с. Мала Зубівщина Коростенського р-ну Житомирської обл. – 19.04.2014), невропатолог, доктор медичних наук, професор.

У 1946 р. вступив до Чернівецького медичного інституту, у 1947 р. перевівся до Київського стоматологічного інституту, який закінчив з відзнакою (1950). Навчався в клінічній ординатурі на кафедрі нервових хвороб того самого інституту (1950–1953).

З 1953 р. у Вінницькому медичному інституті: асистент (1953–1960), доцент (1960–1967) кафедри нервових хвороб. У 1954 р. йому було присуджено науковий ступінь кандидата медичних наук, у 1961 р. був затверджений у вченому званні доцента. За його ініціативи на кафедрі було започатковано курс дитячої неврології. Був першим редактором газети «Молодий медик» Вінницького медичного інституту.

У 1967 р. його було переведено на посаду директора Харківського науково-дослідного інституту неврології і психіатрії згідно наказу Міністерства охорони здоров'я УРСР № 227-л від 21 квітня 1967 р. З 1977 р. – професор, з 1979 р. – завідувач кафедри невропатології і декан терапевтичного факультету Українського інституту удосконалення лікарів. Упродовж 1969–1978 рр. був відповідальним редактором республіканського міжвідомчого збірника «Неврологія і психіатрія». Після виходу на заслужений відпочинок працював консультантом-невропатологом лікувально-діагностичного центру «Медекспрес» у м. Ворзель Київської обл.

Наукові дослідження: захворювання периферичної і центральної нервової систем, які супроводжуються больовими, нейросудинними, нейротрофічними синдромами.

Автор понад 200 наукових праць, у т. ч. 4-х монографій. Співавтор видання «Клинико-анатомический атлас рефлексотерапии» (1989, 1991), який і донині є цінним посібником для лікарів-рефлексотерапевтів. Співавтор підручника «Рефлексотерапія» (2013).

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 630, т. 2, арк. 131–171 : фот.
2. Пам'яті професора Ярослава В'ячеславовича Пішеля // Проблеми безперерв. мед. освіти та науки. – 2014. – № 2. – С. 95.
3. Першому редактору «Молодого медика» – 80 : [про доктора мед. наук, проф. Я. В. Пішеля] // Молодий медик. – 2004. – Трав. (№ 23). – С. 10 : фот.
4. Пішель Ярослав В'ячеславович // Червяк П. І. Медицина України в персоналіях : (енцикл. біобібліогр. довід.) / П. І. Червяк ; [за наук. ред. Ю. І. Кундієва та ін.] ; Нац. акад. мед. наук України. – Київ, 2019. – Т. 3 : П – Я. – 2019. – С. 125–126 : фот.

☀ **10.05 – 60 років** тому народилася **Дзись Наталія Петрівна** (10.05.1964 с. Щаслива, нині Вінницького р-ну Вінницької обл.), акушер-гінеколог вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (2012), професор (2015).

Закінчила з відзнакою лікувальний факультет Вінницького медичного інституту (1991).

Працювала лікарем. Клінічний ординатор (1992–1994), аспірант (1994–1997), асистент (1997–2006), доцент (2007–

2013), професор кафедри акушерства і гінекології № 2 Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова (з 2013 р.).

Виконує значну консультативну й клінічну роботу. Консультант пологового, гінекологічного відділення, жіночої консультації та відділення патології вагітних міської клінічної лікарні «Центр матері та дитини».

Напрями наукової діяльності: профілактика, діагностика, лікування захворювань репродуктивної системи у жінок різних вікових груп з прогнозуванням перебігу вагітності, пологів та стану новонароджених. Автор численних наукових та навчально-методичних праць, патентів.

Член Науково-методичної комісії (підкомісія) з вищої освіти МОН «Медицина–222»; заступник голови апробаційної ради, член спеціалізованої вченої ради Д 05.600.01, член вченої ради медичного факультету, член обласного акушерсько-гінекологічного товариства, громадської організації «Асоціація акушерів-гінекологів України», член асоціації симуляційних центрів України, член медичної ради при міському управлінні охорони здоров'я, член обласної клініко-експертної комісії. Тренер міжнародної програми ALARM із зниження материнської та неонатальної захворюваності та смертності.

Нагороджена Почесною грамотою Вінницької обласної держадміністрації та обласної Ради (2011, 2012), Подякою Вінницької міської ради та виконкому (2013), Грамотою Виконавчого комітету Вінницької міської ради (2012, 2016), Подякою Вінницької міської ради та її виконавчого комітету (2018), Подякою Міністерства охорони здоров'я України.

Література

1. Дзісь Наталія Петрівна // Гінекологічний кабінет. Університетська клініка ВНМУ ім. М. І. Пирогова. : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/ousxr> (дата звернення: 21.11.23), вільний. – Назва з титул. екрана.

☀ **12.05 – 85 років** тому народилася **Філь Світлана Федорівна** (12.05.1939, м. Ніжин Чернігівської області), заслужений лікар УРСР (1988), соціальний гігієніст і педіатр вищих кваліфікаційних категорій.

Закінчила з відзнакою Вінницький медичний інститут (1962), після якого працювала районним педіатром у Липовецькій центральній районній лікарні на Вінниччині; очолювала дитячу поліклініку Вінницької міської лікарні № 4 (1976–1978). Була першим головним лікарем Вінницької обласної дитячої клінічної лікарні (1979–1999), яка на той час стала однією з кращих в Україні.

Нагороджена значком «Відміннику охорони здоров'я», ін. державними нагородами.

Література

1. Актуальні питання медицини дитинства : зб. наук. робіт вчених та лікарів клінік Вінниччини – підсумок 20-річ. діяльності Вінниц. обл. дит. клініч. лікарні. – Вінниця, 2000. – С. 3.
2. Голяченко О. М. Світлана Філь / О. М. Голяченко // Лікарі Вінниччини. – Тернопіль, 1999. – С.105–106 : фот.

☀ **14.05 – 125 років** тому народився **Вітте Микола Карлович** (02(14).05.1899, м. Черкаси – 09.02.1969, м. Ленінград, нині м. Санкт-Петербург, РФ), фізіолог, доктор медичних наук (1947), професор (1947), заслужений діяч науки УРСР (1967).

Закінчив Київський медичний інститут (1925).

Працював у НДІ гігієни праці та професійних захворювань (нині Інститут медицини праці АМНУ, Київ): завідувач відділу фізіології праці (1932–1941; 1965–1969), директор (1944–1946). Впродовж 1946–1952 рр. – завідувач кафедри нормальної фізіології Київського медичного стоматологічного інституту.

Упродовж 1953–1961 рр. – завідувач кафедри нормальної фізіології та заступник директора з навчально-наукової частини Вінницького медичного інституту. Завідувач відділу гігієни та фізіології праці НДІ геронтології АМН СРСР (1961–1965; Київ). Водночас – заступник голови Вченої ради МОЗ УРСР (1961–1967).

Основні напрями наукової діяльності: фізіологія теплового та водно-сольового обміну людини при виконанні різних видів роботи та патологічних станах; раціоналізація режимів праці та відпочинку, фізіологічно-гігієнічне регламентування праці в промисловості та сільському господарстві.

Учасник Другої світової війни. Нагороджений державними нагородами. Похований у м. Київ.

Література

1. Вітте Микола Карлович // Цимбалюк В. І. Світочі української медицини / В. І. Цимбалюк, П. І. Червяк ; НАМН України. – Київ, 2019. – С. 57 : портр.
2. Кундієв Ю. І. Вітте Микола Карлович / Ю. І. Кундієв // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 4 : В –Вог. – С. 641–642 : портр.

☀ **14.05 – 85 років** тому народився **Рибак Петро Григорович** (14.05.1939, с. Дністрівка Кельменецького р-ну Чернівецької обл.), кандидат біологічних наук (1976), доцент (1981).

Закінчив біологічний факультет Чернівецького державного університету (1963).

Працював в. о. асистента (1963–1966), асистентом кафедри біохімії (1963–1980); завідувачем кафедри природничих наук підготовчого факультету для іноземних громадян (1981–2016), доцентом кафедри біологічної та загальної хімії (2016–2021) ВНМУ ім. М. І. Пирогова. Входив до складу навчально-методичної ради з роботи з іноземними студентами. Впродовж багатьох років був членом редколегії газети колективу ВНМУ ім. М. І. Пирогова «Молодий медик».

Наукові дослідження в галузі біохімії та природничих наук. Автор численних наукових праць, у т. ч. методичних рекомендацій, словників, навчальних посібників, а також раціоналізаторських пропозицій.

Література

1. Доценту П. Г. Рибаку – 50 років // Молодий медик. – 1989. – 30 черв. (№ 25). – С. 2.
2. Рибак Петро Григорович // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра природничих наук : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/ouczb> (дата звернення: 02.11.23), вільний. – Назва з титул. екрана.

☀ **20.05 – 135 років** тому народився **Хращевський Микола Михайлович** (20.05.1889 м. Кам'янець-Подільський – 06.11.1955, с. Пюстріково Коломенського р-ну Московської обл., РРФСР), мовознавець літературознавець, краєзнавець Поділля.

Закінчив історико-філологічний факультет Варшавського університету (1914).

Працював викладачем Вінницького українського педагогічного технікуму ім. І. Франка, Барського та Вінницького реальних училищ.

Викладав латинську мову у Вінницькому фармацевтичному інституті. З 1924 р. працював також у Вінницькій філії Всенародної бібліотеки України Всеукраїнської академії наук завідувачем відділу україніки, згодом виконував обов'язки директора філії.

Плідно співпрацював з Кабінетом виучування Поділля. Працював над дисертацією з філології. Наукові дослідження: історія та особливості мови Поділля; вивчення життя і творчості українських письменників, зокрема С. Руданського,

М. Коцюбинського, А. Свидницького, Д. Марковича; бібліотекознавство. Автор понад 50 праць.

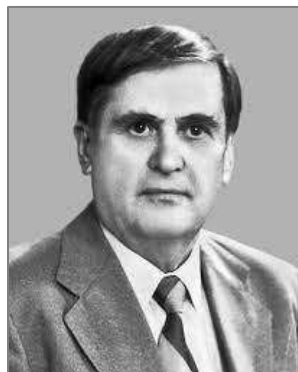
Побоюючись арешту, переїхав із сім'єю в м. Київ. Безпідставно заарештований 21.06.1946 р. Звинувачений за ст. 54-1а КК УРСР. Засуджений на 10 років з відбуттям покарання у виправному трудовому таборі. Після відбуття покарання його хворого, вкрай виснаженого, непритомного, привезли санітарним вагоном з тюрми до санітарної частини Київського вокзалу в Москві. Сестра Олена за телеграмою забрала його і привезла до себе у с. Пюстріково Коломенського р-ну Московської обл. Через три дні Микола Михайлович помер. Реабілітований посмертно.

Література

1. Самолевська О. Важка дорога з України в Україну : [є згадка про М. М. Хращевського, викл. Вінниц. фармацевт. ін.-ту] / О. Самолевська // Дзеркало тижня. – 2015. – 14–20 листоп. (№ 43). – С. 11.
2. Хращевська О. Зламаний цвіт : худож.-док. проза / О. Хращевська. – Львів : Сполом, 2012. – Про М. М. Хращевського. – С. 10, 13–14, 49.
3. Хращевский Н. М. // Наука и научные работники СССР : справочник. Ч. 6 : Научные работники СССР без Москвы и Ленинграда / АН СССР. – Ленинград, 1928. – С. 458.

☀ **22.05 – 100 років** тому народився **Міщук Іван Ілліч** (22.05.1924, с. Кустівці Уланівського, нині Хмельницького р-ну Вінницької обл. – 23.02.2017, м. Вінниця), доктор медичних наук (1985), професор (1988).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1950).

Працював у Ворошилоградській області (нині Луганська) лікарем-хірургом, головним лікарем (1950–1959). Упродовж 1959–1960 рр. – хірург, ординатор; заступник головного лікаря лікарні № 3 (1960–1962), головний лікар лікарні № 4 (1962–1973) у м. Полтаві. Завідувач відділення штучної нирки Жовтневої лікарні у Києві (1973–1975).

Завідувач курсу анестезіології і реаніматології кафедри госпітальної хірургії (1975–1980), доцент, а згодом – професор курсу анестезіології і реаніматології (1980–1986) Вінницького медичного інституту. Завідувач курсу анестезіології і реаніматології кафедри госпітальної хірургії (1975–1980); доцент, професор курсу анестезіології і реаніматології (1980–1986), завідувач курсу анестезіології та реаніматології (1986–1988), з 1988 р. – професор кафедри хірургії № 1 ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Наукові дослідження: водно-електролітний і кислотно-лужний баланс у хворих із хірургічною патологією, в'язкість крові та плазми, агрегаційна активність еритроцитів, діелектрична проникливість крові. Автор понад 80 наукових праць, численних раціоналізаторських пропозицій та винаходів. За його редакцією побачила світ настільна книга анестезіологів України «Інтенсивна терапія невідкладних станів» (Вінниця, 2006).

Учасник Другої світової війни. Нагороджений орденами Червоної Зірки, Вітчизняної війни I ступеня, медалями. Відмінник охорони здоров'я.

Література

1. Міщук Іван Ілліч / В. О. Шапринський // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – Київ, 2019. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-68106>.

Червень

Мова моя солов'їна, в'язанка дров.
Скрізь волочу за собою –
аж роздерті спина і плечі.

Треба ж мати, з чого
розпалити багаття,
видобути вогонь –
щоб зігрітися і зігріти

землю, яка похолола
в спекотні червневі дні
від похованої в ній
убитої юності.

Як донести до наступної точки болю
важку і незв'язну
мову,
що розсипається на очах?

Юлія Мусаковська
18.06.2022

06.06 – 115 років тому народився **Буховець Віталій Дмитрович** (24.05(06.06).1909, м. Азов, нині Ростовська обл., РФ – 06.04.1995, м. Вінниця), доктор біологічних наук (1969).

Закінчив Новочеркаський ветеринарно-зоотехнічний інститут (1933).

У 1933–1935 рр. – молодший науковий співробітник мікробіологічного відділу Новочеркаського науково-дослідного ветеринарно-профілактичного інституту.

З 1935 р. – у Вінницькому медичному інституті: асистент кафедри гістології (1935–1941); асистент (1944–1969), доцент (1969–1982) кафедри мікробіології. Під час окупації Вінниці брав активну участь у збереженні майна Вінницького медичного інституту від розграбування його німецькими окупантами.

Наукова діяльність присвячена проблемам етіології, діагностики та специфіки профілактики лептоспірозу. В результаті тривалої селекції вперше отримав безгачкові форми лептоспір, подальше експериментальне вивчення яких на різноманітних чутливих тваринах завершилося одержанням живої атенуйованої вакцини. Жива протилептоспірозна вакцина, яку він розробив, визнана найефективнішою для профілактики лептоспірозу у людей та сільськогосподарських тварин. Опрацював прискорений метод діагностики лептоспірозу.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 977, т. 1 : А – І, арк. 194.
2. Чеснокова А. О. Буховець Віталій Дмитрович / А. О. Чеснокова // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2004. – Т. 3 : Біо – Бя. – С. 668 : портр.

☀ **08.06 – 100 років** тому народився **Забозлаєв Сергій Сергійович** (08.06.1924, Тифліс, нині Тбілісі – 28.12.1975, Вінниця), фахівець в галузі серцево-судинної хірургії, доктор медичних наук (1968), професор (1970), завідувач кафедри Карагандинського державного медичного інституту (1968–1971). Упродовж 1971–1975 рр. – завідувач кафедри загальної хірургії Вінницького медичного інституту.

Література

1. Желіба М. Д. Забозлаєв Сергій Сергійович / М. Д. Желіба // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 10. – С. 20 : портр.
2. Сергій Сергійович Забозлаєв: [некролог] // Молодий медик. – 1976. – 9 січ. (№ 1). – С. 2.

☀ **09.06 – 60 років** тому народився **Каніковський Олег Євгенійович** (09.06.1964, м. Вінниця), хірург вищої кваліфікаційної категорії, доцент (2002), доктор медичних наук (2002), професор (2007).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1987).

Працював лікарем. Впродовж 1987–1989 рр. – навчався в клінічній ординатурі на кафедрі хірургічних хвороб педіатричного факультету за фахом «хірургія». Асистент кафедри факультетської хірургії і хірургії педіатричного факультету

Вінницького медичного інституту(1989–2001), доцент (2001–2006), професор кафедри факультетської хірургії (2006), з 2006 р. – завідувач кафедри хірургії медичного факультету № 2 ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Вивчає питання хірургічного лікування захворювань органів гепатопанкреатодуоденальної зони, зокрема, гострого й хронічного панкреатитів та їхніх ускладнень. Виконує хірургічні втручання найвищої складності. Надає хірургічну допомогу цивільним та пораненим захисникам, учасникам російсько-української війни.

Автор та співавтор понад 300 наукових праць і багатьох патентів. Співавтор підручників «Хірургія» у 2 т. (Вінниця, 2019); «Хірургія» для студентів стоматологічних факультетів закладів вищої освіти (Вінниця, 2020); «General Surgery» для студентів вищих медичних навчальних закладів (Київ, 2019); «Загальна хірургія» для стоматологічних факультетів вищих медичних навчальних закладів III-IV рівня акредитації (Вінниця, 2019), навчального посібника «Виразкова хвороба (пептична виразка очима терапевта та хірурга)» (Вінниця, 2008) та ін.

Нагороджений низкою грамот та подяк, зокрема, Почесними грамотами Вінницької облдержадміністрації та обласної Ради, грамотою Української військово-медичної академії (2022).

Література

1. Годлевський А. І. Каніковський Олег Євгенійович / А. І. Годлевський // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2012. – Т. 12 : Кал – Киї. – С. 223 : портр.
2. До 50-річчя Олега Євгеновича Каніковського // Хірургія України. – 2014. – № 3. – С. 9.
3. Каніковський О. Хірургія на високому рівні : [бесіда з О. Є. Каніковським, зав. каф. хірургії мед. ф-ту № 2 ВНМУ

ім. М. І. Пирогова] / О. Каніковський ; записав Ю. Сегеда // Вінниччина. – 2023. – 5 лип. – С. 6 : фот.

☀ **09.06 – 65 років** тому народився **Слободянюк Павло Михайлович** (09.06.1959, м. Могилів-Подільський Вінницької обл.), організатор охорони здоров'я, лікар-нарколог вищої кваліфікаційної категорії, кандидат медичних наук, заслужений лікар України (2019).

Закінчив Вінницький медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1982), Академію державного управління при Президентові України (2002).

Працював лікарем в обласній психоневрологічній лікарні ім. О. І. Ющенка. З 1987 р. – головний лікар комунального закладу «Вінницький обласний наркологічний диспансер «Соціотерапія».

Нагороджений орденом Святого Станіслава IV ступеня (2003).

Література

1. Слободянюк Павло Михайлович // Державні нагороди України. Кавалери та лауреати : довід.-енциклопед. та біогр. вид. / уклад. В. В. Болгов. – Київ, 2021. – С. 426 : фот.

☀ **10.06 – 100 років** тому народився **Остапчук Анатолій Дмитрович** (10.06.1924, с. Салькове, нині смт Голованівського р-ну Кіровоградської обл. – 30.07.1979, м. Київ), ортопед-травматолог, доктор медичних наук (1970). Учасник Другої світової війни.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1951). Працював лікарем; з 1960 – у Київському НДІ ортопедії; з 1963 р. – керівник клініки ортопедії дорослих; з 1966 р. – старший науковий співробітник Інституту геронтології АМН СРСР (Київ).

Наукові дослідження: діагностика та лікування захворювань і пошкоджень кульшового суглоба; вікові зміни хребта. Запропонував методику визначення кута кривизни хребта за рентгенограмами, нову класифікацію постави людини. Співавтор «Справочника по гериатрии» (Москва, 1973).

Література

1. Шеремет О. Б. Остапчук Анатолій Дмитрович [Електронний ресурс] / О. Б. Шеремет // Енциклопедія Сучасної України : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/keslc> (дата звернення: 18.08.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **10.06 – 120 років** тому народився **Французов Борис Леонович** (10.04.1904. м. Бахмут, нині Донецької обл. – 1992, м. Київ), військовий лікар, отоларинголог, полковник медичної служби, кандидат медичних наук.

Закінчив Харківський медичний інститут (1927).

Працював лікарем-ординатором у Київському військовому шпиталі (1927–1929). Служив у 46-му кінно-артилерійському полку (1929–1931, м. Київ). Одночасно працював у ЛОР відділенні Київського військового шпиталю; Київському центральному тубдиспансері.

Впродовж 1931–1939 рр. служив начальником ЛОР відділення Вінницького військового шпиталю. Одночасно читав лекції для студентів Вінницького медичного інституту. Учасник Другої світової війни.

У повоєнний час – головний отоларинголог Київського військового округу (1948–1961); керівник загально-клінічного відділу Київського НДІ оториноларингології (1961–1964); начальник ЛОР відділення 408 окружного військового госпіталю (1944–1961), завідувач ЛОР відділення клінічної лікарні водників (1964–1970).

Напрями наукових досліджень: організаційні і клінічні аспекти військової оториноларингології, пластичної хірургії ЛОР органів; отохірургії; деякі питання фоніатрії і онкології; лікування запальних процесів в легенях ендобронхіальними інстиляціями; лікувальна терапія захворювань вуха, горла, носа; фітотерапія неспецифічних запальних захворювань верхніх дихальних шляхів та ін.

Автор 80 наукових праць, 14 раціоналізаторських пропозицій. Похований у м. Київ на Байковому цвинтарі.

Література

1. Борис Леонович Французов – начальник ЛОР отделения госпиталя с 1944 по 1961 год // Бойчак М. П. Клиники оториноларингологии в эстафете протяженностью в 100 лет : (история клиники отоларингологии Главного военного клинического госпиталя Министерства обороны Украины) / М. П. Бойчак, В. Н. Ткаченко, В. И. Шербул. – Киев, 2005. – С. 43–51 : фот.

☀ **12.06 – 75 років** тому народився **Думін Петро Васильович** (12.06.1949, с. Біляни, нині Могилів-Подільського р-ну Вінницької обл. – 23.08.2009, м. Хмільник Вінницької обл.), курортолог, фізіотерапевт, заслужений лікар України (1991), кандидат медичних наук (2000).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1978), відтоді працював у санаторно-курортній системі профспілок України: заступник генерального директора з лікувальної роботи Хмельницької територіальної ради з управління курортів (1978–1992); головний лікар клінічного санаторію «Хмільник» (1992–2009); одночасно – генеральний директор Хмельницького відділення ЗАТ «Укрпрофоздоровниця» (1996–2000). Учасник і організатор міжнародних форумів фізіотерапевтів і курортологів.

Наукові дослідження: радонотерапія в лікуванні цереброваскулярної і кардіальної патології; застосування магнітних і електромагнітних полів у лікування гіпертонічної хвороби і

стенокардії, ін. Автор 68 наукових праць, у т. ч. 2-х монографій, 2-х посібників для практичних лікарів.

Нагороджений орденом «За заслуги» II та III ступенів, нагрудними знаками «Відзнака Укрпрофоздоровниці», «Профспілкова відзнака» (1997), ін державними нагородами.

Література

1. Голяченко О. М. Петро Думін / О. М. Голяченко // Лікарі Вінниччини. – Тернопіль, 2004. – С. 93–94 : фот.
2. Думін Петро Васильович // Україна медична. Лікар III тисячоліття / авт.-упоряд. В. Болгов. – Київ, 2002. – Вип. 1. – С. 143 : фот.
3. Думін Петро Васильович (1949–2009) // Засновники та визначні діячі курортів України / за ред. М. В. Лободи. – Київ, 2011. – С. 114 : фот.

☀ **12.06 – 70 років** тому народився **Московко Сергій Петрович** (12.06.1954, м. Вінниця), невролог вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (2006), професор (2011), заслужений лікар України (2013).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1977).

Працював лікарем-інтерном (1977–1978), ординатором (1978–1979) неврологічного відділення Вінницької обласної психоневрологічної лікарні, асистентом (1979–1995), доцентом (1995–2004) кафедри нервових хвороб Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова. З 2005 р. – завідувач кафедри нервових хвороб з курсом нейрохірургії того самого університету.

Брав участь у ліквідації медичних наслідків катастрофи на Чорнобильській атомній електростанції. Ндає

консультації у КНП «Вінницька обласна клінічна психоневрологічна лікарня ім. акад. О. І. Ющенко Вінницької обласної Ради», КЗ «Міська клінічна лікарня № 1», лікарні швидкої медичної допомоги.

Основні напрями наукової діяльності: хвороба Паркінсона та споріднені нейродегенеративні захворювання, судинні захворювання нервової системи, мігрень та інші головні болі, інсульт, психосоматичні захворювання, множинний склероз, деменція, клінічна епідеміологія захворювань нервової системи.

Автор численних наукових праць, у т. ч. посібників для лікарів, зокрема національного підручника «Неврологія» для студентів медичних закладів вищої освіти (Київ, 2020); національного підручника «Neurology» (Київ, 2017). Співавтор монографії «Ходьба людини» (Вінниця, 2022).

Очолює Вінницьке обласне товариство неврологів, психіатрів та наркологів. Член редакційних колегій фахових журналів «Практична ангіологія», «НейроNews», «Український неврологічний журнал», науковий редактор журналу «Судинні захворювання головного мозку», головний редактор журналу «Нейрон-ревію». Член громадської організації «Українське товариство інсультної медицини» та Української асоціації з хвороби Паркінсона, науково-практичного товариства неврологів, психіатрів і наркологів України; дійсний член Всесвітнього Товариства рухових розладів (Movement Disorders Society), Європейського товариства хвороби Паркінсона, Міжнародного коледжу нейропротекції та нейродегенерації; європейської федерації неврологічних товариств, та ін. вітчизняних і міжнародних фахових об'єднань.

Одним із перших був удостоєний спеціальної відзнаки «Spirit of Excellence» (2015), яка була запроваджена у 2015 р.

Література

1. Желіба Л. М. Московко Сергій Петрович / Л. М. Желіба // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2019. – Т. 21 : Мікро-Моя. – С. 651 : портр.
2. Мельник В. Розвиваючи інсультну службу в Україні : [про інсультне від-ня Вінниц. обл. клін. психоневрол. лікарні ім. акад. О. І. Ющенка, яке очолює проф. С. П. Московко] / В. Мельник // Вінниччина. – 2023. – 21 черв. – С. 7 : фот.
3. Московко Сергій Петрович [Електронний ресурс] України : Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра нервових хвороб : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/ozgnk> (дата звернення: 05.11.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **14.06 – 55 років** тому народився **Коньков Дмитро Геннадійович** (14.06.1969, м. Вінниця), акушер-гінеколог вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (2015), доцент (2015), професор (2018).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1995). Навчався в магістратурі на кафедрі акушерства і гінекології ВНМУ ім. М. І. Пирогова (1995–1998). Лікар-інтерн (1995), ординатор гінекологічного відділення (1998–2008) Вінницького міського клінічного пологового будинку № 1.

З 2007 р. – асистент, упродовж 2013–2018 рр. – доцент, з 2018 р. – професор кафедри акушерства і гінекології № 1 ВНМУ ім. М. І. Пирогова. З 2021 р. – радник ректора з

питань інноваційних та симуляційних технологій у вищій медичній освіті.

Наукові дослідження за темами: гестаційна ендотеліопатія, передчасні пологи, невиношування вагітності, прееклампсія, перинатальні втрати, надмірне блювання вагітних, багатоплідна вагітність.

Автор та співавтор понад 300 наукових праць, в т. ч. монографій, підручників, навчальних посібників, численних патентів і авторських свідоцтв на винахід. Співавтор навчальних посібників «Вагітність та пологи у жінок з рубцем на матці після кесарського розтину» (Київ, 2011); «Clinical Cases in Obstetrics and Gynecology» (2018); «Нетримання сечі у жінок» (Вінниця, 2020); «Організація та проведення об'єктивного структурованого клінічного іспиту» (Одеса, 2020); «Мікроальбумінурія – предиктор гестаційної патології» (Вінниця ; Київ, 2022). Автор циклу монографій, які присвячені материнській гемодинаміці «Нариси з експериментальної та клінічної антропофізіології».

Член Європейської асоціації медичної симуляції (SESAM); Асоціації акушерів-гінекологів України; Асоціації фармакологів України; Міжнародного Союзу фундаментальної та клінічної фармакології (IUPHAR); Європейської Асоціації медичної освіти (AMEE); член робочої групи МОЗ України з розробки та адаптації уніфікованих клінічних протоколів; спеціалізованої дисертаційної ради ВНМУ, секретар Української Асоціації медичних освітніх симуляційних технологій. Проходив стажування у Швейцарії, Португалії, Німеччині, Нідерландах та Великій Британії. Спікер на міжнародних конференціях у Швейцарії, Португалії, Італії, Казахстані, Австрії, Німеччині та Молдові. З 2021 року працює експертом в межах міжнародної

(Українсько-швейцарської) програми «Розвиток медичної освіти».

Література

1. Перший рейс – політ нормальний : [бесіда із зав. каф. акушерства і гінекології № 2, проф. О. В. Булавенко та проф. каф. акушерства і гінекології № 1 Д. Г. Коньков] / О. В. Булавенко, Д. Г. Коньков // 3 турботою про жінку. – 2018. – № 8. – С. 4–9 : фот.
2. Коньков Дмитро Геннадійович // 75 років на захисті материнства : (бібліогр. показч. з нагоди заснування кафедри акушерства і гінекології № 1) / уклад. : Н. М. Кравчук, Г. М. Старчеус, Г. В. Чайка. – Вінниця, 2009. – С. 19 : фот.
3. Родінкова В. Назустріч Європі : конференція з акушерства та гінекології була проведена на рівні конгресу : [згадується Д. Г. Коньков] / В. Родінкова // Молодий медик. – 2017. – Трав. (№ 5). – С. 2 : фот.
4. Симуляційний центр ВНМУ – трамплін у професію лікаря : [згадується Д. Г. Коньков] // Молодий медик. – 2021. – Груд. (№ 3). – С. 5 : фот.

☀ **18.06 – 130 років** тому народився **Літинський Григорій Абрамович** (18.06.1894, м. Нікополь Катеринославської губернії, нині Дніпропетровської обл. – ?), офтальмолог, доктор медичних наук (1946), професор (1946).

Навчався в Женеві на медичному факультеті (1913–1914).

Працював фельдшером у Нікополі (1919–1920). Закінчив медичний факультет Московського університету (1924). Працював в очній клініці 1-го Московського медичного інституту (1924–1930).

Старший науковий співробітник Державного центрального офтальмологічного інституту ім. Г. Гельмгольца (1936–1945). До Другої світової війни також працював викладачем на кафедрі очних хвороб 3-го Московського медичного інституту. Під час Другої світової війни – начальник очного відділення шпиталю № 1509 (м. Свердловськ).

Завідувач кафедри очних хвороб Вінницького медичного інституту (1945–1953).

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. № 123, ч. 1, т. 1, арк. 244–274.

Липень

Повітряна тривога по всій країні
Так наче щоразу ведуть на розстріл
Усіх,
А цілять лише в одного.
Переважно в того, хто скраю
Сьогодні не ти, відбій.

Вікторія Амеліна
05.04.2022, Львів

☀ **01.07 – 75 років** тому народився **Гунько Петро Маркович** (01.07.1949, с. Прилуцьке Калинівського р-ну Вінницької обл. – 13.10.2020, м. Вінниця), кандидат медичних наук, доцент, заслужений лікар України.

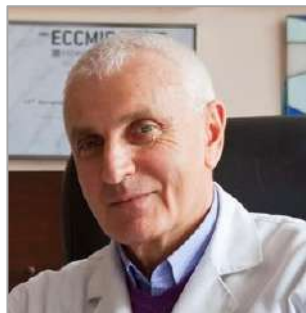
Закінчив з відзнакою Вінницьке медичне училище ім. К. Д. Заболотного (1968) та Вінницький медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1979). Завідувач відділення та головний лікар санаторію «Хмільник», головний лікар ВОКЛ ім. М. І. Пирогова (1992–2010). Генеральний директор Національного музею-садиби М. І. Пирогова (2010–2020). Доклав чимало зусиль до реекспозиції музею в умовах обмеженого фінансування та проведення чергових ребальзамувань тіла Пирогова.

Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки. Почесний громадянин м. Хмільник на Вінниччині.

Література

1. Гордійчук П. Скальпель і кортик Петра Гунька / П. Гордійчук // Ядро інтелігентності. – Вінниця, 2004. – С. 21–26 : фот. ; Подолія. – 2003. – 4 листоп.
2. Гунько Петро Маркович : [лікар, журналіст] // Вінниччина журналістська : до 50-річчя утворення Нац. спілки журналістів України / авт.-упоряд. В. Лисенко. – Вінниця, 2010. – С. 63 : фот.
3. Площанська Л. Ангел-охоронець Петра Гунька / Л. Площанська // Вінниччина. – 2004. – 2 лип.

☀ **01.07 – 70 років** тому народився **Мостовой Юрій Михайлович** (1.07.1954, м. Немирів Вінницької обл.), терапевт вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (1990), професор (1992), заслужений лікар України (2014).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1977).

Працював лікарем. З 1979 р. – асистент кафедри фтизіатрії. З 1984 р. – асистент, з 1991 р. – професор кафедри пропедевтичної терапії Вінницького медичного інституту. Упродовж 1994–2022 рр. – завідувач кафедри пропедевтики внутрішньої медицини Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова. Гарант освітньо-професійної програми 222 «Медицина» у ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Вивчає роль генетичних чинників у розвитку туберкульозу легень, хронічного обструктивного бронхіту, бронхіальної астми; питання фармакоепідеміології та фармакоекономіки при захворюваннях внутрішніх органів.

Автор численних наукових праць, у т. ч. 7 монографій, 35 навчальних посібників, 33 патентів на винахід, 18 рацпропозицій, 7 грантів для підтримки наукових досліджень. Автор близько 100 прозових творів, низки п'єс. Довідник «30 невідкладних станів у терапії» за його редакцією витримав 5 видань. Довідник-посібник «Сучасні класифікації та стандарти лікування захворювань внутрішніх органів» за його редакцією витримав 29 видань і в 2018 р. був внесений до Книги рекордів України в номінації «Медична книга, що має найбільшу кількість перевидань в Україні». Автор низки кишенькових довідників: «Пневмонія», «Бронхіальна астма»,

«ХОЗЛ», «Кашель», «Гіпертонічна хвороба». Співавтор навчального посібника «Артеріальна гіпертензія, ішемічна хвороба серця, серцева недостатність : діагностика, клініка, лікування» (2012), навчально-методичного посібника «Діагностичні, лікувальні та профілактичні алгоритми з внутрішньої медицини (2015), підручника «Реабілітація в сімейній медицині» (2021), навчального посібника «Сучасні інструментальні методи дослідження в діагностиці захворювань органів дихання» (Львів, 2022) та багатьох інших.

З ініціативи Ю. М. Мостового у 2008 р. у м. Вінниці відкрито кардіо-реанімаційний блок, в якому виконуються ангіографічні дослідження, стентування коронарних судин, імплантація водія ритму. Ініціатор проведення освітніх програм для лікарів області з питань гострого коронарного синдрому (2009–2014); ініціатор Подільської Респіраторної школи (з 2016 р.). Ініціатор впровадження у м. Вінниці програм «Артеріальна гіпертензія», є одним з авторів програми «СТОП-Грип у Вінниці», що діє з 2016 р.

Член робочої групи з розробки державних узгоджувальних документів з негоспітальної пневмонії та ХОЗЛ. Член спеціалізованої Вченої ради по захисту кандидатських та докторських дисертації при державній установі «Національний інститут фтизіатрії і пульмонології ім. Ф. Г. Яновського НАМН України». Асоційований член Європейського Респіраторного Товариства (з 2004 р.). Член редколегій ряду наукових журналів в Україні та медичної газети «Здоров'я України ХХІ сторіччя». Голова Вінницького терапевтичного товариства, голова ГО «Асоціація лікарів Поділля». З 2007 р. – радник Вінницького міського голови з питань медицини, а з 2015 р. – радник з питань охорони здоров'я голови Вінницької облдержадміністрації.

Удостоєний звання «Людина року» у Вінницькій обл. в номінації «Діяч науки» (2014), нагороджений ювілейною медаллю «25 років незалежності України» (2016), почесною відзнакою «За заслуги перед Вінниччиною» (2016), медаллю Національної медичної палати України «За вірність клятві Гіппократа» (2016), Почесною грамотою МОЗ України (2020); подякою «За вірність медицині» (2022) правління громадської спілки «Української федерації професійних медичних об'єднань», грамотами та подяками Вінницької облдержадміністрації й Вінницької міської ради, ін. відзнаками.

Література

1. До 60-річчя від дня народження професора Юрія Михайловича Мостового // Укр. пульмонол. журн. – 2014. – № 3. – С. 42–43 : фот.
2. Константинович Т. В. Мостовий Юрій Михайлович / Т. В. Константинович // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2019. – Т. 21 : Мікро – Моя. – С. 665 : портр.
3. Лазаренко В. І. Мостовий Юрій Михайлович / В. І. Лазаренко // 3-над Божої ріки : літ. біобібліогр. слов. Вінниччини / упоряд. і заг. редакція А. М. Подолинного. – Вид. 2-ге, перероб., доп. – Вінниця, 2001. – С. 230–231.
4. Мостовий Ю. М. Де починається лікар: [бесіда з Ю. М. Мостовим, зав. каф. пропедевтики внутр. медицини ВНМУ ім. М. І. Пирогова з нагоди 80-річчя кафедри] / Ю. М. Мостовий / Ю. М. Мостовий // Приват. лікар. – 2016. – Лют. (№ 2). – С. 6–9 : фот.
5. Юрій Михайлович Мостовий : (до 60-річчя від дня народж.) // Укр. пульмонол. журн. – 2014. – № 3. – С. 43–44 : фот.; Укр. пульмонол. журн. – 2014. – № 3. – С. 43–44 : фот.
6. Юрій Мостовий // Подільські джерела : альманах / голов. ред. Л. М. Загородня. – Вінниця, 2013. – № 5 : Вінниччина медична: під знаком Червоного Хреста. – С. 142 : фот.

☀ **01.07 – 75 років** тому народився **Пентюк Олександр Олексійович** (01.07.1949, с. Юліямпіль Шаргородського р-ну Вінницької обл. – 21.09.2009, м. Вінниця), біохімік, фармаколог, доктор медичних наук (1991), професор (1992).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1974).

Працював лікарем-інтерном у Вінницькій обласній клінічній лікарні ім. М. І. Пирогова (1974–1975). Молодший науковий співробітник (1975–1977), старший науковий співробітник, керівник біохімічної лабораторії Вінницької філії Дніпропетровського інституту експертизи та відновлення працездатності (1977–1984).

З 1984 р. – у Вінницькому державному медичному інституті ім. М. І. Пирогова: старший викладач кафедри біоорганічної і біологічної хімії (1984–1989), доцент кафедри біохімії (1989–1991), професор (1991–2001), завідувач (2001–2009) кафедри біологічної та загальної хімії. За сумісництвом – керівник (1990–2005), науковий консультант (2005–2009) науково-дослідної сумісної лабораторії Вінницького національного медичного інституту ім. М. І. Пирогова та Інституту хімії поверхні Національної академії наук України (нині Інститут хімії поверхні ім. О. О. Чуйка НАН України).

Вивчав системи біотрансформації ксенобіотиків, властивості вискодисперсного кремнезему, обміну та біологічної ролі гомоцистеїну. Під його керівництвом були проведені дослідження цілеспрямованого втручання в процеси біотрансформації, транспорту та екскреції лікарських речовин, токсикантів та біорегуляторів

ендогенного походження, а також всебічне вивчення фізико-хімічних та медико-біологічних властивостей високодисперсного кремнезему та його похідних. Ініціював вивчення механізмів патогенетичної дії, профілактики та лікування синдрому гіпергомоцистемії, причетність якого до акселерації серцево-судинних захворювань та інших патологічних станів нині не викликає сумнівів. Розроблено новий доступний метод визначення гомоцистеїну в плазмі крові та створено оригінальну експериментальну модель тяжкої гіпергомоцистемії.

Очолював Вінницьку філію Українського біохімічного товариства, був членом комісії МОЗ України із сорбентів, членом товариства фармакологів України, членом спеціалізованої вченої ради Вінницького національного медичного інституту ім. М. І. Пирогова, членом спеціалізованої вченої ради Національного медичного університету ім. О. О. Богомольця.

Академік академії технологічних наук України (1997). Нагороджений Почесними грамотами МОЗ України, Вінницької обласної ради та облдержадміністрації; отримав звання «Людина року» в номінації «Діяч науки» від Вінницької обласної ради (2008). О. О. Пентюку відкрито меморіальну дошку в приміщенні кафедри біологічної та загальної хімії ВНМУ ім. М. І. Пирогова (2012).

Література

1. Пам'яті Вчителя, Вченого, Друга... 70-річчю професора Пентюка Олександра Олексійовича присвячується / Вінниц. нац. мед. ун-т ім. М. І. Пирогова ; гол. ред., авт. передм. В. М. Мороз ; уклад. Н. В. Заїчко [та ін.] ; рец.: Ю. Й. Гумінський, М. В. Йолтухівський. – Вінниця : Твори, 2019. – 220 с. : фот.
2. Пам'яті Олександра Олексійовича Пентюка // Укр. біохіміч. журн. – 2009. – Т. 81, № 5. – С. 113–114.

3. Пентюк Олександр Олексійович // Червяк П. І. Медицина України в персоналіях : (енцикл. біобібліогр. довід.) / П. І. Червяк ; [за наук. ред. Ю. І. Кундієва та ін.] ; Нац. акад. мед. наук України. – Київ, 2019. – Т. 3 : П – Я. – 2019. – С. 66–67 : фот.
4. Пентюк Олександр Олексійович : до 65-річчя від дня народження (1949–2009) // Ukrainian biochemical journal. – 2014. – Т. 86, № 4. – С. 230–231.
5. Паламарчук О. В. Пішов з життя академік О. О. Пентюк / О. В. Паламарчук // Молодий медик. – 2009. – Листоп. (№ 4). – С. 6 : фот.
6. Юрчишина О. А. Пентюк Олександр Олексійович [Електронний ресурс] / О. А. Юрчишина // Енциклопедія Сучасної України : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/myjsd> (дата звернення: 05.11.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **02.07 – 135 років тому**
 народився **Гехтман Григорій Якович**
 (02.07.1889, м. Кременчук, нині
 Полтавської обл. – 1970), терапевт,
 професор (1933).

Закінчив медичний факультет
 Кенігсберзького університету (1914).
 Державні іспити на звання «лекаря» у
 1914 р. склав у Київському університеті.

Учасник Першої та Другої
 світових воєн. Служив лікарем на Західному фронті (1914–
 1918). Згодом працював у м. Кременчук старшим лікарем
 епідемічного бараку, завідувачем інфекційного відділення
 (1918–1923). Упродовж 1923–1933 рр. – асистент, доцент
 Ленінградського державного клінічного інституту
 удосконалення лікарів. Працював завідувачем кафедри

терапії Полтавського медичного інституту (1933–1936), завідувачем терапевтичного відділення лікарні Ленінградського механічного заводу № 7 (1936–1937).

У 1937 р. очолив терапевтичну клініку Вінницького медичного інституту.

Впродовж 1944–1952 рр. – завідувач кафедри факультетської терапії Ярославського медичного інституту (нині Ярославська державна медична академія). Очолював Ярославське терапевтичне товариство.

Нагороджений орденом Червоної Зірки (1945), медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945), ін. державними нагородами.

Література

1. Гехтман Григорій Якович // Війна пройшла по їхніх долях. Книга пам'яті Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова : в 2 ч. / уклад.: О. А. Юрчишина, :М. Г. Домненко, В. В. Кокус. – Вінниця, 2021. – Ч. 1 : 3 інституту – на фронт : проф.-викл. склад, випускники, студенти та співробітники – учасники Другої світової війни. – С. 26–27 : фот.

☀ **06.07 – 70 років** тому народився **Мунтян Леонід Максимович** (06.07.1954, с. Писарівка, нині Могилів-Подільського р-ну Вінницької обл. – 04.04.2017, м. Вінниця), доцент (1993).

Закінчив з відзнакою Одеське медичне училище № 2 (1973) та стоматологічний факультет Львівського державного медичного інституту (1981).

Працював зубним техніком Піщанської ЦРЛ Вінницької обл. (1973), стоматологічної поліклініки Львівського медичного інституту (1981). Клінічний ординатор (1981–1983), асистент (1983–1992), доцент (1992–1993) кафедри ортопедичної стоматології того самого інституту.

З 1996 р. – у ВНМУ м. М. І. Пирогова: доцент курсу хірургічної стоматології кафедри стоматології (1996–1997); в. о. завідувача навчальної частини кафедри (1991–1996); завідувач кафедри ортопедичної стоматології (1997–2017). Був експертом Центру тестування при МОЗ України.

Основні напрями наукової діяльності присвячені розробці технологічних процесів і методів ортопедичного лікування хворих з порушеннями оклюзійних співвідношень, апробації та впровадженню біоматеріалів, що застосовуються при виготовленні імплантатів та ортопедичних супраконструкцій, науковому обґрунтуванню та раціональному лікуванню хворих ортопедичними конструкціями на суцільнолитих та безметалевих каркасах.

Автор та співавтор понад 168 наукових праць, у т. ч. 2 підручників, 4 монографій та посібника з організації ортопедичної стоматології, 4 авторських свідоцтв та 10 патентів України.

Був експертом центру тестування при Міністерстві охорони здоров'я України з проведення ліцензійного іспиту «Крок–2. Стоматологія». У 2011 р. обраний головою Вінницького обласного осередку профільної асоціації стоматологів-ортопедів та зубних техніків.

Нагороджений грамотами МОЗ України, Вінницької та Львівської облдержадміністрацій, Вінницького та Львівського національних медичних університетів, Асоціації стоматологів України.

У 2019 р. у Вінниці на базі ВНМУ відбулася Всеукраїнська науково-практична конференція на тему «Актуальні проблеми сучасної ортопедичної стоматології», присвячена пам'яті Л. М. Мунтяна.

Література

1. Важко повірити у те, що його з нами вже немає... : пам'яті Леоніда Максимовича Мунтяна // Молодий медик. – 2017. – Квіт. (№ 4). – С. 8 : фот.
2. Згадуючи Леоніда Максимовича Мунтяна // Імплантологія. Пародонтологія. Остеологія. – 2017. – № 2. – С. 91.
3. Мунтян Леонід Максимович : [некролог] // Вінниччина. – 2017. – 14 квіт. (№ 29). – С. 2 : фот.
4. Пам'яті Леоніда Максимовича Мунтяна // Новини стоматології. – 2017. – № 2. – С. 93.
5. Стоматологія України. Історичні нариси : монографія / Н. Г. Баранник [та ін.]. – Харків : СИМ, 2017. – С. 60.

☀ **10.07 – 135 років** тому народився **Смирнов Григорій Миколайович** (10.07.1889, м. Новогрудок, Білорусь – ?), акушер-гінеколог, професор.

Закінчив медичний факультет Московського університету (1913). Учасник Другої світової війни.

Працював завідувачем кафедри акушерства і жіночих хвороб Вінницького державного медичного інституту (1947–1950). Був заступником директора з науково-навчальної роботи. Напрями наукових досліджень: хірургічне лікування рака шийки матки; обезболювання пологів;

етіологія, патогенез, класифікація і лікування маткових кровотеч, ін.

Нагороджений орденом Червоної Зірки, медалями, ін. державними нагородами.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. 87, арк. 307–353.

☀ **11.07 – 105 років** тому народилася **Івасик-Балтро Ольга Василівна** (11.07.1919, с. Людавка, нині Жмеринського р-ну Вінницької обл. – 13.09.2002, м. Вінниця), фармацевт, лікар, живописець.

Закінчила Вінницький фармацевтичний інститут (1935). Навчалася у Львівському інституті прикладного та декоративного мистецтва (1963–1965).

У 1941 р. працювала асистентом кафедри фізики Вінницького фармацевтичного інституту.

Учасниця Другої світової війни. У повоєнний час працювала в Львівській обласній лікарні (1948-1974); рентгенологом в одній із Вінницьких лікарень. З 1960 р. – учасниця обласних та Всеукраїнських художніх виставок. Брала активну участь у проведенні Всеукраїнського пленеру народного малярства (1995, м. Немирів на Вінниччині). Авторка низки картин на твори Т. Г. Шевченка, а також пейзажів і натюрмортів: «Бузок» (1953), «Зима» (1957), «Садиба М. Шашкевича» (1965), «Зимовий день» (1966), «Осінній пейзаж» (1968), «Перед грозою» (1970), «Підгорецький ліс» (1986),

«Личаківське кладовище» (1987), та ін. море то стогне, то виє» (1990), «Реве та стогне Дніпр широкий» (1996).

Література

1. Івасик-Балтро Ольга Василівна // Війна пройшлась по їхніх долях. Книга пам'яті Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова : в 2 ч. / уклад.: О. А. Юрчишина, М. Г. Домненко, В. В. Кокус. – Вінниця, 2021. – Ч. 1 : 3 інституту – на фронт : проф.-викл. склад, випускники, студенти та співробітники – учасники Другої світової війни. – С. 189 : фот.
2. Назарець О. І. Івасик-Балтро Ольга Василівна / О. І. Назарець // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2011. – Т. 11 : Зор – Как. – С. 156 : фот.

☀ **15.07 – 50 років** тому народилася **Родінкова Вікторія Валеріївна** (15.07.1974, с. Рахни Лісові Шаргородського р-ну Вінницької обл.), доктор біологічних наук (2015), професор (2016).

Закінчила з відзнакою природничо-географічний факультет Вінницького державного педагогічного інституту (1996).

Впродовж 1997–2002 рр. навчалася в заочній аспірантурі ВНМУ ім. М. І. Пирогова. У 2005 р. у Чернівецькому національному університеті імені Юрія Федьковича захистила дисертацію для здобуття наукового ступеня кандидата біологічних наук на тему «Повітряний моніторинг пилку урбанізованої екосистеми на прикладі міста Вінниці» за спеціальністю 03.00.16 «Екологія», яка стала першою в Україні офіційно захищеною дисертацією з

аеробіології. У 2015 р. захистила докторську дисертацію «Наукове обґрунтування системи моніторингу, прогнозування та профілактики впливу алергенних чинників біологічного походження на стан здоров'я міського населення України» на базі ДУ «Інститут гігієни та медичної екології ім. О. М. Марзєєва НАМН України» (м. Київ) за спеціальністю 14.02.01 «Гігієна та професійна патологія». Асистент (2000–2012), доцент (2012–2016), з 2016 р. – професор ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Автор близько 300 наукових праць, в т. ч. – у журналах з алергології та імунології, екології, що входять до Q1 та у Nature (у складі європейського консорціуму).

У 2013 р. в рамках міжнародної співпраці організувала та провела на базі ВНМУ Європейський курс з основ аеробіології, в якому взяли участь представники 17 країн, у т. ч. – президенти EAS, IAA та головний редактор журналу *Aerobiologia* (Springer). Це був перший і наразі останній подібний курс на території Східної Європи.

Створила систему алергопрогнозування в Україні і зараз підтримує її роботу. Очолює лабораторію вивчення алергенних факторів довкілля ВНМУ ім. М. І. Пирогова (ЛВАФД), яка співпрацює з дослідницькими групами в Європі та США. Зокрема, ЛВАФД є частиною європейської аероалергенної мережі з центром у Відні (EAN), бере участь у програмі COST ADOPT Action 18226 та у європейській програмі AUTOPOLLEN.

У 2017–2018 рр. була стипендіаткою програми Фонду Фулбрайта в Україні і проходила стажування з аеробіології в університеті м. Тальса, Оклахома, США.

Впродовж 2018–2019 рр. надавала консультації Департаменту благоустрою Вінницької міської ради щодо

озеленення Вінниці рослинами, які не є джерелами алергенного пилку.

Президент Асоціації Аеробіологів України, член правління Українського Фулбрайтівського кола, член правління Міжнародного товариства амброзії (IAS), член Дослідницько-інформаційного комітету Європейської академії алергології та клінічної імунології (EAACI ROC Committee). У 2012–2020 рр. входила до управлінського комітету Європейського аеробіологічного товариства (EAS). Член Міжнародної асоціації аеробіології (IAA) та наукової ради Національного фонду досліджень України (НР НФДУ), виконує обов'язки голови секції біології, медицини та аграрних наук НР НФДУ. У 2023 р. за рекомендацією НР НФДУ була номінована до членства у AcademiaNet – міжнародної бази даних профілів видатних жінок-дослідниць з усіх дисциплін. У листопаді того самого року представляла НР НФДУ на регіональній Європейській зустрічі Світової Дослідницької Ради (the Global Research Council), яка проводилась за підтримки Science Europe (Бухарест, Румунія).

Член редакційної колегії журналів «Світ медицини та біології» (Web of Science) та «Frontiers in Allergy» (Scopus). З 2018 р. – головний редактор сайту «Все про алергію» (allergy.org.ua), на якому розміщено більше 800 статей, присвячених діагностиці, профілактиці та лікуванню алергічних захворювань, а також регулярно виходить Алергопрогноз, доповнений погодинним прогностичним модулем концентрації алергенів (allergy.org.ua/map). Він був розроблений за ініціатииви Вікторії Родінкової разом з фінським метеорологічним Інститутом Гельсінкі, у 2022 р. першою чергою – для профілактики спалахів пилкової алергії

серед військовослужбовців, які боронять Україну від російських загарбників.

У 2023 р. була обличчям української громадської організації STEM is FEM, що підтримує жінок та дівчат в науці.

У 2000 р. відновила випуск газети колективу ВНМУ «Молодий медик», і з того часу є її головним редактором. Власний професійний досвід у журналістиці Вікторія Родінкова здобула не лише в Україні, а й у Фінляндії, США та Польщі. Працювала кореспондентом, заступником головного редактора та головним редактором вінницького обласного щотижневика «Вінницькі відомості» (1995–1998), директором Інформагентства RIA-інформ (2004–2005), головним редактором газети «RIA» (2005) та першим головним редактором щоденної газети «20 хвилин» (2005).

У 2017 р. отримала відзнаку Вінницької обласної ради «Людина року» в номінації «Діяч науки». Вікторія Родінкова є депутатом Вінницької обласної ради VIII скликання (2020–2025 рр.), працює в комісії з питань охорони здоров'я, соціального захисту населення та ветеранів.

Література

1. Професорка ВНМУ [В. В. Родінкова] прочитала лекцію литовським студентам // Молодий медик. – 2021. – Листоп. (№ 2). – С. 2.
2. Родінкова Вікторія Валеріївна // Відомі випускники : 105-річчю університету присвячується. – Вінниця, 2017. – С. 140–141 : портр.
3. Родінкова Вікторія Валеріївна // Кафедра медичної біології Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова : іст. нарис до 80-річчя створення / під заг. ред. проф. Р. П. Піскун. – Вінниця, 2014. – С. 40–41 : фот.

☀ **24.07 – 110 років** тому народився **Сухоруков Борис Захарович** (24.07.1914, с. Рогнедино, нині Брянської обл., РФ – 20.11.1984, м. Вінниця), онколог, доктор медичних наук (1976), професор (1977).

Закінчив Смоленський державний медичний інститут (1941).

Учасник Другої світової війни. Упродовж 1946–1949 рр. – ординатор кафедри онкології Казанського інституту удосконалення лікарів. Завідувач організаційного методичного відділу Республіканського онкологічного диспансеру в м. Казань. Асистент кафедри онкології і хірургії (курс радіології і рентгенології) (1950–1957), доцент (1957–1959) Казанського інституту вдосконалення лікарів. Завідувач кафедри рентгенології і радіології (1960–1984), проректор з науково-навчальної роботи (1961–1965), з 1965 р. – проректор з наукової роботи Вінницького медичного інституту. Наукові дослідження: актуальні проблеми радіобіології, рентгенології. Автор числених наукових праць і рацпропозицій.

Нагороджений орденами Червоної зірки (1943), Вітчизняної війни I ступеня (1945) і II ступеня (1944), «Знак Пошани» (1976), багатьма медалями.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 1108, т. 2: Р-Я, арк. 139–223 : фот.
2. Вороніна Т. Завжди в творчих пошуках : [про професора кафедри рентгенології та медичної радіології ВНМУ Б. З. Сухорукова] / Т. Вороніна, Л. Бідкова // Молодий медик. – 1976. – 30 квіт. (№ 17). – С. 1 : фот.
3. Учасник боїв під Москвою : [професор Б. З. Сухоруков] // Молодий медик. – 1981. – 30 жовт. (№ 35). – С. 2 : фот.

Серпень

У тієї та й в Оксани,
Що хороша станом,
Хай від броніка важкого
Стан ще кращим стане.
У тієї Валентини,
Що малу дитину
Залишила на бабусю –
Час хай швидко сплине.
А веселую Анничку,
Що премила личком,
Хай від сонця у окопі
Затуляє дичка.
А в тієї та й у Алли,
Що косу відтяла,
Щоб коса по перемозі
Ще густіша стала.

А в тієї у Олени,
Що бійців ранених
Зо дві сотні врятувала –
Гояться хай вени.
Хай у снайпера у Галі,
Що немов зі сталі,
Пироги підходять вдома
Пишнії та вдалі.
Юля та, що в неї дрони,
Як ручні дракони,
Хай міня на перемогу
Зброю і патрони.
А у тої Катерини,
Що віддала сина,
Мовчки руку поцілую,
Й стану на коліна.

*Людмила Горова,
випускниця ВНМУ ім. М. І. Пирогова*

09.08 – 85 років тому народився **Бабій Яків Степанович** (09.08.1939, с. Великий Жванчик, нині Кам'янець-Подільського р-ну Хмельницької обл.), рентгенолог, доктор медичних наук (1981), професор (1988).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1962).

Працював лікарем (1962–1964). Молодший науковий співробітник Київського НДІ експериментальної та клінічної онкології (1966–1970); старший науковий співробітник (1971–1981), завідувач відділу (1981–1989) Київського науково-дослідного рентгено-радіологічного та онкологічного Інституту. З 1989 р. – завідувач відділу Київського міського консультативно-діагностичного центру, за сумісництвом – професор кафедри променевої діагностики Київської медичної академії післядипломної освіти. Був головним рентгенологом МОЗ України (1988–1995).

Наукова діяльність в галузі розроблення питань рентгенодіагностики захворювань щитоподібної залози, легень, середостіння, променевої діагностики (рентгенологічна, комп'ютерна та магнітно-резонансна томографія захворювань різних органів і систем у дорослих і дітей).

Президент Асоціації радіологів України. Головний редактор наукового збірника та журналу «Променева діагностика та променева терапія».

Нагороджений державними нагородами СРСР.

Література

1. Арендаревський Л. Ф. Бабій Яків Степанович : / Л. Ф. Арендаревський // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2003. – Т. 2 : Б – Біо. – С. 31 : портр.

☀ **10.08 – 60** років тому народилася **Тихолаз Софія Іванівна** (10.08.64, с. Озаринці Могилів-Подільського р-ну Вінницької обл.), кандидат педагогічних наук (2011), доцент (2013).

Закінчила факультет іноземних мов Вінницького державного педагогічного інституту ім. М. Островського за спеціальністю «Англійська і німецька мови» (1986).

Розпочала працювати за направленням у ВНМУ ім. М. І. Пирогова: викладач (1986–2000), старший викладач (2000–2012), з 2012 р. – доцент кафедри іноземних мов. Впродовж 2001–2016 рр. – завідувач курсу «Латинська мова та основи медичної термінології». Заступник завідувача кафедри з роботи з іноземними студентами (2011–2016). З 2023 р. виконує обов’язки завідувача кафедри латинської мови та медичної термінології.

Наукові інтереси: лінгводидактика; методика викладання латинської мови та медичної термінології; професійна спрямованість та професійно-мовленнєва компетентність майбутніх лікарів і провізорів; етимологічні та структурно-семантичні особливості англомовних медичних термінів. Розробила курс латинської мови та медичної термінології для англомовних іноземних здобувачів освіти медичного, стоматологічного та фармацевтичного факультетів.

Автор та співавтор 150 наукових та навчально-методичних праць, в т. ч. монографій, методичних рекомендацій для викладачів закладів вищої освіти та аспірантів; в т. ч. 35 навчально-методичних посібників, з них – сім одноосібних посібників з латинської мови та медичної термінології для англомовних іноземних здобувачів освіти

медичного, стоматологічного та фармацевтичного факультетів, серед яких – «Latin language and the fundamentals of pharmaceutical terminology» (2014), «Latin language and medical terminology» (Вінниця, 2015, 2020).

Член методичних рад: з роботи з іноземними студентами та загально-теоретичних дисциплін фармацевтичного факультету. Член Вченої ради ВНМУ ім. М. І. Пирогова, вчених рад медичних, стоматологічного та фармацевтичного факультетів університету. Член журі Всеукраїнської студентської олімпіади з латинської мови в Українській медичній стоматологічній академії (м. Полтава), Львівському національному медичному університеті ім. Д. Галицького (м. Львів).

Література

1. Тихолаз Софія Іванівна [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра латинської мови та медичної термінології : [сайт] – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/oyrqc>. – Назва з титул. екрана. – Дата доступу: 24.09.2023

☀ **13.08 – 120 років** тому народилася **Ольгіна Фаїна Петрівна** (13.08.1904, містечко Тульчин, нині Вінницької обл.; за ін. даними – 12.08.1904, містечко Брусилів, нині смт Житомирського р-ну Житомирської обл. – 24.11.1972, м. Івано-Франківськ), терапевт, доктор медичних наук (1968), професор (1969).

У 1927 р. переїхала з родиною до Вінниці. Закінчила Вінницький фармацевтичний інститут, у 1937 р. –

Вінницький медичний інститут. Була залишена в інституті для наукової роботи. Впродовж 1937–1941 рр. працювала асистентом новоствореної кафедри фармакології та навчалася в аспірантурі кафедри факультетської терапії того самого інституту.

Після евакуації мешкала у м. Чкалов (нині м. Оренбург, РФ). Служила начальником медичної частини евакуаційного інфекційного шпиталю № 4034 (1941–1943); начальником медичної частини офіцерського шпиталю у м. Москва (1943–1945).

Після демобілізації у 1945 р. переїхала в м. Станіслав, нині Івано-Франківськ. Виконувала обов'язки доцента кафедри фармакології Станіславського медичного інституту. З 1946 р. – асистент кафедри факультетської терапії, з 1957 р. – доцент кафедри загальної терапії, з 1958 р. – доцент кафедри госпітальної терапії. У 1968 р. їй було присвоєно вчене звання доктора медичних наук і професора. Упродовж 1969–1972 рр. – завідувач кафедри пропедевтики внутрішніх хвороб Івано-Франківського державного медичного інституту.

Наукові дослідження: етимологічна діагностика захворювань гепато-біліарної системи, вивчала вплив серцевих глікозидів на деякі показники обміну речовин. Автор понад 40 наукових праць,

Нагороджена медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» (1945), іншими державними нагородами.

Похована у м. Київ.

Література

1. Кафедрі фармакології ВНМУ – 70 років / уклад.: Г. І. Степанюк, Н. І. Іванова. – Вінниця : Континент-Прим, 2007. – 288 с. : фот. – Про Ф. П. Ольгіну. С. 8.

2. Ольгіна Фаїна Петрівна // Війна пройшлась по їхніх долях. Книга пам'яті Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова : в 2 ч. / уклад.: О. А. Юрчишина, М. Г. Домненко, В. В. Кокус. – Вінниця, 2021. – Ч. 1 : 3 інституту – на фронт : проф.-викл. склад, випускники, студенти та співробітники – учасники Другої світової війни. – С. 102–104 : фот.
3. Нейко Є. М. Ольгіна Фаня Петрівна [Електронний ресурс] / Є. М. Нейко // Енциклопедія Сучасної України : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/myjsd> (дата звернення: 05.11.2023), вільний. – Назва з екрана.
4. Фаня Петрівна Ольгіна // Івано-Франківський національний медичний університет. Історія. Звершення. Особистості. – Київ, 2009. – С. 179.

☀ **16.08 – 55 років** тому народився **Гавриленко Юрій Володимирович** (16.08.1969, на Вінниччині), дитячий отоларинголог вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (2019).

Закінчив Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова (1993).

Лікар-інтерн, дитячий отоларинголог (1993–1996), лікар-ординатор ЛОР відділення Національної дитячої спеціалізованої лікарні «ОХМАТДИТ» м. Києва (1996–2012); аспірант (2009–2011), асистент (2012–2018), доцент (2018–2021) кафедри дитячої оториноларингології, аудіології та фоніатрії Національної медичної академії післядипломної

освіти імені П. Л. Шупика, з 2022 р. – професор кафедри дитячої оториноларингології, аудіології та фоніатрії Національного університету охорони здоров'я України імені П. Л. Шупика.

Наукові дослідження: діагностика та лікування запалення слухової труби у дітей, ринологія, удосконалення та розробка нових методів ранньої діагностики та лікування захворювань лімфоепітеліальних структур глотки у дитячому віці, розробка нових оториноларингологічних інструментів.

Автор та співавтор понад 240 наукових праць, в т. ч. співавтор національного підручника «Дитяча оториноларингологія», 15 навчально-методичних посібників, 16 монографій, 7 патентів на винаходи та корисні моделі України, 7 галузевих впроваджень.

Член Асоціації дитячих оториноларингологів України, Української Асоціації отіатрів, отонейрохірургів і отоневрологів, Українського наукового медичного товариства оториноларингологів.

Література

1. Гавриленко Юрій Володимирович [Електронний ресурс] // Національний університет охорони здоров'я України імені П. Л. Шупика : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/ntizh> (дата звернення: 29.11.2023), вільний. – Назва з екрана.
2. Доктор медичних наук, доцент Гавриленко Юрій Володимирович : (до 50-річчя з дня народження) // Оториноларингологія. – 2019. – № 4/5. – С. 85–86.

16.08 – **55 років** тому народилася **Заїчко Наталія Валентинівна** (16.08.1969, м. Саратов, РФ), доктор медичних наук (2011), доцент (2012), професор (2017).

Закінчила з відзнакою Вінницький медичний інститут (1992). Навчалася в клінічній ординатурі (1992–1994) кафедри факультетської терапії того самого закладу вищої освіти.

Працювала лікарем гастроентерологічного та приймального відділень Вінницької обласної клінічної лікарні ім. М. І. Пирогова (1994–2001). Упродовж 2001–2004 рр. – науковий співробітник, старший науковий співробітник, з 2004 р. – завідувач відділу біохімічних досліджень в НДІ реабілітації осіб з інвалідністю ВНМУ ім. М. І. Пирогова. З 2002 р. працювала за сумісництвом асистентом, згодом – доцентом, завідувачем кафедри біологічної та загальної хімії (2011–2023). З 2023 р. – завідувач кафедри біохімії ім. професора О. О. Пентюка ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Наукові дослідження в галузі клінічної фармакології. Автор 306 наукових праць, 25 патентів, 2 авторських свідоцтв. Співавтор підручників МОН України «Біологічна і біоорганічна хімія : у 2 кн. Кн. 2. Біологічна хімія» (Київ, 2017), «Biological and bioorganic chemistry. Book 2. Biological Chemistry» (Київ, 2020).

З 2012 р. – голова Вінницького регіонального відділення Українського біохімічного товариства, член Асоціації фармакологів України. З 2020 р. – гарант освітньо-професійної програми «Медицина» другого рівня ВНМУ ім. М. І. Пирогова, з 2022 р. – член експертної ради МОН України з питань атестації наукових кадрів з теоретичної і профілактичної медицини та фармації Член редакційної колегії журналів «Medical and Clinical Chemistry», «Experimental and Clinical Physiology and Biochemistry».

Нагороджена Почесною грамотою МОЗ України (2008), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2021), грамотами та подяками університету.

Література

1. Заїчко Наталія Валентинівна // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра біохімії ім. проф. О. О. Пентюка : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/iosie> (дата звернення: 21.12.23), вільний. – Назва з титул. екрана.
2. Наталя Валентинівна Заїчко: «Я пишаюсь своїми вчителями» : [бесіда з Н. В. Заїчко, зав. каф. біол. та заг. хімії ВНМУ ім. М. І. Пирогова] / Н. В. Заїчко ; [кор.] К. Баркалова // Молодий медик. – 2019. – Верес. (№ 8). – С. 6–7 : фот.

☀ **20.08.** – **95 років** тому народився **Кадошук Тарас Адамович** (20.08.1929, с. Старий Миропіль Дзержинського р-ну Житомирської обл. – 24.03.2016, м. Вінниця), хірург вищої категорії, панкреатолог, доктор медичних наук (1983), професор (1985).

Закінчив з відзнакою Славутську фельдшерсько-акушерську школу (1948), Вінницький медичний інститут (1954), де відтоді й працював: клінічний ординатор (1954–1957), асистент (1957–1967) кафедри факультетської хірургії педіатричного факультету, доцент кафедри хірургії педіатричного факультету (1968–1979), завідувач кафедри хірургії педіатричного факультету (1979–1988), завідувач кафедри факультетської хірургії і хірургії педіатричного факультету (1988–1994), професор кафедри загальної хірургії і хірургічних хвороб педіатричного факультету (з 1994 р.).

У 1977 р. створив і очолив Вінницький центр хірургії підшлункової залози і став одним з провідних фахівців-панкреатологів в Україні.

Напрями наукових досліджень: хірургічне лікування запальних захворювань підшлункової залози, печінки, позапечінкових жовчних шляхів та дванадцятипалої кишки. Запропонував комплексну систему діагностики, лікування і реабілітації хворих з ускладненими формами хронічного панкреатиту.

Автор понад 430 наукових праць, у т. ч. монографії «Профілактика і лікування гнійно-некротичних ускладнень гострого панкреатиту» (1993), 120 патентів на винахід та раціоналізаторських пропозицій, 38 методів хірургічних втручань.

Під час Другої світової війни (1941–1945) був учасником Миропільської підпільної групи під керівництвом Героя Радянського Союзу В. І. Тимошука.

Лауреат Державної премії України (1989), нагороджений багатьма бойовими і урядовими нагородами.

Література

1. Заблоцький, А. ...І вічний пошук : [про зав. каф. хірургії педіатр. ф-ту Вінниц. мед. ін-ту Т. А. Кадошука] / А. Заблоцький // Радянська освіта. – 1983. – 20 трав.
2. Пам'яті Тараса Адамовича Кадошука // Хірургія України. – 2016. – № 2. – С. 131.
3. Процек О. Г. Кадошук Тарас Адамович / О. Г. Процек // Енциклопедія Сучасної України. – К., 2011. – Т. 11: Зор-Как. – С. 668 : фот. – Бібліогр. в кінці ст.
4. Світлій пам'яті хірурга Тараса Адамовича Кадошука : некролог // Шпитальна хірургія. – 2016. – № 2. – С. 114.
5. Тарас Адамович Кадошук : некролог // Клінічна хірургія. – 2016. – № 4. – С. 80.
6. Тарас Адамович Кадошук (до 80-річчя з дня народження) // Клінічна хірургія. – 2009. – № 7/8. – С. 133–134.
7. Тарас Адамович Кадошук : к 80-летию со дня рождения // Анналы хирургической гепатологии. – 2009. – Т. 14, № 2. – С. 123–124.
8. Тарас Адамович Кадошук: к 80-летию со дня рождения // Хирургия. – 2009. – № 8. – С. 79–80.
9. Тарас Адамович Кадошук : к 70-летию со дня рождения // Анналы хирургической гепатологии. – 1999. – Т 4, № 2. – С. 58–59.
10. Тарас Адамович Кадошук : (к 60-летию со дня рождения) // Хирургия. – 1989. – № 8. – С. 149.

☀ **20.08 – 95 років** тому народився **Осташков Костянтин Володимирович** (20.08.1929, м. Вінниця – 03.02.2015, м. Одеса), фізіолог, доктор медичних наук (1963), професор (1968). Учасник Другої світової війни.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1950), де відтоді й працював.

Впродовж 1956–1966 рр. – у Дніпропетровському медичному інституті (нині м. Дніпро): завідувач кафедри рентгенології та радіології (1965–1966); завідувач кафедри нормальної фізіології Одеського медичного інституту (1966–1976); професор кафедри фізіології людини та тварин Одеського університету (1976–2014). Впродовж 1981–1984 рр. – у науковому відрядженні в Кабульському університеті (Афганістан).

Наукові дослідження: фізіологія центральної нервової системи; терморегуляція, дія низьких температур на організм людини, проблеми гіпербарооксигенації.

Література

1. Васильєв К. К. Осташков Костянтин Володимирович [Електронний ресурс] / К. К. Васильєв // Енциклопедія Сучасної України : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/oudqn> (дата звернення: 05.11.2023), вільний. – Назва з екрана.

Вересень

І ця любов із доторком біди,
і ці слова, які назавжди вивчив:
веди мене, мій звичний і убивчий,
мій чорний часе, – стримуй і веди.
Уздовж доріг – тривалих, золотих –
ходою обережною мисливця
веди за тих, хто здався і спинився,
за тих, хто помилився і затих.
В цій осені – тривожній і німій,
де замовкає голос недоречний,
веди мене, мій вічний, мій конечний,
мій втрачений і небезпечний мій.
І теплих сосен набраний курсив.
І вересня різке різноголосся.
Ще не скінчилось те, що почалося.
Ще може статись все, про що просив.

Сергій Жадан

03.09 – 130 років тому народився **Колчук Федір Самуїлович** (03.09.1894 с. Подлісся, нині Жабинківського р-ну Брестської обл., Білорусь – 03.01.1972, м. Вінниця), військовий діяч, генерал-майор.

До Другої світової війни працював у Вінницькому медичному інституті.

Нагороджений 3-ма орденами Червоного Прапора, орденами Суворова 2-го ступеня, Вітчизняної війни I ступеня, Кутузова 2-го ступеня, Леніна, Трудового Червоного Прапора, медалями «За оборону Кавказа», «За взяття Будапешта», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.», ін. нагородами.

Література

1. Колчук Федір Самуїлович [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енцикл. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <https://bit.ly/2NhbQDE> (дата звернення: 07.07.16), вільний. – Назва з титул. екрана.
2. Колчук Федір Самуїлович // Війна пройшла по їхніх долях. Книга пам'яті Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова : в 2 ч. / уклад.: О. А. Юрчишина, М. Г. Домненко, В. В. Кокус. – Вінниця, 2021. – Ч. 1 : 3 інституту – на фронт : проф.-викл. склад, випускники, студенти та співробітники – учасники Другої світової війни. – С. 71–74.

08.09 – 130 років тому народився **Шраєр Ізраїль Азрілієвич** (08.09.1894, м. Кам'янець-Подільський – 26.02.1967), хірург, доктор медичних наук (1949), професор (1949).

У 1914 р. закінчив приватну Комерційну школу В. Г. Підгурського (м. Кам'янець-Подільський), у 1924 р. – Одеський медичний інститут.

Працював у Кам'янець-Подільській міській лікарні та викладачем у медичному технікумі (1924–1925). Екстерн, згодом – інтерн хірургічного відділення лікарні ім. І. І. Мечникова (1925–1929, м. Ленінград). Упродовж 1929–1932 рр. – завідувач хірургічного відділення районної лікарні (м. Кінгісепп Ленінградської обл.). У квітні 1932–вересні 1940 рр. – асистент кафедри оперативної хірургії 2-го Ленінградського медичного інституту і факультетської хірургічної клініки. У 1939 р. під час війни з білофінами працював головним хірургом військового евакошпиталю.

Упродовж 1940–1941 рр. – завідувач кафедри факультетської хірургії Вінницького медичного інституту. У 1941 р. – професор кафедри шпитальної хірургії Куйбишевської військово-медичної академії. Учасник Другої світової війни. У грудні 1945–серпні 1960 рр. – завідувач кафедри шпитальної хірургії Вінницького медичного інституту. Упродовж 1960–1965 рр. – завідувач кафедри

госпітальної хірургії Кемеровського державного медичного інституту.

Автор понад 100 наукових праць, присвячених питанням абдомінальної хірургії, травматології, військово-польової хірургії.

Нагороджений орденами Червоної Зірки, медалями.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. 275, арк. 211–292 : фот.
2. Напалков П. Н. Израиль Азрилевич Шраер : некролог // Вестник хирургии имени И. И. Грекова. – 1967. – Т. 99, № 8. – С. 141.
3. 50 лет клинике и кафедре госпитальной хирургии (1960–2010). – Кемерово, 2011. – 50 с. – О Шраере И. А. – С. 4–5, 13, 29 : фот.
4. Шраер Израиль Азрілієвич // Кафедра факультетської хірургії: історія та сьогодення (до 80-річчя кафедри) : біобібліогр. показч. / Вінниц. НМУ ім. М. І. Пирогова, б-ка ; ред.: С. І. Саволук, І. М. Вовчук ; уклад. О. А. Юрчишина ; відп. за вип. Л. І. Шпукал. – Вінниця, 2013. – С. 20–22 : фот.

☀ **09.09 – 75 років** тому народився **Маркевич Віталій Едуардович** (09.09.1949, смт Летичів Кам'янець-Подільської, нині Хмельницької обл.), педіатр, доктор медичних наук (1991), професор (1993).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1972). Працював лікарем, згодом – у Чернівецькому (1982–1986) та Запорізькому (1986–1992) медичних інститутах. Завідувач кафедри дитячих хвороб (1992–2012), завідувач кафедри педіатрії з курсом медичної генетики (2012–2016), водночас декан медичного факультету (1992–2001), директор (2005–2012) медичного інституту Сумського університету. З 2016 р.

– професор кафедри дитячих хвороб Київського медичного університету Української асоціації народної медицини.

Наукові дослідження: лікування гіперплазії щитоподібної залози в дітей, які проживають в екологічно несприятливих умовах; проблеми анемії у дітей; вміст мікроелементів у системі мати-плацента-плід-новонароджений.

Література

1. Лобода А. М. Маркевич Віталій Едуардович / А. М. Лобода // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2018. – Т. 19 : Малиш – Медицина. – С. 225 : фот.

☀ **15.09 – 105 років** тому народився **Кучерук Олексій Степанович** (15.09.1919, с. Коритне, нині Білогірського р-ну Хмельницької обл. – 19.04.2006, м. Хмельницький), фармаколог, фізіолог, доктор медичних наук (1976), професор (1982).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1952), де працював до 1957 р.

З 1957 р. – у Тернопільському медичному інституті. З 1964 р. – доцент кафедри фармакології того самого закладу вищої освіти. Упродовж 1965–1978 рр. – доцент кафедри фармакології Запорізького медичного інституту. З 1978 р. – у Кам'янець-Подільському університеті. Протягом 1981–1997 рр. – очолював кафедру анатомії й фізіології людини того самого університету.

Наукові дослідження з фармакології, фізіології й анатомії життєво важливих систем людини.

Учасник Другої світової війни. Нагороджений медалями «За бойові заслуги» (1943), «За відвагу» (1944),

орденом Вітчизняної війни I ступеня (1945), ін. державними нагородами.

Література

1. Філінюк А. Г. Кучерук Олексій Степанович / А. Г. Філінюк, Л. В. Баженов // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2016. – Т. 16 : Куз – Лев. – С. 318 : портр.

☀ **15.09 – 70 років** тому народилася **Пилипчук Валентина Леонтіївна** (15.09.1954, м. Вінниця), кандидат медичних наук, доцент, Почесний професор ВНМУ ім. М. І. Пирогова (2023).

З відзнакою закінчила Вінницький медичний інститут. Набула першого практичного досвіду, працюючи лікарем швидкої медичної допомоги сільського району. Навчання в інституті поєднувала з роботою. Навчалася в аспірантурі (без відриву від педагогічної практики), працювала асистентом, старшим викладачем, доцентом та понад 30 років – завучем кафедри соціальної медицини та організації охорони здоров'я ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Понад 40 років викладацької роботи зі студентами всіх курсів, факультетів та спеціальностей і форм навчання, читала лекції з історії медицини, історії фармації та лікознавства, соціальної медицини та організації охорони здоров'я, економіки охорони здоров'я.

Основний напрям наукової діяльності – медична етика та психологія лікарської практики. Її дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата медичних наук була присвячена

темі «Система формування етико-деонтологічних якостей лікарів як можливість їх професійного удосконалення», працюючи над якою для отримання надійних достовірних прогностичних результатів дослідила статистичну сукупність у понад 10 000 респондентів – лікарів України, студентів та абітурієнтів медичних закладів вищої освіти. Автор понад 120 наукових праць.

Проходила стажування в США – в Бірмінгемському університеті штату Алабама та в школі організаторів охорони здоров'я в рамках Євросоюзу. Міжнародний досвід, отриманий у 18 країнах світу, зміцнив її патріотизм та гордість за вітчизняну медицину, її історію та здобутки й пріоритети.

Науково-педагогічну діяльність успішно поєднувала з громадською роботою: багато років працювала в загальноузівській комісії з питань контролю якості навчального процесу, в обласній Асоціації дітей з інвалідністю, в робочій групі при Вінницькій міській раді з питань вивчення причин смертності населення м. Вінниці.

Найбільшою її гордістю стали успіхи юних науковців та їх подальші лікарські здобутки, адже багато років присвятила роботі з талановитою молоддю. Брала участь в організації та проведенні всіх етапів студентських та учнівських олімпіад; працювала з учнями в Малій академії наук.

Нагороджена почесними грамотами ВНМУ ім. М. І. Пирогова та Вінницької міської ради. У червні 2023 р. рішенням Вченої ради ВНМУ ім. М. І. Пирогова їй було присвоєне звання Почесного професора університету, яке стало найвищою відзнакою сумлінної науково-педагогічної діяльності.

Література

1. Викладачі ВНМУ вчатьсЯ мотивувати студентів до навчання : [згадується В. Л. Пилипчук] // Молодий медик. – 2017. – Листоп. (№ 11). – С. 1 : фот.
2. Мала академія наук – структурна складова системи позашкільної освіти. А керує МАН на Вінниччині доцент ВНМУ : [згадується В. Л. Пилипчук] // Молодий медик. – 2022. – Груд. (№ 6). – С. 4–5 : фот.
3. Пилипчук Валентина Леонтіївна [Електронний ресурс] // Вінницький національний медичний університет ім. М. І. Пирогова. Кафедра соціальної медицини та організації охорони здоров'я : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/pahwm> (дата звернення: 29.12.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **16.09 – 135 років** тому народився **Рево Михайло Васильович** (04(16).09.1889, м. Кролевець, нині Сумської обл. – 02.03.1962, м. Чернігів), видатний мікробіолог, доктор медичних (1936) і ветеринарних наук (1940), професор, Заслужений діяч науки УРСР (1948).

Закінчив другу Варшавську гімназію (1908), Варшавський ветеринарний інститут (1912), медичний факультет Харківського університету (1917).

Працював завідувачем кафедри мікробіології Київського ветеринарного зоотехнічного інституту (1925), працював у Берліні (1926), завідувачем кафедри мікробіології Херсонського медичного інституту (1932).

З 1934 р. – у Вінниці. Організував і в 1935 р. очолив кафедру мікробіології Вінницького медичного інституту.

Впродовж 1936–1937 рр. – у Грузинському інституті експериментальної ветеринарії. Згодом працював у Казані: завідувач кафедри мікробіології зооветеринарного інституту (1936), в інституті удосконалення лікарів (1938–1944). Був завідувачем кафедри мікробіології Краснодарського медичного інституту (1944), завідувачем кафедри мікробіології Харківського ветеринарного інституту (1945–1959).

Наукові дослідження в галузі мікробіології, вірусології та імунітету. Вивчав проблеми антигенної структури мікробів-збудників таких тяжких хвороб, як сибірка, ящур, туберкульоз, бруцельоз. Розробив і впровадив методи діагностики цих хвороб.

Автор та співавтор понад 100 наукових праць, серед яких 3 монографії та 7 підручників, у т. ч. автор першого підручника українською мовою «Основи мікробіології» (1929).

Дійсний член Академії сільськогосподарських наук УРСР (1959).

Література

1. Академік Рево Михайло Васильович (1889–1962) : біобібліогр. покажч. наук. пр. за 1914–1963 роки. До 120-річчя від дня народження / УААН, ДНСГБ, Ін-т с.-г. мікробіології ; уклад. В. А. Вергунов, В. В. Волкогон, Н. О. Баранкова ; наук. ред. В. А. Вергунов. – Київ, 2009. – 128 с. : портр.
2. Баранкова Н. О. Діяльність академіка М. В. Рево (1889–1962 рр.) в контексті розвитку мікробіології в Україні: автореф. дис. ... канд. іст. наук: 07.00.07 – історія науки і техніки / Н. О. Баранкова; УААН, Держ. наук. с.-г. б-ка. – Київ, 2009. – 20 с.

☀ **23.09** – **140** років тому
народився **Масалов Володимир**

Володимирович (23.09.1884, Одеса – ?), кандидат медичних наук (1941).

Закінчив з відзнакою медичний факультет Новоросійського університету в Одесі (1910).

З 1922 р. проживав у Вінниці, де працював лікарем. З 1934 р. працював у Вінницькому медичному інституті: у 1935 р. очолив доцентський курс інфекційних хвороб кафедри факультетської терапії; у 1938 р. – в. о. завідувача кафедри інфекційних хвороб. Під час німецької окупації був головним лікарем міської інфекційної лікарні, що обслуговувала місцеве населення до початку 1942 р., а згодом – ординатором цієї ж лікарні. Упродовж 1944–1945 рр. – в. о. завідувача кафедри інфекційних хвороб Вінницького медичного інституту, за сумісництвом працював ординатором інфекційної лікарні.

Наукові дослідження присвячені лікуванню інфекційних хвороб: бешихи, малярії, скарлатини, менінгококової інфекції. Мав опубліковані у медичних часописах наукові статті та рукописи.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 10, арк. 77–83.

Жовтень

Хто ти, солдате, що знову мене врятував?
Десь на кордоні за мене підставив спину
Осінь прийшла і пожовкла в садку трава
Землю тумани овили, мов павутина
Хто ти, солдате? А раптом знайомі ми?
Знай, я за тебе молюсь перед сном щоночі!
Бога прошу, щоб тебе повернув живим,
Я дуже хочу тобі подивитись в очі.
Хто ти, солдате, що знову зберіг мій сон?
Десь коло міста мого влучно збив ракету...
Осінь взяла мій садок в дощовий полон
Жовтень накинув на нас золоті тенета
Звідки ти родом? І працював ти ким?
Ти одинак чи у тебе дружина, діти?
Це неважливо... Ти лиш повернись живим.
Я обійму тебе і подарую квіти...

Юлія Олефір

☀ **01.10 – 105 років** тому народився **Устименко Леонід Лазарович** (01.10.1919, с. Устимівка, нині Білоцерківського р-ну Київської обл. – ?), офтальмолог, доктор медичних наук (1971), професор (1972).

Закінчив Київську фельдшерсько-акушерську школу (1934–1937), відтоді працював у фельдшерському відділенні невідкладної терапії 14-ї міської клінічної лікарні імені Жовтневої Революції, нині Центральна міська клінічна лікарня м. Києва («Олександрівська лікарня») (1937–1941). У 1939 р. вступив до Київського медичного інституту. Навчання перервала Друга світова війна. Після демобілізації у 1946 р. продовжив навчання в Київському медичному інституті ім. О. О. Богомольця, який закінчив у 1949 р. Навчався у клінічній ординатурі кафедри очних хвороб того самого інституту (1949–1950), в якому відтоді працював: асистент (1950–1961), доцент (1961–1970) кафедри очних хвороб. Одночасно з 1961 р. – консультант поліклініки КДБ і МВС у Києві. Тривалий час був членом правління та секретарем Київського обласного наукового товариства офтальмологів.

Упродовж 1970–1987 рр. очолював кафедру очних хвороб Вінницького медичного інституту. Був обласним офтальмологом та головою Вінницької обласної наукової спілки офтальмологів. За його участі у 1976 р. на базі клініки очних хвороб був організований обласний травматологічний центр.

Напрямки наукових досліджень: діагностика і лікування захворювань ока за допомогою ультразвуку, зокрема, глаукоми, трахоми та ін. Автор понад 60 наукових праць, низки раціоналізаторських пропозицій.

Нагороджений орденами та медалями.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. 1144, т. 2 : Л : Я, арк. 316–360 : фот.
2. Салдан Й. Р. Історія кафедри очних хвороб : [згадується Л. Л. Устименко] / Й. Р. Салдан, Т. М. Антонюк, В. Ю. Раїнчик // Актуальні питання медицини : зб. наук. робіт лікарів та вчених провідних клінік Вінниччини до 80-річного ювілею обл. клініч. лікарні ім. М. І. Пирогова. – Вінниця, 1997. – С. 33–34.

☀ **04.10 – 85 років** тому народилася **Каблукова Олена Касянівна** (04.10.1939, с. Миньківці Славутського р-ну Хмельницької обл. – 26.12.2017, м. Вінниця), педіатр, доктор медичних наук (1991), професор (1994).

Закінчила Львівський державний медичний інститут (1962).

З 1976 р. – у Вінницькому медичному інституті: асистент кафедри госпітальної педіатрії (1976–1988), з 1988 р. – доцент кафедри дитячих хвороб та завідувач курсу дитячих інфекційних хвороб, з

1993 р. – доцент та завідувач кафедри педіатрії факультету післядипломної освіти (м. Хмельницький), з 1997 р. – професор кафедри терапевтичних дисциплін № 2 післядипломної освіти з курсу педіатрії (м. Хмельницький), з 2001 р. – завідувач, упродовж 2010–2017 рр. – професор кафедри педіатрії № 1 ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Напрями наукової діяльності: етіологія, патогенез і лікування гострих респіраторних вірусних інфекцій у дітей; поширеність, рання діагностика захворювань нирок у дітей, вивчення соматотипів та еритроцитарних антигенів у підлітків, які хворіють на хронічний пієлонефрит, проблеми нефрологічної допомоги дітям з нефропатіями.

Автор понад 250 наукових праць, у т. ч. навчального посібника «Невідкладні стани при частих вірусних і бактеріальних захворюваннях у дітей» (Вінниця, 2004), численних методичних рекомендацій для лікарів, методичних розробок навчального характеру.

Була учасником робочої групи МОЗ України з розробки клінічних протоколів догляду та стандартів медичного спостереження за здоровими дітьми за участю експертів ВООЗ, головою Вінницького осередку Асоціації педіатрів, членом атестаційної комісії Управління охорони здоров'я та курортів Вінницької облдержадміністрації.

Була удостоєна почесного звання – заслужений працівник освіти України та вчених звань: академік Міжнародної академії наук екології та безпеки життєдіяльності, дійсний член (академік) Міжнародної Академії наук екології та безпеки життєдіяльності.

Література

1. Медична спільнота понесла важку втрату : [пішла з життя О. К. Каблукова – професор каф. педіатрії № 1 ВНМУ

- ім. М. І. Пирогова] // Молодий медик. – 2018. – Січ. (№ 1). – С. 8 : фот.
2. Олена Касянівна Каблукова : (до 70-річчя від дня народж.) // Соврем. педиатрия. – 2009. – № 5. – С. 182 : фот.
 3. Пам'яті Олени Касянівни Каблукової : [некролог] // Соврем. педиатрия. – 2018. – № 1. – С. 130–131.
 4. [Пішла з життя О. К. Каблукова] // Неонатологія, хірургія та перинат. медицина. – 2018. – Т. 8, № 1. – С. 115–116. – Режим доступу: <http://surl.li/khlkh>.
 5. Процек О. Г. Каблукова Олена Касянівна / О. Г. Процек // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2011. – Т. 11 : Зор – Как. – С. 642 : портр.

☀ **11.10 – 65 років** тому народилася **Пипа Лариса Володимирівна** (11.10.1959, с. Писарівка Волочиського р-ну Хмельницької обл.), педіатр вищої кваліфікаційної категорії, доктор медичних наук (2005), професор (2011).

Закінчила з відзнакою Вінницький медичний інститут (1982). Працювала лікарем-інтерном міської дитячої лікарні у м. Хмельницькому (1982–1983), дитячим інфекціоністом Хмельницької міської інфекційної лікарні (1983–1987). Асистент кафедри педіатрії факультету удосконалення лікарів (м. Хмельницький) Вінницького медичного університету (1987–1995), доцент (1995–2001), в. о. завідувача кафедри педіатрії факультету післядипломної освіти ВНМУ ім. М. І. Пирогова (2007–2008), з 2008 р. – завідувач кафедри педіатрії цього самого факультету, нині кафедра педіатрії, акушерства і гінекології ФПО.

Напрями наукових досліджень: клініко-метаболічні та імунотгенетичні порушення при інфекційних та соматичних захворюваннях у дітей; TORCH-інфекції у вагітних і дітей; соматоформні розлади у дитячому віці, асоційовані з афективними станами та метаболічні і генетичні предиктори їх розвитку.

Автор та співавтор понад 200 наукових праць, в т. ч. підручників, монографій, навчальних посібників, багатьох раціоналізаторських пропозицій, патентів на винаходи. Позаштатний експерт з дитячих інфекційних хвороб Департаменту охорони здоров'я, обласний дитячий інфекціоніст Хмельницької обласної державної адміністрації.

«Жінка року» в номінації лікар (2001). Нагороджена орденом преподобного Нестора Літописця (2010), Грамотою МОЗ України (2005), Вінницької обласної ради, управління охорони здоров'я (1998, 2009, 2014). Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (2016), Грамотою Хмельницької обласної ради (2023).

Література

1. Мистецтво бути лікарем : біобібліогр. покажч. до ювілею проф. Пипи Лариси Володимирівни / ВНМУ ім. М. І. Пирогова, наук. б-ка ; уклад.: Л. В. Сухарева, Г. А. Біловус ; відп. за вип. Н. М. Кравчук. – Вінниця : [б. в.], 2019. – 76 с. : фот. – (Серія «Вчені нашого університету»).
2. Пипа Л. В. Гість редакції – професор Лариса Володимирівна Пипа : [інтерв'ю з Л. В. Пипою] / Л. В. Пипа, спілкувалась Г. О. Заславська // Актуальна інфектологія. – 2017. – Т. 5, № 1. – С. 73–75.
3. Сім науковців ВНМУ стали лауреатами Державної премії України в галузі науки та техніки: [у т. ч. проф. Л. В. Пипа] // Молодий медик. – 2017. – Квіт. (№ 4). – С. 1–2 : фот.

4. Юрчишина О. А. Пипа Лариса Володимирівна / О. А. Юрчишина // Енциклопедія Сучасної України : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/myjtw> (дата звернення: 05.11.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **14.10 – 90 років** тому народився **Маленький Василь Павлович** (14.10.1934, с. Голубівка Ружинського р-ну Житомирської обл. – 04.01.2013, м. Вінниця), доктор медичних наук (1989), професор (1991).

Закінчив Одеський державний медичний інститут (1963).

Працював головним лікарем Новоград-Волинської центральної районної лікарні Житомирської обл.

З 1972 р. – у Вінницькому медичному інституті: асистент кафедри факультетської терапії (1972–1975), доцент (1975–1990), професор (1990–1991), завідувач (1991–2008) кафедри госпітальної терапії, з 2008 р. – професор кафедри внутрішньої медицини № 2 Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова. Впродовж 1984–1987 рр. – в Кабульському медичному інституті (Афганістан).

Наукові дослідження в галузі пульмонології, медицини надзвичайних ситуацій, клінічного медсестринства та лікування і профілактики різних професійних захворювань.

Автор 300 наукових праць, 12 винаходів, 4 навчальних посібників. Автор підручника «Професійні хвороби» (Вінниця, 2005).

Література

1. Масік Н. П. Маленький Василь Павлович / Н. П. Масік // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18 : Лт – Малицький. – С. 676 : портр.
2. Масік Н. П. Слово про вчителя: [про В. П. Маленького, проф. кафедри внутр. медицини № 2 ВНМУ ім. М. І. Пирогова] / Н. П. Масік // Вісн. Вінниц. нац. Мед. ун-ту. – 2015. – Т. 18, № 2. – С. 650–652 : фот.
3. Професору В. П. Маленькому – 60 // Молодий медик. – 1994. – 26 груд. (№ 7). – С. 2.

☀ **14.10 – 100 років** тому народився **Скляренко Євген Тимофійович** (14.10.1924, с. Малий Дивлин, нині Коростенського р-ну Житомирської обл. – 18.11.2016, м. Київ), хірург, травматолог, доктор медичних наук (1966), професор (1968), заслужений діяч науки і техніки УРСР (1984).

Учасник Другої світової війни. Після демобілізації у 1945 р. вступив до Вінницького медичного інституту, з 4-го семестру перевівся до Львівського медичного інституту, який закінчив з відзнакою у 1950 р. Відтоді працював у м. Ізмаїл Одеської обл., завідувачем дільничної лікарні в с. Шевченкове Кілійського р-ну. Впродовж 1952–1954 рр. навчався у клінічній ординатурі Київського науково-дослідного інституту травматології та ортопедії, де відтоді працював. Протягом 1957–1999 рр. очолював Київський науково-дослідний інститут травматології та ортопедії. Завідувач кафедри травматології та ортопедії Київського медичного інституту імені академіка О. О. Богомольця (1977–1997).

Засновник нового наукового напрямку і школи в ортопедії та травматології – ревмоортопедії. Обґрунтував тактику й методики лікування хворих на гемофілію, хворобу Бехтерева, псоріатичні артрити. Зробив значний внесок у розробку проблеми дегенеративнодистрофічних уражень суглобів, зокрема діагностики, профілактики і реконструктивно-відновних операцій, у тому числі методику пересадки суглобових кінців. Розробив і представив класифікацію захворювань суглобів.

Автор понад 400 наукових праць, 19 винаходів, 8 монографій, зокрема, «Ревмоортопедія», підручника «Травматологія та ортопедія». Опублікував низку збірок віршів.

Неодноразово обирався членом правління всесоюзних та республіканських наукових товариств ортопедів-травматологів та ревматологів, членом правління і заступником голови наукового товариства ревматологів України, головою I Національного конгресу ревматологів. Був головним редактором часопису «Літопис травматології та ортопедії», членом ради часописів «Український ревматологічний журнал», «Ортопедія, травматологія та протезування», «Вісник травматології та ортопедії».

Лауреат Державної премії УРСР в галузі науки і техніки (1977), Державної премії України (1996).

Література

1. Духовна гармонія життя і творчості професора Євгена Тимофійовича Скляренка / Г. В. Гайко, О. І. Немирович-Булгакова, В. Г. Лєсков, П. Т. Мандрик // Terra Orthopaedica. – 2023. – № 1. – С. 84–87.
2. Пішов із життя професор Євген Тимофійович Скляренко – видатний вчений, педагог, лікар // Укр. ревматол. журн. – 2016. – № 4. – С. 80 : портр.

З. Скляренко Євген Тимофійович / Цимбалюк В. І. Світочі української медицини / В. І. Цимбалюк, П. І. Червяк ; НАМН України. – Київ, 2019. – С. 269–270 : портр.

☀ **25.10 – 105 років** тому народився **Дев'ятка Дмитро Григорович** (25.10.1919, с. Зубівка, нині Миргородського р-ну Полтавської обл. – 09.06.2005, м. Вінниця), гігієніст, доктор медичних наук (1968), професор (1969).

Закінчив з відзнакою Львівський медичний інститут (1951). Аспірант кафедри загальної гігієни Львівського медичного інституту (1951–1954); асистент кафедри педагогіки (курс шкільної гігієни) Львівського педагогічного інституту (1954–1955); асистент кафедри загальної гігієни Львівського медичного інституту (1954–1958), в. о. доцента (1958–1959), доцент (1959–1961) кафедри загальної гігієни Львівського медичного інституту.

Завідувач (1961–1991), професор (1991–1996) кафедри загальної гігієни Вінницького медичного університету ім. М. І. Пирогова. Учасник Другої світової війни.

Наукові дослідження: ультрафіолетовий клімат у Львові та Вінниці, його гігієнічне значення; умови праці та їхній вплив на здоров'я працівників промислових підприємств (зокрема, в цехах без природного освітлення і з відкритим спалюванням природного газу); вплив умов навчання на здоров'я учнів загальноосвітніх шкіл та студентів медичних інститутів (зокрема, проблема адаптації іноземних студентів); токсичність деяких хімічних речовин та обґрунтування

гранично допустимих концентрацій їх у водоймищах санітарно-побутового водокористування.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 1309, т. 2 : А – Д, арк. 300–387, 387 зв.
2. Професору Д. Г. Дев'ятці – 70 років // Молодий медик. – 1989. – 27 жовт. (№ 33). – С. 2 : фот.
3. Сергета І. В. Дев'ятка Дмитро Григорович / І. В. Сергета, О. В. Яцина // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2007. – Т. 7 : Г – Ді. – С. 280 : портр.

25.10 – 85 років тому народився **Тарасюк Володимир Семенович** (25.10.1939, с. Некрасове Вінницького р-ну Вінницької обл. – 06.02.2022, м. Вінниця), доцент (1995), професор (1999), заслужений лікар УРСР (1990).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1967).

Працював урологом, заступником головного лікаря, головним лікарем в лікарнях Вінниччини (1967–1984). Упродовж 1984–2003 рр. – директор Вінницького медичного коледжу ім. акад. Д. К. Заболотного.

Асистент (1991–1992), доцент (1992–1994) кафедри хірургії педіатричного факультету та загальної хірургії з курсом онкології, доцент кафедри променевої діагностики, променевої терапії та онкології (1994–1996) Вінницького медичного університету за сумісництвом. З 2013 р. – професор кафедри травматології та ортопедії з курсом медицини катастроф та безпеки життєдіяльності ВНМУ

ім. М. І. Пирогова. З 2016 р. – професор кафедри медицини катастроф і військової медицини.

Напрями наукових досліджень: медицина надзвичайних ситуацій, зокрема, організація надання першої медичної допомоги та захисту населення в надзвичайних ситуаціях, медсестринство в геронтології, геріатрії і паліативній медицині, охорона праці в лікувально-профілактичних закладах, безпека життєдіяльності.

Автор понад 300 наукових праць, 50 раціоналізаторських пропозицій, багатьох винаходів.

Література

1. Володимир Семенович Тарасюк: від сільського хлопчини до директора медколеджу та професора ВНМУ : [до 80-річчя від дня народж.] // Молодий медик. – 2019. – Жовт. (№ 8). – С. 6 : фот.
2. Тарасюк В. С. Вінницький медичний коледж ім. акад. Д. К. Заболотного / В. С. Тарасюк, З. П. Белова. – Вінниця : Вінниц. мед. коледж, 2001. – 103 с. – Про В. С. Тарасюка. – С. 35–36.
3. Тарасюк Володимир Семенович // Академіки та члени-кореспонденти України : вибр. фундамент. наук. праці / [І. М. Азарський, В. С. Компанець, О. О. Азарська та ін.]. – Вінниця ; Хмельницький, 2001. – С. 223–227 : фот.

Листопад

Що, крім зарядки, у тебе лишилось цінного?
Світ розділився. Минуле переоцінено.
Вчора ти міг здригатись від черг і залп,
Сьогодні на тобі – тиснява і вокзал.

Що ти маєш, крім спогадів про минуле?
Невже ти шкодуєш про всі свої авантюри?!
Кохання, світанки, мрії, квіти, конверти,
Надії і плани, думки і якісь компліменти?!

Що забереш із собою в останній потяг?
Недописані рими залишиш знову на потім?
Обіцянку жити ти забереш з собою.
Зупинишся вмиль, зрозумівши: не здамся без бою.

Єлизавета Красніченко

☀ **06.11 – 90 років** тому народився **Мазорчук Борис Федорович** (06.11.1934, селище Андрушівка, нині місто Житомирської обл. – 11.07.2019, м. Вінниця), акушер-гінеколог вищої категорії, доктор медичних наук (1989), професор (1991).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1959). До 1962 р. працював військовим лікарем у Туркестанському військовому окрузі.

Упродовж 1962–1964 рр. – клінічний ординатор кафедри акушерства і гінекології лікувального факультету Вінницького медичного інституту. Працював лікарем пологового будинку №1 та викладачем Вінницького медичного училища (1964–1965). Асистент (1965–1977), доцент (1977–1989), завідувач (1991–2012) кафедри акушерства і гінекології лікувального факультету Вінницького медичного університету. Професор кафедри акушерства і гінекології №1 того самого закладу вищої освіти (2012–2018).

Напрями наукових досліджень: охорона здоров'я жінок в умовах застосування пестицидів, прогнозування і профілактика акушерської патології, діагностика й лікування жіночого безпліддя ендокринного походження, запальні процеси жіночих статевих органів, ін.

Автор близько 300 наукових праць, у т. ч. 16 монографій, 4 підручників у співавторстві, 11 авторських

свідоцтв на винаходи, численних методичних рекомендацій, 79 раціоналізаторських пропозицій.

Член редакційних колегій 4 наукових фахових журналів, республіканської проблемної комісії з акушерства і гінекології, голова асоціації акушерів-гінекологів Вінницької обл., член Національної Спілки журналістів України. Академік Української академії наук національного прогресу (1955), дійсний член, академік Міжнародної кадрової академії.

Неодноразово нагороджувався Почесними грамотами, а також почесним знаком «Відмінник охорони здоров'я СРСР» (1978), «Винахідник СРСР», медаллю «Ветеран праці». У 1991 р. на 6-му Європейському конгресі за наукові розробки з впливу пестицидів на вагітність, плід та новонароджених отримав премію.

Література

1. Борис Федорович Мазорчук : (до 70-річчя від дня народж.) // Педіатрія, акушерство та гінекологія. – 2004. – № 6. – С. 106–107.
2. Мазорчук Борис Федорович (до 70-річчя з дня народж.) // Вісник морфології. – 2004. – С. 426–427.
3. Мазорчук Борис Федорович : біобібліогр. покаж. до 80-річчя з дня народж. / ВНМУ ім. М. І. Пирогова, наук. б-ка ; уклад.: Л. В. Сухарєва, О. А. Юрчишина ; відп. за вип. Н. М. Кравчук. – Вінниця : [б. в.], 2014. – 56 с. : фот. – (Серія «Вчені нашого університету»).
4. Мазорчук Борис Федорович // Науково-освітній потенціал України / авт.-упоряд. Л. М. Гаврилюк. – Київ, 2012. – Кн. 2. – С. 210 : фот.
5. Чайка Г. В. Мазорчук Борис Федорович / Г. В. Чайка // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18 : Лт – Малицький. – С. 489 : портр.

☀ **06.11 – 100 років** тому народився **Зелінський Анатолій Миколайович** (06.11.1924, с. Жданівка Хмельницького р-ну Вінницької обл. – ?), організатор охорони здоров'я, кандидат медичних наук (1965).

Закінчив Вінницький медичний інститут (1950).

Впродовж 1950–1951 рр. – завідувач Оратівського районного відділу охорони здоров'я і лікар-інфекціоніст Оратівської районної лікарні. Упродовж 1951–1954 рр. працював на посаді першого заступника завідувача Вінницького обласного відділу охорони здоров'я. Протягом 1970–1987 рр. – перший заступник Міністра охорони здоров'я України, 1987–1993 рр. – завідувач кафедри соціальної гігієни і організації охорони здоров'я з підвищення кваліфікації керівних кадрів охорони здоров'я Національного медичного університету імені О. О. Богомольця. Учасник Другої світової війни.

Нагороджений двома орденами Трудового Червоного Прапора, двома орденами «Знак пошани», орденами Вітчизняної війни II ступеня, «За мужність» та ін. державними нагородами.

Література

1. Анатолій Миколайович Зелінський : біобібліогр. покажч. / Нац. наук. мед. б-ка України ; уклад. : Л. Є. Корнілова, М. І. Гулівець ; відп. за вип. Т. А. Остапенко. – Київ, 2009. – 24 с.

2. Зелінський Анатолій Миколайович : [біогр. довідка] // Москаленко В. Ф. Біографічний словник завідувачів кафедр та професорів Нац. мед. ун-ту ім. О. О. Богомольця (1841–2006) / В. Ф. Москаленко, І. М. Полякова. – Київ : Століття, 2006. – С. 92–93.

 06.11 – 120 років тому народився **Лойферман Абрам Григорович** (06.11.1904, м. Вінниця – 1995, м. Вінниця), заслужений лікар України.

Закінчив Вінницьку фельдшерську школу (1921–1923), лікувальний факультет Київського медичного інституту (1929).

Працював секретарем лікарської комісії Вінницького губернського відділу охорони здоров'я (1921–1922); заступником головного лікаря робітничої поліклініки у Вінниці (1929–1932); завідувачем санітарно-епідеміологічного відділу міського відділу охорони здоров'я; завідувачем міського відділу охорони здоров'я (1932–1933); директором і ординатором 2-ї радянської лікарні (1933–1936). З 1931 р. одночасно працював викладачем Вінницької медичної школи, впродовж 1932–1941 рр. – її директором.

Впродовж 1936–1939 рр. навчався в аспірантурі кафедри інфекційних хвороб Вінницького медичного інституту, після закінчення якої працював асистентом тієї самої кафедри (1939–1941). У довоєнний час написав 7 наукових праць, присвячених лікуванню малярії, туберкульозу, дизентерії та ін. інфекційним хворобам.

Учасник Другої світової війни. Після демобілізації працював директором Вінницької фельдшерсько-акушерської школи (1947–1972). Одночасно – асистентом кафедри інфекційних хвороб Вінницького медичного інституту (1947–

1954). Читав лекції та проводив практичні заняття з військової епідеміології зі студентами. У 50-х рр. ХХ ст. очолював курси підвищення кваліфікації середніх медичних працівників та підготовки масових медичних фахівців, які набули статусу самостійного навчального закладу у Вінницькій області.

Нагороджений орденами Червоної Зірки (1945), Вітчизняної війни II ступеня (1985), медалями «За бойові заслуги» (1943), «За оборону Сталінграда» (1943) та ін. державними нагородами.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. 137, т. 1 : А – Л, арк. 398–415.
2. Тарасюк В. С. Вінницький медичний коледж ім. акад. Д. К. Заболотного / В. С. Тарасюк, З. П. Белова. – Вінниця : Вінниц. мед. коледж, 2001. – 103 с. – Про А. Г. Лойфермана. – С. 11–12, 28–29.
3. Моя Винница (во времена трёх послевоенных пятилеток) / С. Г. Вайнштейн. – Изд. 3-е (испр. и доп.). – Вінниця : Твори, 2021. – 520 с. – Про А. Г. Лойфермана. – С. 18–20, 234.

☀ **08.11 – 75 років** тому народився **Морозов Анатолій Миколайович** (08.11.1949, м. Лубни Полтавської обл.), нейрохірург, доктор медичних наук (2000), професор (2002).

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут (1972).

Працював лікарем. З 1979 р. – в Інституті нейрохірургії НАМНУ, де пройшов шлях від лікаря-нейрохірурга до начальника відділу експериментальної нейрохірургії та клітинної фармакології й головного лікаря; водночас з 1986 р. – на керівних посадах у

МОЗ України; також з 1991 р. – на викладацькій роботі у Національному медичному університеті імені О. О. Богомольця; з 2000 р. – професор кафедри нейрохірургії.

Вивчає проблеми нейроонкології та нейротравматології. Нагороджений орденом «За заслуги» 3-го ступеня (2020).

Література

1. Анатолій Миколайович Морозов (до 60-річчя з дня народж.) // Укр. нейрохірург. журн. – 2009. – № 9. – С. 78.
2. Цимбалюк В. І. Морозов Анатолій Миколайович [Електронний ресурс] / В. І. Цимбалюк // Енциклопедія Сучасної України : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/ntheb> (дата звернення: 08.07.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **08.11 – 105 років** тому народився **Нечипорук Віктор Матвійович** (08.11.1919, с. Кульчини Красилівського р-ну, Хмельницької обл. – 19.06.2012), хірург, доктор медичних наук (1972), професор (1974).

У 1936 р. закінчив медичний робітничий факультет (м. Жмеринка Вінницької обл.), у 1941 р. – Вінницький медичний інститут.

Працював лікарем-хірургом і рентгенологом районної лікарні м. Скалат Тернопільської обл. (1946–1951), ординатором хірургічного відділення обласної лікарні у м. Тернопіль (1951–1957), завідувачем хірургічного відділення Тернопільської обласної лікарні (1957–1958), асистентом кафедри факультетської хірургії (1958–1963), доцентом кафедри госпітальної хірургії (1964–1970) Тернопільського медичного інституту .

З 1970 р. – у ВНМУ ім. М. І. Пирогова: в. о. завідувача (1970–1972), завідувач кафедри хірургії педіатричного факультету (1972–1974); завідувач кафедри факультетської хірургії (1974–1988); професор кафедри факультетської хірургії та хірургії педіатричного факультету (1988–2003).

Автор понад 150 наукових друкованих праць, 7 методичних рекомендацій, багатьох раціоналізаторських пропозицій.

Був головою правління обласного товариства хірургів, членом правління наукового товариства хірургів СРСР та УРСР. Учасник Другої світової війни.

Нагороджений знаком «Вища школа СРСР. За відмінні успіхи у роботі», медаллю «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.» та ін. державними нагородами.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 2929, арк. 1–84. : фот.
2. Волошенюк І. Професор Нечипорук має унікальну хірургічну кунсткамеру... / І. Волошенюк // Подільська радниця. – 2007. – 23 трав. – С. 2.
3. Нечипорук Віктор Матвійович // Війна пройшлась по їхніх долях. Книга пам'яті Вінницького національного медичного університету ім. М. І. Пирогова : в 2 ч. / уклад.: О. А. Юрчишина, М. Г. Домненко, В. В. Кокус. – Вінниця, 2021. – Ч. 1 : 3 інституту – на фронт : проф.-викл. склад, випускники, студенти та співробітники – учасники Другої світової війни. – С. 96–99.
4. Нечипорук Віктор Матвійович // Кафедра факультетської хірургії: історія та сьогодення : (до 80-річчя кафедри) : біобібліогр. покажч. / за заг. ред. С. І. Саволюка, І. М. Вовчука ; уклад. О. А. Юрчишина ; відп. за вип. Л. І. Шпукал. – Вінниця, 2013. – С. 32–35 : фот.

5. Юрчишина О. А. Нечипорук Віктор Матвійович / О. А. Юрчишина // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2021. – Т. 23 : Нг – Ня. – С. 289–290 : портр.

✳ **08.11 – 135 років** тому народився **Піайд Федір Францович** (08.11.1889, с. Рупосово Юхновського повіту Смоленської губернії, нині зниклий населений пункт на території сучасного Угранського р-ну Смоленської обл., РФ – 1956, м. Вінниця), терапевт, доктор медичних наук (1952), професор (1953).

Закінчив Університет святого Володимира у Києві (1912). Працював лікарем. Впродовж 1921–1927 рр. – у Ленінградському інституті медичних знань (нині Санкт-Петербург); згодом (з перервою) – у Ленінградському санітарно-гігієнічному медичному інституті (1935–1952), з 1949 р. – доцент кафедри пропедевтики внутрішніх хвороб. Під час Другої світової війни служив військовим лікарем.

Впродовж 1952–1956 рр. – завідувач кафедри. шпитальної терапії Вінницького медичного інституту

Наукові дослідження: клініка, анатомія та фізіологія вроджених вад серця; патологія легень, зокрема, первинні злоякісні утворення та туберкульоз; курортологія.

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. 167, т. 21 : М – Я, арк. 96–339, 339 [зв.] : фот.
2. Масік Н. П. Кафедра внутрішньої медицини № 2 : історія та сьогодення [ВНМУ ім. М. І. Пирогова] / Н. П. Масік // Молодий медик. – 2016. – Верес. (№ 7). – С. 6–7. – Про Ф. Ф. Піайда. С. 6.

3. Піайд Федір Францович // Червяк П. І. Медицина України в персоналіях : (енцикл. біобібліогр. довід.) / П. І. Червяк ; [за наук. ред. Ю. І. Кундієва та ін.] ; Нац. акад. мед. наук України. – Київ, 2019. – Т. 3 : П – Я. – 2019. – С. 107.
4. Юрчишина О. А. Піайд Федір Францович / О. А. Юрчишина // Енциклопедія Сучасної України : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/mykdu> (дата звернення: 05.11.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **09.11 – 60 років** тому народилася **Серебреннікова Оксана Анатоліївна** (09.11.1964, м. Тернопіль), лікар-психіатр вищої кваліфікаційної категорії, кандидат медичних наук, доцент, професор (2020).

Закінчила з відзнакою лікувальний факультет Вінницького медичного інституту (1987). Лікар-інтерн (1987–1988), ординатор (1988–1997) обласної клінічної психоневрологічної лікарні ім. акад. О. І. Ющенка. За сумісництвом – асистент кафедри психіатрії Вінницького медичного інституту (1996–1997). Асистент (1997–2002), доцент кафедри психіатрії, наркології та психотерапії з курсом післядипломної освіти (2002–2016), Учений секретар ректорату (2016–2021). Доцент кафедри психіатрії, наркології та психотерапії з курсом післядипломної освіти (2016–2021) за сумісництвом. Професор кафедри психіатрії, наркології та психотерапії з курсом післядипломної освіти (2021). Завідувач кафедри психіатрії, наркології, загальної та медичної психології ФПО (2021, 2023). Заступник декана медичного факультету № 2 (2004–2016). Проректор

з науково-педагогічної та навчальної роботи ВНМУ ім. М. І. Пирогова (2021–2023).

Наукові дослідження: психофізіологічні та психогігієнічні основи ефективного використання здоров'я зберігаючих технологій у закладах вищої освіти; психогігієна корекції навчального стресу сучасного студентства; проблеми здоров'я зберігаючих компетенцій дітей та молоді; психогігієна; діагностика та лікування патологічних змін церебрального кровообігу у жінок різних соматотипів, ін. Автор понад 100 наукових праць.

Консультує пацієнтів обласної психоневрологічної лікарні та проводить клінічні консультації в медичному центрі «Санклінік». Член редакційної колегії науково-практичного часопису «Медичні вісті».

Співавтор розробки освітньо-наукових програм підготовки докторів філософії на III освітньо-науковому рівні за спеціальностями «Медицина», «Педіатрія», «Стоматологія», «Громадське здоров'я», «Біологія», член робочої групи з акредитації освітньо-наукових програм підготовки докторів філософії на III освітньо-науковому рівні за спеціальностями «Медицина», «Стоматологія». Член робочої групи МОН України з розробки Умов прийому для вступу в ВНЗ України, член наукової та конкурсної комісії університету.

Нагороджена Почесною Грамотою Вінницької обласної держадміністрації та обласної ради (2003, 2016), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2016), Подякою Міністерства здоров'я України (2013).

Література

1. Премії до Дня Медика у ВНМУ отримали всі : [згадується О. А. Серебреннікова] / фот. В. Сізова // Молодий медик. – 2016. – Черв. (№ 6). – С. 1.

2. Серебреннікова Оксана Анатоліївна [Електронний ресурс] // Медичний центр «Sun Clinic» : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/oxbad> (дата звернення: 27.12.2021), вільний.
3. У ВНМУ успішно акредитовано п'ять освітньо-наукових програм : [згадується О. А. Серебреннікова] // Молодий медик. – 2021. – жовт. (№ 1). – С. 3 : фот.

☀ **11.11 – 55 років** тому народився **Білошицький Вадим Васильович** (11.11.1969, м. Біла Церква Київської обл.), нейрохірург вищої кваліфікаційної категорії, алголог, доктор медичних наук,

Закінчив з відзнакою Вінницький медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1992).

Лікар-інтерн Вінницької психоневрологічної лікарні ім. акад. О. І. Ющенко та Київського інституту нейрохірургії (1992–1995). Лікар-нейрохірург Вінницької міської клінічної лікарні № 2 (1995–1996). З 1996 р. – в Інституті нейрохірургії ім. акад. А. П. Ромоданова НАМН України: лікар-нейрохірург відділення нейротравми, науковий співробітник; старший науковий співробітник, начальник відділу травми центральної нервової системи, заступник директора з наукової роботи, керівник групи лікування хронічного болю.

З 2022 р. працює в Центрі медицини болю SPRAVNO. Спеціалізується на лікуванні болю, в т. ч. головний, болі в спині і ногах. В роботі використовує методи нейромодуляції (нейростимуляції спинного мозку при больових синдромах і інтратекального введення лікарських речовин при

спастичності і болю). Займається питаннями черепно-мозкової травми та її наслідків. Співзасновник громадської організації «Український Інститут дослідження болю». Член Міжнародного товариства головного болю, Міжнародної асоціації з вивчення болю і Всесвітнього інституту болю, Українського товариства головного болю і Українського товариства нейронаук. Першим в Україні впровадив методики ін'єкцій ботулотоксину і анти-CGRP моноклональних антитіл.

Література

1. Білошицький Вадим Васильович [Електронний ресурс] // Who-is-who.ua [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/ntytr> (дата звернення: 27.08.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **17.11 – 110 років** тому народився **Белканія Север'ян Павлович** (07.11.1914, с. Отобай Сухумської губернії, нині село Гальського р-ну, Грузія – 12.04.1998, м. Вінниця), хірург вищої кваліфікаційної категорії, доцент (1964), заслужений лікар УРСР (1963).

Закінчив Тбіліський медичний інститут (1941). Того самого року був призваний до Червоної армії. З жовтня 1941 р. після оточення дивізії німецькими військами залишився в тилу для сприяння Червоній армії в боротьбі з фашизмом. У 1942–1944 рр. очолював підпільну антифашистську групу «Медик» у м. Вінниці. Під час окупації працював у Пироговській лікарні, Вінницькій міській і Замостянській поліклініках. Упродовж 1946–

1948 рр. працював хірургом Центральної залізничної лікарні в Києві. В 1948–1950 рр. – старший ординатор хірургічного відділення клінічної лікарні водників у Києві. З 1951 р. – завідувач хірургічного відділення Вінницької залізничної лікарні. З 1952 р. – головний хірург Управління залізниці та за сумісництвом – у Вінницькому медичному інституті: асистент (1952–1962), з 1962 р. – на посаді в. о. доцента, доцента кафедри загальної хірургії. У 1961 р. здобув науковий ступінь кандидата медичних наук, у 1964 р. йому було присвоєно вчене звання доцента кафедри хірургії. З 1981 р. – почесний член правління хірургічного товариства. Делегат VII–XV з'їздів хірургів УРСР.

Наукові дослідження: етіологія, патогенез, клініка, лікування і профілактика завороту сигмовидної кишки.

Автор понад 120 наукових праць, у т. ч. видання «Заворот сигмовидной ободочной кишки» (Київ, 1983).

Почесний громадянин м. Вінниця. Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора (1961), Вітчизняної війни II ступеня (1985), багатьма медалями. Відмінник охорони здоров'я. У Вінниці на будинку, де жив С. П. Белканія, встановлено меморіальну дошку.

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. № 1217, т. 2, арк. 56–203.
2. Гавриш. М. Партизанський лікар : [С. П. Белканія] / М. Гавриш // Радянська Україна. – 1974. – 21 листоп.
3. Молодняков В. Партизанский доктор / В. Молодняков // Медицинская газета. – 1984. – 21 марта.
4. Петров В. Життя і доля Север'яна Белканія / В. Петров // Молодий медик. – 2015. – Берез. (№ 1). – С. 6–7 : фот.
5. Петров В. «Щасливий тим, що вірою й правдою служив людям» : життя і доля Север'яна Белканія / В. Петров // Вінницька газета. – 2014. – 18 листоп. (№ 93). – С. 36 : фот.

6. Пустіва В. Север'ян Белканія, Хірург і Громадянин / В. Пустіва : [до століття видатного хірурга і великого патріота у Вінниці на будинку, де жив Белканія, відкрито меморіальну дошку] / В. Пустіва ; фот. І. Карлицького і В. Кравченка // Вінницька газета. – 2014. – № 95. – С. 3.
7. Совко В. «Я син української землі» : [про С. Г. Белканія] / В. Совко // Вінницький альбом. 1999 : літ.-худож. альм. – 2000. – С. 342–346.

27.11 – 90 років тому народився

Боржковський Олексій Васильович

(27.11.1934, м. Брацлав Брацлавського р-ну, нині смт Немирівського р-ну Вінницької обл.), військовий лікар, лікар-отоларинголог вищої кваліфікаційної категорії, підполковник медичної служби у відставці, правнучатий племінник лікаря й поета Степана Руданського (1834–1873),

дослідник і популяризатор його життєвого й творчого шляху.

Закінчив Вінницький медичний інститут (1959). Працював начальником медичних пунктів особливого полку зв'язку спецпризначення у райцентрі Шкотово, ракетній бригаді у селищі Роздольному, військового заводу в м. Усурійськ (1959–1965) на Далекому Сході. Протягом 1965–1975 рр. – старший ординатор, начальник ЛОР-відділення військового шпиталю в м. Спаську Дальньому Приморського краю. Начальник ЛОР відділення військового шпиталю в Групі радянських військ в Німеччині (м. Ютербог, 1975–1980). З 1980 р. до 1987 р. працював в Івано-Франківському військовому шпиталі (1987–2012), згодом – у Черняхівській центральній районній лікарні на

Житомирщині, лікарем-оториноларингологом у Житомирській міській профполіклініці.

Учасник Днів поета й лікаря С. Руданського в Криму (2006), щорічних Днів сатири й гумору Степана Руданського на Калинівщині Вінницької обл. (з 1984 р.), вечорів пам'яті поета й лікаря в Національній науковій медичній бібліотеці України (м. Київ), щорічних фестивалів української книжки в Феодосії (до окупації).

Лауреат літературно-мистецької премії ім. С. Руданського (2011). Нагороджений нагрудним знаком «За військову доблесть» (1970), «За бездоганну службу» (1970), «Ветеран Збройних сил СРСР» (1984), нагрудним знаком «180 років Руданському С. В.» (2014), медалями «Будівничий України» (2014), «За вірність традиціям» (2013; 2016), «За заслуги» 3-го ступеня (2017), ін. державними нагородами.

Література

1. Васильчук С. К. Із славетного роду Руданських / С. К. Васильчук ; [упоряд. С. Васильчук]. – Вид. 3-тє, допов. – Житомир : НОВОград, 2022. – 185, [3] с. : фот.
2. Мартинюк М. В. Продовжувач традицій Степана Руданського / М. В. Мартинюк // Матеріали Всеукраїнської науково-краєзнавчої конференції «Культурний простір Житомирщини-Волині ХІХ–ХХ століть», 24 квіт. 2012 р. : в 2 т. / [голов. ред. М. Ю. Костриця ; редкол.: Баженов Л. В. та ін.]. – Житомир : М. Г. Косенко, 2012. – Т. 1. – С. 253–256.
3. Юрчишина О. Духовна спадщина лікаря Боржковського / О. Юрчишина // Кримська світлиця. – 2010. – 1 січня. – С. 9 ; Молодь України. – 2010. – 22 січня. – С. 1–2 вкл.

28.11 – 70 років тому народився **Жупанов Олександр Борисович** (28.11.1954, м. Вінниця), заслужений лікар України.

Закінчив Вінницький медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1978).

Лікар-терапевт (1979–1982), заступник головного лікаря з медичної частини (1982–1992), головний лікар Вінницької міської станції швидкої допомоги (1992–2005). Начальник

Управління охорони здоров'я та курортів Вінницької облдержадміністрації (2005–2010); головний лікар ВОКЛ ім. М. І. Пирогова (2010–2022).

Депутат Вінницької міської ради 23-го і 24-го скликань.

Нагороджений значком «Відміннику охорони здоров'я», ін. державними нагородами. Лауреат Національної медичної премії України. Був визнаний «Людиною року» у номінації «Кращий медичний працівник року» (1999, 2004).

Література

1. Призначений головний лікар лікарні ім. М. І. Пирогова : [Олександр Жупанов] // Новини Вінниччини. – 2010. 1 верес. – С. 1 : фот.
2. 60 років від дня народження Олександра Борисовича Жупанова // Знаменні і пам'ятні дати Вінниччини 2014 року : хронол. довід. / уклад.: О. Ю. Антонюк, Г. М. Авраменко. – Вінниця, 2013. – С. 257.

Грудень

Розкришилось,
Розпалось,
Роздвоїлось,
Роздалось, розвело всі мости.
Це Різдво, в це Різдво ми народимось
Нова я, нові ми, новий ти.
Розпашіле,
Розбите,
Розхристане,
На морозі парує життя.
Розсипається кров'ю – намистами.
Новий ти, нові ми, нова я.
Роззорилось,
Розколядилося,
Розкотило на Всесвіт громи.
Це Різдво. Ось і ми народилися.
Ось і ми.
Ось і ми.
Ось і ми.

Людмила Горова, випускниця ВНМУ

01.12 – 125 років тому народився **Верхацький Микола Полієвктович** (1.12.1899, с. Андріївка Полтавської обл. – 08.03.1986, м. Одеса), акушер-гінеколог, доктор медичних наук (1940), професор (1940).

Працював завідувачем кафедр акушерства та гінекології Вінницького, Дагестанського, Львівського, Донецького, Івано-Франківського, Одеського медичних інститутів.

Напрями наукових досліджень: комплексне лікування запальних захворювань жіночої статеві системи з використанням комбінації різних чинників (грязелікування, гормонотерапії, уринотерапії, десенсибілізації та ін.), використання ауто- та гомотрансплантації ендометрію, препаратів плаценти і пуповини, ретроплацентарної крові для корекції функцій жіночої статеві системи, а також прискореного загоєння ран і переломів кісток, лікування дизентерії у дітей, питання оперативної гінекології.

Література

1. Білоконенко С. П. Верхацький Микола Полієвктович / С. П. Білоконенко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2005. – Т. 4 : В – Вог. – С. 281–282 : портр.
2. Верхацький Микола Полієвктович // Зіменковський Б. С. Професори Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького: 1784-2009. – Львів, 2009. – Вид. 2-ге доопрац. й випр. – Львів : Наутітус, 2009. – С. 41–42. портр.

3. Імена в медицині у відгомоні часу. 2013 рік (друге півріччя) : календар знаменних та пам'ятних дат / Нац. наук. мед. б-ка України ; уклад. С. М. Булах [та ін.]. – Київ, 2013. – Про Прохаського М. П. – С. 55.

✳ **01.12 – 110 років** тому народився **Касько Ювеналій Семенович** (27.11(10.12).1914, с. Сусловка Мамонтовського р-ну, нині Алтайського краю, РФ – 17.12.1995, м. Чернівці), дерматовенеролог, доктор медичних наук (1964), професор (1965).

Разом з родиною мешкав у різних селищах Алтайського краю. У 1930 р. сім'я переїхала з Сибіру в Україну.

Закінчив Вінницький медичний технікум (1934), Вінницький медичний інститут (1941). Учасник Другої світової війни. Працював військовим лікарем. З 1946 р. – у Чернівецькому медичному інституті: впродовж 1956–1984 рр. – завідувач кафедри дерматовенерології. Вивчав патогенез, клініку, проблеми лікування туберкульозу шкіри та лімфатичних вузлів, систему згортання крові у хворих на екзему, стан захворюваності на дерматофіти в Чернівецькій обл. Автор 200 наукових праць. Фундатор дерматовенерологічної науки на Буковині. Нагороджений знаком «Відмінник охорони здоров'я», ін. державними нагородами.

Література

1. Білоус В. І. Касько Ювеналій Семенович / В. І. Білоус // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2012. – Т. 12 : Кал – Киї. – С. 437 : портр.

2. Трефаненко С. Касько Ювеналій Семенович : (до 105-річчя з дня народж.) / С. Трефаненко // Актуал. питання суспіл. наук та історії медицини. – 2018. – № 4. – С. 132–138.
3. Ю. С. Касько – фундатор дерматовенерології на Буковині / В. П. Пішак, М. Ю. Гаєвська, М. І. Перепічка [та ін.] // Клініч. та експеримент. патологія. – 2009. – Т. 8, № 2. – С. 91–93.

16.12 – 115 років тому народився **Габович Рафаїл Давидович** (03(16).12.1909, м. Київ – 14.03.2002, США), видатний гігієніст, доктор медичних наук (1952), професор (1954).

Закінчив Київський медичний інститут (1931). Працював у Центральному інституті удосконалення лікарів (Москва, 1939–1941); доцент Київ. мед. інституту (1946–1953); завідувач кафедри гігієни Вінницького медичного інституту (1954–1960); завідувач кафедри комунальної гігієни (1960–1968) та загальної гігієни (1968–1979), одночасно – декан санітарно-гігієнічного факультету (1962–1965) Київського мед. інституту; наук. консультантом Київського НДІ гігієни харчування (1979–1991). Автор понад 400 наукових праць, серед яких близько 40 монографій, посібників та підручників. Монографія «Фтор в стоматологии и гигиене» (1969) була перевидана в США.

Досліджував мікроелементи, зокрема фтор. Вивчав проблеми очищення та знезаражування води; гігієнічне значення мікроелементів, ультрафіолетової радіації; питання гігієни водопостачання, сільськогосподарського виробництва тощо. Автор методів очищення стічних вод.

Незадовго до смерті Р. Д. Габович написав автобіографічну книгу «Командировка в лабиринты смерти» (Львів,

2002), що стала своєрідною розповіддю-сповіддю про події Другої світової війни.

Похований у м. Стемфорд, штат Коннектикут, США.

1 лютого 2007 р. у м. Київ на фасаді будівлі Київського медичного університету (проспект Перемоги, 34) відкрито меморіальну дошку з написом: «З 1967 по 1979 рік тут творив видатний гігієніст, герой-антифашист, професор Рафаїл Давидович Габович».

Література

1. Бардов В. Г. Учень, який став учителем: до сторіччя від дня народження Габовича Рафаїла Давидовича : [про зав. каф. заг. гігієни Вінниц. мед. ін-ту Р. Д. Габовича] / В. Г. Бардов, С. Т. Омельчук, А. М. Гринзовський // Довкілля та здоров'я. – 2010. – № 1. – С. 77–80 : фот.
2. До 90-річчя з дня народження професора Габовича Рафаїла Давидовича // Довкілля та здоров'я. – 2000. – № 1. – С. 57–59.
3. Степаненко Г. П. Р. Д. Габович у спогадах учнів / Г. П. Степаненко, В. І. Ципріяні, Е. В. Шуляк // Довкілля та здоров'я. – 2010. – С. 80–81 : фот.
4. Степаненко Г. О. Габович Рафаїл Давидович / Г. О. Степаненко, А. М. Гринзовський // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2006. – Т. 5 : Вод – Гн. – С. 249 : портр.

☀ **24.12 – 80 років** тому народився **Савченко Віктор Калістратович** (24.12.1944, смт Барішівка Київської обл.), вертебролог, мануальний терапевт, фізіотерапевт вищої кваліфікаційної категорії, Почесний професор ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Закінчив Вінницький державний медичний інститут ім. М. І. Пирогова (1969). Працював лікарем. З 1974 р. у м. Хмільник на Вінниччині: головний лікар санаторію «Березовий гай» (1974–1976), завідувач відділення санаторію «Хмільник» (1976–1981), завідувач ортопедично-вертебрологічного відділення обласної фізіотерапевтичної лікарні (1981–1994). З 1994 р. займається приватною медичною практикою.

Наукові дослідження: комплексне лікування і реабілітація хворих із захворюваннями хребта, суглобів (хворобою Бехтерева-Штрюмпеля-Марі, ревматоїдних артритів, остеохондрозів, безопераційним комплексним лікуванням міжхребцевих гриж та ін.). Автор понад 105 наукових праць, 170 раціоналізаторських пропозицій, 25 патентів на винаходи.

Лауреат Вінницької обласної премії ім. М. І. Пирогова Всесоюзного наукового медико-технічного товариства України, дійсний академік Академії медико-технічних наук України (з 1999 р.), заслужений раціоналізатор України (1988), винахідник СРСР (1979).

Література

1. Гребельський С. Хмільницький Касьян : [про лікаря В. К. Савченка] / С. Гребельський // Сільські вісті Вінниччини. – 2003. – 25 січ.
2. Осаволук С. Він повертає до життя : [про лікаря Хмільниц. обл. фізіотерапевт. лікарні В. К. Савченка] / С. Осаволук // Вінницькі відомості. – 2003. – 22 січ. (№ 3). – С. 16 : фот.
3. Степанюк Г. Лікар, цілитель, науковець, винахідник: [про присвоєння звання «Почесний професор ВНМУ ім. М. І. Пирогова» лікарю В. Савченку] / Г. Степанюк, Л. Шангурова // Життєві обрії. – 2015. – 16 січня. – С. 1.

4. Юрчишин М. Лікар із золотими руками : [про лікаря Хмільниц. обл. фізіотерапевт. лікарні В. К. Савченка] / М. Юрчишин // Сільські вісті. – 2015. – 18 верес. (№ 102) : фот.

28.12 – 105 років тому народилася **Даниленко Олена Трохимівна** (28.12.1919, м. Вінниця – ?), доктор медичних наук (1967), професор (1969).

Закінчила Вінницьку фельдшерсько-акушерську школу (1937), Вінницький медичний інститут (1946).

Лікар-психіатр Вінницької психіатричної лікарні (1946–1947); клінічний ординатор (1947–1950), асистент (1950–1964), доцент (1964–1965) кафедри психіатрії Вінницького медичного інституту.

Доцент (1965–1968), професор (1968–1970), завідувач (1970–1979) кафедри психіатрії; завідувач (1979–1987), професор (1987–1991) кафедри психіатрії факультету післядипломної освіти Львівського медичного інституту.

Наукові дослідження: вивчення механізмів розвитку та засобів лікування алкогольної залежності та ендогенних психозів; діагностика, клініка і лікування шизофренії та депресивних станів; дослідження терапевтичної активності нових психотропних препаратів; реабілітація психічно хворих та надання геронтопсихіатричної допомоги.

Автор близько 70 наукових праць.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 523, т. 1 : А – Щ, арк. 65–151.

2. Влох І. Й. Даниленко Олена Трохимівна / І. Й. Влох // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2007. – Т. 7 : Г – Ді. – С. 198 : портр.

☀ **31.12 – 120 років** тому народився **Отелін Олександр Анатолійович** (31.12.1904, м. Тульчин, нині Вінницької обл. – 20.02.1981, м. Ленінград, нині м. Санкт-Петербург, РФ), доктор медичних наук (1946), професор (1946).

Закінчив медичний факультет 1-го Харківського медичного інституту (1930). Директор Вінницького фармацевтичного інституту (1930–1931), навчався в аспірантурі (1931–1933), асистент (1931–1938), доцент (1938–1941), в. о. завідувача кафедри нормальної анатомії, професор 1-го Харківського медичного інституту (1941–1945), за сумісництвом – завідувач кафедри анатомії Харківського стоматологічного інституту (1944–1945). Завідувач (1945–1946), професор (1946–1948) кафедри нормальної анатомії Львівського медичного інституту, за сумісництвом професор, завідувач кафедри анатомії Львівського університету (1945–1949), завідувач кафедри нормальної анатомії Вінницького медичного інституту (1949–1951).

Автор близько 100 наукових праць, серед них 3 монографії, розділи в підручнику й атласі анатомії людини.

Напрямки наукових досліджень: макро-, мікроскопічне вивчення взаємовідношення нервових елементів, судин і залоз шкірного покриву, кон'юнктиви, слизових оболонок тіла людини, дослідження іннервації кісток, очістія,

кісткового мозку, впливу пошкоджень кісткових нервів на розвиток патологічних змін у кістках, вивчення онтогенезу периферійних ланок шкірного і рухового аналізаторів, питання гістофізіології тілець Фатер-Пачіні.

Література

1. Архів ВНМУ, спр. № 104, арк. 137–150.
2. Архів Львів. держ. ун-ту фіз. культури ім. І. Боберського, спр. 250, арк. 4, 6–7, 10.
3. Життєве кредо професора Олександра Отеліна // Вінниця – місто послідовників М. І. Пирогова : монографія / О. А. Юрчишина, Н. М. Кравчук, Л. В. Сухарева [та ін.]. – Вінниця, 2020. – С. 284–293 : фот.
4. Закала О. Отелін Олександр Анатолійович / О. Луцик // Б. С. Зіменковський. Професори Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького: 1784–2006 / Б. С. Зіменковський, М. Р. Гжегоцький, О. Д. Луцик. – Львів : Наутілус, 2006. – С. 213–214 : фот.

2024 рік

Коли закінчиться війна,
Я хочу виплакати сльози,
І наревітися сповна
За тих, хто гине у облозі.
Коли закінчиться війна,
Я хочу друзів обійняти,
Яких розкидала вона
В країнах, де мовчать гармати.
Коли закінчиться війна,
Я хочу виспатись спокійно,
Й не чути, як гуде стіна
Від вибухів, де рвуться міни.
Коли закінчиться війна,
Я вдячним більше бути хочу
За звичні Божії дива:
За мирне небо, сон щоночі,
За ручку доньки у руці,
За зелень трав і спокій вітру,
За сонця теплі промінці,
І неба райдужну палітру.
Коли закінчиться війна...

А поки я благаю Бога:
Нехай зупиниться вона!
Хай прийде з неба допомога!

Сергій Степанюк

125 років тому народився **Василець Марко Олексійович** (1899, с. Максаки Менського р-ну Чернігівської обл – 16.05.1938), патофізіолог.

Завідувач кафедри патологічної фізіології Вінницького медичного інституту, одночасно виконував обов'язки директора інституту (1937–1938).

У березні 1938 р. його було виключено з рядів КП(б)У за «ліберальне ставлення до ворогів народу» в інституті. 4 березня 1938 р. заарештовано і звинувачено в належності до неіснуючого бойового загону антирадянської націоналістичної військово-повстанської організації за ст. 54-2, 11 КК УРСР. Засуджений до розстрілу з конфіскацією належного йому майна. За постановою трійки управління НКВС Вінницької області розстріляний 16.05.1938 р.

Реабілітований 18.06.1958.

Література

1. Василець Марко Олексійович // Реабілітовані історією: у 27 т. Вінницька область. – Вінниця, 2007. – Кн. 2. – С. 317.
2. Давидюк А. Доля ректорів Вінницького медуніверситету довоєнних років (1934–1941 рр.) / А. Давидюк // Тези доповідей і повідомлень вісімнадцятої Вінницької обл. іст.-краєзн. конф., 3 лют. 1988 р. – Вінниця, 1998. – Про М. О. Васильця. – С. 80.

3. ДАВО, ф. Р-6023, оп. 4, спр. 7159, арк. 85–86.
4. ДАВО, ф. Р-6023, оп. 4, спр. 7758, арк. 42–45 (зв.), 182–185, 203, 205, 215, 216, 222, 223, 233.
5. Смольський Л. П. Вуз руками його ректорів : [є стислі відомості про М. О. Васильця] / Л. П. Смольський // Молодий медик. – 2003. – Черв. (№ 22). – С. 3.

☀ **125 років** тому народився **Рудий Йосип Львович** (1889, м. Гайсин, за ін. даними в с. Дашів, нині Гайсинського р-ну Вінницької обл. – 1966, там само).

Працював учнем аптекаря в м. Гайсин. Згодом фармацевтичну освіту здобув в Одесі. Упродовж 1911–1932 рр. працював у м. Гайсин рецептором, завідувачем фармацевтичного відділу Гайсинського районного відділу охорони здоров'я, завідувачем окружного аптекоуправління і завідувачем аптеки. Протягом 1932–1937 рр. працював у Вінницькому обласному комітеті Червоного Хреста на різних посадах: фармінспектор, завідувач аптеки, завідувач лабораторії.

У 1937 р. вступив до Вінницького медичного інституту, 4-й курс якого закінчив у 1941 р. У зв'язку з евакуацією продовжив навчання у 2-му Харківському медичному інституті. Отримав звання зауряд-лікаря. З 15 вересня 1941 р. за направленням працював терапевтом міської поліклініки і завідувачем малярійної станції у м. Белово Кемеровської області.

Учасник Другої світової війни. Після демобілізації у 1945 р. був зарахований на 5-й курс Вінницького медичного інституту, який закінчив у 1946 р.

Впродовж 1946–1960 рр. очолював Гайсинську школу медичних сестер (нині Гайсинський медичний коледж),

студентів для якої набирав з дитячих будинків. Матеріально їх підтримував зі своєї директорської заробітної плати. В нагороду за свою доброту отримував листи від вдячних випускників, які завжди починалися словами: «Рідний батько Йосип Львович...». Під його керівництвом розширилась матеріальна база навчального закладу, було добудовано навчальний корпус та гуртожиток. Впродовж 1960–1963 рр. працював лікарем швидкої допомоги районної лікарні.

Нагороджений орденом Червоної Зірки (1945), ін. державними нагородами.

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. 18, т. 4, арк. 380–382 : фот.

☀ **125 років** тому народився **Христін Леонтій Гнатович** (1899, с. Бужани Волинської губернії, нині Луцького р-ну Волинської обл. – ?), дерматовенеролог, доктор медичних наук (1935), професор.

Закінчив Київський медичний інститут (1926), аспірантуру при кафедрі терапії (секція дерматовенерології) Всеукраїнської академії наук (м. Київ; 1929). Працював науковим співробітником тієї самої кафедри (1929–1931). Лікар шкірно-венерологічного диспансеру в м. Дніпропетровськ (1931–1933), лікар Житомирського шкірно-венерологічного диспансеру (1933–1934). Очолював у Києві центральний студентський шкірно-венерологічний диспансері та працювала у шкірному кабінеті центральної дитячої поліклініки (1934–1937); Одночасно після захисту докторської дисертації – асистентом, згодом приват-доцентом 1-го Київського медичного інституту (1935–1937). Завідувач

Канівського міжрайонним шкірно-венерологічним диспансеру (1937–1940). Завідувач Богуславського міжрайонного шкірно-венерологічного диспансеру (1940–1941).

Очолював кафедру шкірних та венеричних хвороб Вінницького медичного інституту (1942–1943; 1944–1945). Під час нацистської окупації впродовж березня 1943 р. – березня 1944 р. – головний лікар Вінницької шкірно-венерологічної лікарні. Перший проректор з наукової роботи, завідувач кафедри дерматології та венерології (1946–1961) Станіславського державного медичного інституту, нині Івано-Франківський національний медичний університет.

Література

1. Архів ВНМУ ім. М. І. Пирогова, спр. № 10, т. 1, арк. 141–146, 146 зв.
2. Кафедра дерматології та венерології [Електронний ресурс] // Івано-Франківський національний медичний університет : [вебсайт]. – Електрон. текст. дані. – Режим доступу: <http://surl.li/nubak> (дата звернення: 29.11.2023), вільний. – Назва з екрана.

☀ **100 років** тому народився **Кан Дмитро Вавилович** (1924, за ін. даними 1925, містечко Літин Подільської губ., нині смт Літин Вінницької обл. – 06.10.1989, м. Москва), уролог, доктор медичних наук, професор.

Учасник Другої світової війни. Закінчив Вінницький медичний інститут (1951). Працював хірургом на залізничній станції Ясиновата, нині Донецької обл. (1951–1954). Удосконалював лікарську майстерність у м. Харків.

Згодом працював ординатором кафедри урології Ленінградського інституту удосконалення лікарів; доцентом та завідувачем урологічної клініки Центрального інституту удосконалення лікарів на базі лікарні ім. С. П. Боткіна (1954–1957). Завідувач урологічного відділення лікарні ім. С. П. Боткіна (1957–1968). Завідувач курсу (1968–1971), завідувач кафедри урології Московського медичного стоматологічного інституту (1972–1989).

Основоположник урогінекології. Напрями наукової діяльності: реконструктивно-пластичні операції на органах сечостатевої системи, у т. ч. з приводу сечостатевих нориць та нетримання сечі у жінок; діагностика та лікування урогінекологічних захворювань.

Література

1. Лонський Р. Л. В пам'ять про видатного вченого-земляка – Кана Дмитра Вавіловича // Вісн. Вінниц. нац. мед. ун-ту. – 2015. – Т. 19, № 1. – С. 270.

120 років тому народився **Андрєєв Костянтин Дмитрович** (1904, м. Вінниця – 28.04.1938), викладач Вінницького медичного інституту.

Заарештований 12.01.1938. Звинувачений за ст. 54-2, 10 КК УРСР. За постановою Трійки УНКВС Вінницької обл. розстріляний 28.04.1938 р.

Реабілітований 20.11.1963 р.

Література

1. Андрєєв Костянтин Дмитрович // Реабілітовані історією : у 27 т. – Вінниця, 2007. – Кн. 2. Вінницька область. – С. 69.
2. Андрєєв Костянтин Дмитрович // Українські лікарі : біобібліогр. довід. / Я. Ганіткевич, П. Пундій. – Львів, 2008. – Кн. 3 : Учасники національно-визвольної боротьби та

українського державотворення, репресовані та реабілітовані лікарі України. – Про К. Д. Андрєєва. – С. 231.

☀ **90 років тому (1934) створено кафедри Вінницького медичного інституту (нині університет):**

- патологічної анатомії
- загальної гігієни
- іноземних мов
- загальної біології
- анатомії людини
- медичної біології
- факультетської терапії
- загальної хірургії
- оперативної хірургії та топографічної анатомії
- дитячих хвороб
- очних хвороб
- шкірних та венеричних хвороб
- факультетської хірургії
- акушерства і гінекології

☀ **80 років тому (1944) створено кафедри Вінницького медичного інституту (нині університет):**

- філософії та суспільних наук
- військової підготовки

☀ **60 років тому (1964) створено кафедру пропедевтики дитячих хвороб педіатричного факультету Вінницького медичного інституту (нині університет)**

☀ **45 років** тому (1979) створено кафедри Вінницького медичного інституту (нині університет):

- природничих наук
- терапії факультету удосконалення лікарів
- хірургії факультету удосконалення лікарів
- стоматології факультету удосконалення лікарів
- акушерства та гінекології факультету удосконалення лікарів
- педіатрії факультету удосконалення лікарів

☀ **45 років** тому (1979) організовано підготовчий факультет для іноземних громадян

☀ **40 років** тому (1984) за успіхи у навчанні та вихованні лікарів, підготовці викладацьких кадрів та досягнення в роботі з вирішення завдань охорони здоров'я в Україні, Вінницький медичний інститут, нині університет, нагороджено **орденом «Знак пошани»**

☀ **40 років** тому (1984) засновано фольклорний ансамбль «Візерунки» Вінницького медичного інституту, нині університет.

У 2003 р. виборів звання народного. В репертуарі ансамблю більше

50 пісень різних за тематикою: веснянки, новорічні колядки, щедрівки, жартівливі народні, автентичні пісні, балади та козацькі пісні. Колектив бере активну участь в культурних

заходах університету, міста і області: радує своїми виступами на студентських та викладацьких конференціях, з'їздах, симпозіумах лікарів, ювілейних зустрічах випускників тощо.

За період свого існування ансамбль «Візерунки» дав понад 600 концертів.

Література

1. Їх вважають професіоналами : [бесіда з Поліщуком В. О., керівником нар. фольклор. ансамблю «Візерунки» ВНМУ ім. М. І. Пирогова] / В. О. Поліщук // Медицина Вінниччини. – 2005. – Листоп. (№ 11). – С. 4 : фот.
2. Чвертьвіковий ювілей відзначив народний фольклорний ансамбль «Візерунки» // Молодий медик. – 2009. – Листоп. (№ 4). – С. 1 : фот.

☀ **35 років тому (1989) – створена кафедра дитячих інфекційних хвороб Вінницького медичного інституту (нині університет)**

☀ **30 років тому (1994):**

- **ВДМУ ім. М. І. Пирогова** було атестовано і акредитовано за IV рівнем
- **відкрито стоматологічний факультет ВДМУ ім. М. І. Пирогова**
- на базі ВДМУ ім. М. І. Пирогова **організовано Міжнародну академію інтегративної антропології**

➤ засновано науковий журнал **«Вісник Вінницького національного медичного університету»** у 1994 р. як «Вісник Вінницького державного медичного університету»; з 2002 р. – сучасна назва. Виходить 4 рази на рік. Наклад – 300 примірників. Публікує статті українською та англійською мовами. Основна тематика – теоретичні та практичні досягнення у галузях біології і медицини з питань діагностики, етіопатогенезу та лікування захворювань людини. Фокусується на якісних науково обґрунтованих спостереженнях у галузях, які надають нову та важливу інформацію для широкого кола міжнародних наукових спільнот.

Література

1. Клімас Л. А. «Вісник Вінницького національного медичного університету» / Л. А. Клімас // Енциклопедія Сучасної України / ред. М. Г. Железняк. – Київ, 2005. – Т. 4 : В – Вог. – С. 597 : портр.

☀ **20 років** тому **(2004)** створена кафедра **фармацевтичної хімії** ВНМУ ім. М. І. Пирогова.

Доценти ВНМУ ім. М. І. Пирогова – ювіляри 2024 року

БАНДУРКА Наталя Миколаївна (10.07.1974), доцент кафедри нормальної фізіології

БАРИЛО Олександр Семенович (18.01.1964), доцент кафедри хірургічної стоматології та щелепно-лицевої хірургії

БАШИНСЬКИЙ Геннадій Петрович (08.04.1959), доцент кафедри травматології та ортопедії

БЕВЗ Геннадій Вікторович (31.08.1964), доцент кафедри анестезіології, інтенсивної терапії та медицини невідкладних станів

БЕДНАРЧИК Тарас Романович (30.11.1974), доцент кафедри філософії та суспільних наук

БОНДАРЧУК Ольга Броніславівна (19.05.1959), доцент кафедри фтизіатрії з курсом клінічної імунології та алергології

БРАЖЕНКО Юрій Федорович (28.11.1954), доцент кафедри стоматології дитячого віку

БУРКОВСЬКИЙ Микола Іванович (05.11.1964), доцент кафедри загальної хірургії

ВАКОЛЮК Лариса Миколаївна (24.03.1974), доцент кафедри загальної гігієни та екології

ВОЗНЮК Лариса Анатоліївна (27.06.1974), доцент кафедри клінічної фармації та клінічної фармакології

ГУЛЬЧАК Юрій Петрович (07.08.1959), доцент кафедри біофізики, медичної апаратури та інформатики

ДАЦЕНКО Галина Василівна (18.08.1974), доцент кафедри патологічної анатомії

ДЯКОВА Оксана Василівна (30.09.1974), доцент кафедри загальної гігієни та екології

ЖУЧЕНКО Павло Сергійович (01.11.1974), доцент кафедри патологічної анатомії

ЗАЙКА Сергій Володимирович (23.02.1974), доцент кафедри внутрішньої та сімейної медицини

ІВАЩУК Олена Володимирівна (05.10.1974), доцент кафедри біофізики, медичної апаратури та інформатики

ІЛЬЧЕНКО Олександр Володимирович (24.09.1959), доцент кафедри медичної та біологічної хімії

КАМІНСЬКИЙ Олексій Анатолійович (20.07.1959), доцент кафедри хірургії № 1 з курсом урології

КІЗИНА Ірина Євгеніївна (03.02.1974), доцент кафедри шкірних та венеричних хвороб

КОЛОДІЙ Світлана Анатоліївна (05.04.1974), доцент кафедри мікробіології

КОНОВАЛОВ Сергій Вікторович (07.12.1974), доцент кафедри нормальної фізіології

КОРИЦЬКА Ірина Володимирівна (17.10.1964), доцент кафедри фтизіатрії з курсом клінічної імунології та алергології

КРИВОНІС Тамара Григорівна (11.10.1964), доцент кафедри психіатрії, наркології, загальної та медичної психології факультету післядипломної освіти

КУЛІШ Павло Лаврентійович (26.01.1954), доцент кафедри філософії та суспільних наук

КУЛЬЧЕВИЧ Людмила Вікторівна (12.05.1949), доцент кафедри внутрішньої медицини медичного факультету № 2

ЛАЙКО Лілія Іванівна (27.06.1949), доцент кафедри пропедевтики дитячих захворювань та догляду за хворими дітьми

ЛАТАНЮК Станіслав Олександрович (01.04.1949), доцент кафедри загальної гігієни та екології

МИХАЙЛОВА Інна Василівна (21.01.1964), доцент кафедри фармацевтичної хімії

МИХАЛЬЧУК Микола Анатолійович (01.01.1959), доцент кафедри акушерства та гінекології № 2

МІТЮК Олексій Іванович (24.10.1964), доцент кафедри ендоскопічної та серцево-судинної хірургії

МОКАНЮК Олександр Іванович (11.01.1964), доцент кафедри судової медицини та права

МОНАСТИРСЬКИЙ Юрій Ігорович (08.03.1949), доцент кафедри внутрішньої медицини № 1

МОРАВСЬКА Оксана Аркадіївна (14.12.1959), доцент кафедри дитячої хірургії

МОРОЗОВА Ірина Валер'янівна (27.07.1954), доцент кафедри педіатрії № 2

МОТИГІН Володимир Вячеславович (07.01.1959), доцент кафедри біофізики, медичної апаратури та інформатики

НАВРОЦЬКИЙ Володимир Анатолійович (09.02.1944), доцент кафедри дитячої хірургії

НІКОЛЬСЬКИЙ Олександр Іванович (01.06.1959), доцент кафедри біофізики, медичної апаратури та інформатики

ОТКАЛЕНКО Олександр Костянтинович (24.05.1954), доцент кафедри пропедевтики внутрішньої медицини

ПОПОВ Володимир Петрович (28.02.1954), доцент кафедри педіатрії № 2

РУБАН Микола Миколайович (21.04.1974), доцент кафедри хірургії медичного факультету № 2

ТЕРЕНЧУК Анатолій Тимофійович (29.03.1959), доцент кафедри біофізики, медичної апаратури та інформатики

ТЕРЕХОВСЬКИЙ Анатолій Іванович (11.06.1964), доцент кафедри анестезіології, інтенсивної терапії та медицини невідкладних станів

ФЕДОРЧЕНКО Олег Володимирович (26.08.1964), доцент кафедри патологічної анатомії

ФУРМАН Оксана Володимирівна (02.04.1974), доцент кафедри акушерства та гінекології № 2

ШПАКОВА Надія Андріївна (.09.04.1964), доцент кафедри анатомії людини

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК ЮВІЛЯРІВ 2024 РОКУ

Айзенберг Олександр Абрамович.....	11
Андрєєв Костянтин Дмитрович.....	160
Андрієвська Надія Марківна.....	45
Бабій Яків Степанович.....	96
Балковський Борис Євгенович.....	16
Безсонова Ганна Артемівна.....	25
Белканія Север'ян Павлович.....	141
Білошицький Вадим Васильович.....	140
Боржковський Олексій Васильович.....	143
Буховець Віталій Дмитрович.....	65
Ваколюк Наталія Йосипівна.....	20
Василенко Галина Леонідівна.....	35
Василець Марко Олексійович.....	156
Верхацький Микола Полієвктович.....	147
Вітте Микола Карлович.....	59
Габович Рафаїл Давидович.....	149
Гавриленко Юрій Володимирович.....	100
Гехтман Григорій Якович.....	85
Грабченко Іван Митрофанович.....	52
Григоренко Андрій Миколайович.....	41

Гуляницький Феодосій Михайлович.....	19
Гунько Петро Маркович.....	79
Данилевський Іван Андрійович.....	36
Даниленко Олена Трохимівна.....	152
Дев'ятка Дмитро Григорович.....	126
Дейнека Іван Якович.....	49
Дзісь Наталія Петрівна.....	56
Думін Петро Васильович.....	71
Дяченко Юрій Олександрович.....	51
Жебель Вадим Миколайович.....	6
Жупанов Олександр Борисович.....	145
Забозласв Сергій Сергійович.....	66
Заїчко Наталія Валентинівна.....	102
Захараш Михайло Петрович.....	44
Зелінський Анатолій Миколайович.....	132
Івасик-Балтро Ольга Василівна.....	89
Каблукова Олена Касянівна.....	119
Кадошук Тарас Адамович.....	103
Кан Дмитро Вавилович.....	159
Каніковський Олег Євгенійович.....	66
Касько Ювеналій Семенович.....	148
Кириченко Дмитро Федорович.....	12
Кім Лариса Миколаївна.....	47
Колчук Федір Самуїлович.....	108
Константинович Тетяна Володимирівна.....	8
Коньков Дмитро Геннадійович.....	74
Корнійчук Василь Антонович.....	38
Краковський Аркадій Ілліч.....	28
Крук Іван Микитович.....	46
Кучерук Олексій Степанович.....	111
Лейбович Яків Леонтійович (Львович)	30
Літинський Григорій Абрамович.....	76

Лойферман Абрам Григорович.....	133
Мазорчук Борис Федорович.....	130
Майструк Павло Миколайович.....	5
Маленький Василь Павлович.....	123
Маркевич Віталій Едуардович.....	110
Масалов Володимир Володимирович.....	115
Масловський Валентин Юрійович.....	32
Матвійчук Микола Васильович.....	9
Міщук Іван Ілліч.....	62
Морозов Анатолій Миколайович.....	134
Московко Сергій Петрович.....	72
Мостовой Юрій Михайлович.....	80
Мунтян Леонід Максимович.....	86
Нечипорук Віктор Матвійович.....	135
Ольгіна Фаїна Петрівна.....	98
Остапчук Анатолій Дмитрович.....	69
Осташков Костянтин Володимирович.....	105
Отелін Олександр Анатолійович.....	153
Пентюк Олександр Олексійович.....	83
Пилипчук Валентина Леонтіївна.....	112
Пипа Лариса Володимирівна.....	121
Піайд Федір Францович.....	137
Пішель Ярослав В'ячеславович.....	55
Распутіна Леся Вікторівна.....	26
Рево Михайло Васильович.....	114
Рибак Петро Григорович.....	60
Родінкова Вікторія Валеріївна.....	90
Рудий Йосип Львович.....	157
Савченко Віктор Калістратович.....	150
Серебреннікова Оксана Анатоліївна.....	138
Скляренко Євген Тимофійович.....	124
Слободянюк Павло Михайлович	68

Смирнов Григорій Миколайович.....	88
Станіславчук Микола Адамович.....	13
Суходоля Анатолій Іванович.....	39
Сухоруков Борис Захарович.....	94
Тарасюк Володимир Семенович.....	127
Терентьєв Григорій Васильович.....	29
Тихолаз Софія Іванівна.....	97
Устименко Леонід Лазарович.....	118
Філь Світлана Федорівна.....	58
Фіщенко Олександр Якович.....	21
Фомін Василь Омелянович.....	15
Французов Борис Леонович.....	70
Хіміч Сергій Дмитрович.....	17
Хращевський Микола Михайлович.....	61
Христін Леонтій Гнатович.....	158
Черкасов Святослав Васильович.....	23
Шраєр Ізраїль Азрілієвич.....	109
Щербатий Станіслав Кайтанович.....	24

ЗМІСТ

Передмова.....	3
Січень.....	4
Лютий.....	22
Березень.....	34
Квітень	43
Травень.....	54
Червень.....	64
Липень.....	78
Серпень.....	95
Вересень.....	107
Жовтень.....	117
Листопад	129
Грудень	146
2024 рік.....	155
Доценти ВНМУ ім. М. І. Пирогова – ювіляри	
2024 року.....	165
Іменний покажчик ювілярів 2024 року.....	169

**Висловлюємо щиру подяку всім,
хто долучився до підготовки видання:**

Заїчко Наталії Валентинівні, завідувачу кафедри біохімії
ім. професора О. О. Пентюка

Коденчук Людмилі Олександрівні, старшому інспектору
відділу кадрів ВНМУ ім. М. І. Пирогова

Конькову Дмитру Геннадійовичу, професору кафедри
акушерства і гінекології № 1

Масловському Валентину Юрійовичу, доценту кафедри
внутрішньої медицини № 3

Мацьковій Людмилі Яківні, завідувачу архіву ВНМУ
ім. М. І. Пирогова

Пилипчук Валентині Леонтіївні, завучу кафедри соціальної
медицини та організації охорони здоров'я

Пипі Ларисі Володимирівні, завідувачу кафедри педіатрії,
акушерства і гінекології ФПО

Родінковій Вікторії Валеріївні, професору кафедри
фармації

Тихолаз Софії Іванівні, в. о. завідувача кафедри латинської
мови та медичної термінології

Хімічу Сергію Дмитровичу, завідувачу кафедри загальної
хірургії

та співробітникам кафедр:
дитячої хірургії

загальної хірургії
латинської мови та медичної термінології
медицини катастроф та військової медицини
мікробіології
операційної хірургії та клінічної анатомії
ортопедичної стоматології
очних хвороб
педіатрії, акушерства і гінекології ФПО
променевої діагностики, променевої терапії та онкології
соціальної медицини та організації охорони здоров'я
судової медицини та права
терапевтичної стоматології